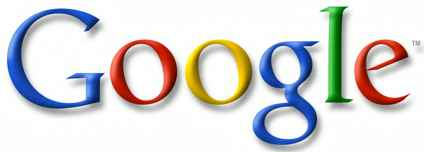

UC-NRLF
$B 290 234

HYPERIDIS

ORATIONES QUATTUOR

CUM CETERARUM FRAGMENTIS

EDIDIT

FRIDERICUS BLASS.

EDITIO ALTERA.

LIPSIAE

IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.

MDCCCLXXXI.

LIPSIAE: TYPIS B. G. TEUBNERI.

HERMANNO SAUPPIO

PIETATIS CAUSSA

Praefatio editionis alterius.

§ 1. Hyperidis orationum sat magnam partem cum locupletibus scholiis etiam XVI. saeculo Budae in bibliotheca Matthiae Corvini regis exstitisse memoriae traditum est; sed antequam inde in lucem prodirent, capta urbe a Turcis a. 1526 bibliotheca illa neglecta periit. Salvusne sit Hyperidis codex an iniqua fortuna absumptus sit, nunc nescimus, neque magis de ceteris qui alibi exstitisse incertioribus rumoribus feruntur, quicquam compertum habemus.*) Plura fortasse aliquando sciemus, si bonae fortunae placuerit magis etiam memoriam clarissimi oratoris resuscitare, quam proximis lustris fecit insperantibus omnibus. Nemo enim unquam opinatus

Codices Hyperidis deperditi.

*) De his rebus omnibus cf. Kiessling. Comment. de Hyper. I p. 9 (140); Babington. Journal of classical and sacred philology I p. 407; H. Hager. Quaest. Hyperid. (Lipsiae 1870) p. 1 et 76. — De illo codice Budensi I. A. Brassicanus tradit: „vidimus," inquit, „integrum Hyperidem cum locupletissimis scholiis, librum multis etiam censibus redimendum". — In Gesneri biblioth. editionibus quae post a. 1545 prodierunt s. v. Hyperides legitur: „Hyperidis fragmenta quaedam orationum exstant apud Paulum Bornemiza episcopum in Hungaria" (h. e. in Transilvaniae oppido Alba Iulia, quod hodie Karlsburg nominatur). — Io. Taylorus porro in praef. ad Demosth. (Schaefer App. crit. I p. 102) describit codicem membranaceum, in quo infuerint „antiquorum rhetorum selectae orationes, ut Demosthenis, Aristidis, Himerii, Hyperidis, Libanii"; eum codicem in possessione Iacobi Harris Sarisberiensis fuisse. At iure Kiessling.: „quid, si Hyperidis nomen ortum sit ex Himerii sive Libanii declamatione Hyperidia?"

est, fore ut sepulcra illa quae prope Aegyptias Thebas deserti montes continent, haud contemnendam partem Hyperidis operum nobis redderent.

Volumina in Aegypto reperta.

§ 2. Ingentem vim voluminum papyraceorum in Aegypto passim per sepulcra domuumve ruinas inventam esse invenirique notum est, sed eorum longe maxima pars libellos vario argumento de privatis rebus conscriptos continet, pauca admodum admixta sunt operum scriptorum vetustorum exemplaria. Illarum regionum incolae Arabes, postquam animadvertere volumina quoque illa a peregrinis in pretio haberi, diligenter conquirunt et inter ceteras res venditant. Exstitit igitur in sepulcro quodam Thebarum volumen papyraceum Hyperidis tres orationes continens, quod patefacto sepulcro ab Arabibus circa principium anni 1847 inter cetera inventum elatumque est.*) Habitabat illic inter ruinas vetustae urbis Castellarius quidam homo Italus, qui Arabes assuefecerat quaecunque invenissent ad se deferre, inde pretio exiguo eis soluto peregrinantibus eadem magno venditabat. Itaque cum vere anni 1847 A. C. Harris Britannus, qui Alexandriae domicilium constituerat, Thebas venisset, a Castellario, quem sane ipse non nominat, triginta duo fragmenta maiora minorave accepit, continentia illa reliquias orationis contra Demosthenem priorisque partis eius quae pro Lycophrone habita est. Sed haec fragmenta alterius tantum partis voluminis erant, misere habitae foedeque dilaceratae; altera pars et integra manserat neque in manus Castellarii venerat. Iosephus enim Arden, iureconsultus Britannus, cum Cal. Ian. a. 1847 Thebas venisset et ultra etiam processurus, dein Thebas reversurus esset, Arabes commonefecerat ut si qua interea invenissent sibi reservarent; unde illi maioris pretii spe inducti amplum illud volumen Castellarium diligenter celaverunt, redeuntique Ardenio noctu clam

*) De his conferas praefationes editionum Britannicarum, Ardenianae maxime, ubi diserte narrantur quae a me obiter indicata sunt.

Italo trecentis et quinquaginta nummis Turcicis vendiderunt. Sciscitanti tamen, ubi inventum esset, callidi homines numquam locum prodere voluerunt, neque aliud indicarunt quam circa locum qui Gournou dicitur in lignea arca sepulcrali inclusum repperisse. Volumen ab Ardenio in Britanniam asportatum, ubi diligenter evoluto cognitum est orationis pro Lycophrone posteriorem partem Euxenippeamque integram inesse. Nondum tamen copias Thebanas exhaustas esse tempus patefecit. Anno enim 1856 tertius Britannus H. Stobart ex peregrinatione Aegyptiaca alius voluminis, quod orationem funebrem Hyperidis continuerat, fragmenta in patriam secum attulit, quae a tabernario quodam Thebis habitante, quem eundem Castellarium esse putaveris, empta referebat. Praeterea parvula fragmenta prioris illius voluminis inter Ardenii varias schedas Babington investigavit, alia Parisios ad Michaelem Chasles devenerunt, quae Eggerus a. 1868 edidit; reliqua perisse vel hic illic per Europam Aegyptumve latitare putandum est.

§ 3. Primus Harrisius anno 1848 fragmenta sua lithographica arte diligenter expressa oculis hominum doctorum subiecit eorumque studia magna excitavit. Eodem tempore in Germania Sauppius Boeckhiusque, neque multo post in Britannia Samuel Sharpe et Churchill Babington, vir de Hyperide imprimis optime meritus, operam in eis legendis componendis adornandis collocaverunt. Anno deinde 1853 Ardenius suum volumen edidit, splendidius etiam magnificentiusque quam Harrisius fecerat lithographi arte expressum, colore quoque papyri rimisque omnibus summa diligentia effictis; adiunctus erat commentarius Babingtonis locupletissimus ceteraque quae ad orationes legendas perpoliendas restituendas pertinebant ab eodem diligenter confecta. Integra quae iam prodierat oratio simulque ampla alterius pars multo maius etiam studium ubique evocaverunt: editorem Britannum secuti sunt in Germania Schneidewin et Caesar, in Batavia Cobet, apud Suecos quoque Linder et in Italia Comparetti, qui partim utramque orationem, Editiones Hyperidis.

partim Euxenippeam solam emendatiorem integrioremque reddere studuerunt. Denique anno 1857 oratio funebris ab eodem Babingtone parique splendore atque illae duae edita est; quam postea recensuerunt Sauppe, Kayser, Tell in Germania, apud Batavos Cobet, porro Italus idem Comparetti et Francogalli Dehèque et Caffiaux. Multi praeterea homines docti orationibus Hyperidis operam navarunt, quorum enumerandorum postea locus erit; nunc de voluminum ipsorum forma rationeque omni, simul aetate indole auctoritate quam brevissime potero absolvam.

Descriptio voluminis A.

§ 4. Itaque volumen illud quod ab Harrisio Ardenioque inventum est, quodque A littera postea signabo, papyrum melioris notae habet omninoque cum cura satisque eleganter confectum est. Margo infra supraque et spatium commodum inter binas columnas; versus recte decurrunt; columnae longitudine inter se satis aequabiles. Numerus versuum in singulis columnis ita variat, ut neque plus triginta sint neque minus viginti septem; versus ipsi litteras continent nusquam fere plus XVIII, nusquam minus XIII. Litterae omnes in universum eadem sunt magnitudine; capitalium quae dicuntur nullus usus. Ductus non ita pingues et omnino satis elegantes; claram scripturam vel magnitudo litterarum facit. Litterae C et Є rotundam formam habent, et huius media lineola summae quam maxime admota coniunctaque; M quoque rotundioribus ductibus exaratum; porro Ω eadem forma est qua in nostra cursiva quae dicitur scriptura. In litteris Λ et Δ postremus ductus aliquantum prominet, pariterque in A, ubi ceteri ductus in formam laquei redacti. B litterae infra linea satis crassa in utramque partem producta affixa est; Ξ mediam lineolam cum exterioribus duabus in nostrum modum coniunctam habet, nisi quod sinistrorsum arcus spectant; porro ibi quoque infima linea longitudine notabilis. Denique Ψ crucis figuram monstrat. Frequenter litterae inter se colligantur, transversis lineis earum quae sunt Γ Τ Π Η Є Θ usque ad proximam litteram productis, id quod claritati

aliquantum officit. Quae corrector addidit, multo minoribus litteris exarata; inscriptio Euxenippeae indexque totius voluminis prorsus aliud valde intricatum lectuque difficillimum scripturae genus monstrant. Accentus spiritusve nusquam apponuntur, exceptis tribus locis in Euxenippea, ubi ἡγοῦ in textu, ἧι et ἅ a correctore adscripta spiritu aspero signata sunt; unum tantum huiusmodi signum frequentius usurpatur, quod in initio syllabarum iota et semel bisve ypsilon quoque punctis duobus notatur: itaque ϊδιον, ϊππαρχος, ϋπερ scriptum est, eodemque modo εισ]ϊηϲ, τουτουϊ, ουτοϲϊ. Quod et in aliis codicibus antiquis factitari editores adnotaverunt; atque inde recentiorum consuetudo fluxit, ut omnino eae litterae punctis augerentur. — Verborum singulorum nulla divisio; versus cum vocabulis pariter excurrere nulla necessitas; at in syllaba semper finiri Boeckhius primus perspexit. Si artius spatium, librarius litteras minores facit vel etiam versum paullulum producit; est quoque compendium unum scripturae syllabae ων, quae in fine versuum saepe Ω littera et supra eam linea transversa in dextram ducta scribitur. Contra sicubi spatium superat, signum adhibetur etiam in voluminibus Herculanensibus aliisque libris antiquissimis usurpatum, hac forma: 7. Ceterum in dirimendis syllabis sunt in quibus librarius parum sibi constet: modo ει|ϲαγγελιαϲ, ε|ξηλεγξα, α|ναπογραφων, etiam ἐ|να[ϊϲ, modo, idque multo saepius, ειϲ|αγγελια, ϲυν|ηγορουϲ, προϲ|ηκεν scriptum est; cumque semper exstet α|πεϲτελλετε, υ|πελαμβανεϲ, non solum ταῦ|τ' οὐχ, ὑ|φ' ὑμῶν, ἀλ|λ' ἐκ, sed etiam τοῦθ'|ἡμῖν et οὐδ' | ὅϲτιϲ invenitur. Οὐ|κ ἐποίηϲαϲ, οὐ|κ ἂν scribi non mirabitur, qui meminerit οὐκ', οὐχ' (i. e. οὐκ(ί), οὐχ(ί)) et praecepta esse a quibusdam grammaticorum et adhuc scriptà inveniri.*) Porro bis in mediis vocabulis C ab insequente consonante divellitur: ἐπικοϲ|μῆϲαι, προδεδανειϲ|μένοϲ; alias semper ἀναγινώ|-

*) ΟΥΚ' exstat in Sapphus fragmento Berolinensi VIII. fortasse saeculi, quod edidi Mus. Rhen. 1880 p. 287.

cκειν, ἑκά|cτοιc et ad hanc normam cetera. Interpunctionis ea ratio est, ut ubi insistat diutius oratio vacuum quantumcunque spatium relinquatur, deinde eius versus principio lineola transversa supponatur, quae tamen saepissime, in minoribus praesertim distinctionibus, etiam omissa est. Quam lineolam et in altero Hyperidis aliisque papyris*) et in inscriptione Tegeatica quarti fortasse a. Chr. saeculi**) eadem ratione adhibitam ipsam illam παραγραφὴν sive παράγραφον esse constat, quam primus commemorat Aristoteles.***) Notabile interpunctionis exemplum est in oratione contra Demosthenem: οἱ δ' ἀντὶ τοῦ ἀποδόντεc ἃ ἔλαβον ἀπηλλάχθαι — τιμωρίαc καθ' αὑτῶν καὶ ζητήcειc ἔγραφον: scilicet noluit librarius τιμωρίαc tamquam genetivum cum ἀπηλλάχθαι coniungi. Omnino interpunctum non sine diligentia et in quibusdam locis paragraphos non recte posita cancellis circumscripta est. — Correctoris manum liber ubique cum magno fructu est expertus. Signa haec sunt: delenda littera vel transfigitur vel puncto superposito notatur; omissa supra versum loco debito apponitur; in mutandis utrumque fit. Semel in Euxenippea versus totus omissus et supra columnam additus: ubi deest, ante columnam ductus brevis rotundus, post eam $\overset{v}{\alpha}$, hoc est ἄνω (vide supra) appictum, ante versum ipsum idem ille ductus, post $\overset{\tau}{\kappa\alpha}$, quod κάτω (vide infra) interpretandum est. Semel totus versus male iteratus, semel etiam plus quam quattuor versus: ille uncis rotundis inclusus, haec punctis supra singulas litteras positis notata sunt.

---

*) Ut in Chrysippeo, Alcmanico, etiam privatis quibusdam scriptis (v. Notices et extraits de manuscripts XVIII, 2 nr. 49; Gardthausen Palaeogr. p. 273).

**) V. Bergk. Ind. schol. Hal. 1860/1; Michaelis Annal. Fleckeis. 1861 p. 585.

***) Aristot. Rhet. III, 8: δεῖ δήλην εἶναι τὴν τελευτήν, μὴ διὰ τὸν γραφέα (qui versum finiat vel vacuum spatium relinquat), μηδὲ διὰ τὴν παραγραφήν, ἀλλὰ διὰ τὸν ῥυθμόν. cf. etiam Harpocr. s. v. παραγραφή et Ath. X, 453 CF.

§ 5. Accedimus ad orthographiam codicis, quo in genere complura notanda habet. Primum iota quod mutum dicitur quodque illa aetate revera prorsus obmutuerat, summa libidine vel omittitur ubi poni debebat vel ubi locum nullum habet ponitur: itaque περιήρημαι, τῆ, πολέμω, rursusque πλείωι, ἐπιεικῆι, ἤδηι, ἀλλάι, δικαστήριαι, ἐγώι, ἡτήσωι scripta reperimus. Scimus porro in Aegyptiis aliisque proximorum iam ante Christum saeculorum monumentis iota longum et ει diphthongum prorsus confundi, neque πολείτης solum et νεικᾶν, sed etiam ἰμί adeoque ἐστείν in privatis certe Aegyptiis libellis persaepe exstare, id quod et ipsum e pronuntiandi ratione repetendum, quae ει diphthongo, nisi ubi vocalis insequebatur (nam Ἀλεξάνδρηα et Πληάδα scribunt) iota simplicis vocalis sonum tribuerat. Huius generis in Hyperidis libro reperiuntur προδεδάνισται, μιρακίων, ἐκλελιμμέναι, μεικράς, βέλτειον, ἀφειγμένας, aliaque exempla circiter viginti. Quod in istis libellis etiam ε et η, ο et ω, raro οι quoque et υ et paullo saepius αι et ε confunduntur, earum rerum non exstant nisi perpauca vestigia, si quidem scriptura ακουειν κελευειν pro ἀκούειν καὶ κελεύειν inde explicanda, quod librarius voculam istam κέ pronuntiabat.*) — Id quoque non omittendum, extremae litterae praepositionum ἐν et σὺν in vocabulis compositis legitimas mutationes saepe neglegi. Pronuntiabatur sine dubio συγχωρεῖν et συλλαμβάνειν, sicut in Latina lingua „imperator“ et „attollere“; sed in scribendo alii praepositionem sequenti litterae accommodabant, alii genuinam formam ei relinquebant. Itaque hic librarius, quamquam aliquoties ἔγκλημα et συλλήψει, saepius tamen ἐνκαλεῖν et συνκατηγορεῖν et συνλέξειν scribit, etiam συνσκευάζεσθαι, in quo apud nos, sicut in ceteris, altera ratio evicit. Contrarium plane accidit in ἐκ praepositione, quam nos semper κ littera, sed Hyperidis librarius ante δ, ubi revera sonus emolliebatur, aurem suam secutus ea quae est Γ con-

Orthographia voluminis A.

*) V. etiam quae adnotata sunt ad or. III, col. XXI, 22.

stanter scribit. Quae ratio cum perinde iusta et antiquitus usitata sit atque ea quae est in συλλέγειν et ἐγκαλεῖν, retinendam eam iudicavi. Ἐκλελιμμέναι semel totiesque ἐγλειπομένην reperitur: nempe ante liquidas quoque scribebant ἐγ, quum pronuntiarent alterutro γ litterae sono. — Porro Ν ἐφελκυστικόν quod dicitur ante vocalem diligenter additur: sed frequenter etiam ante consonantem, ubi noster usus, diversus ab antiquo inscriptionibus quoque confirmato, in pedestri certe oratione prorsus respuit. In fine enuntiati librarius ν istud ex libidine vel omittit vel addit. Hiatus porro, etiam illi qualis est in διὰ ἄλλον, saepe elisione vocalis removentur, saepe etiam tolerantur, quod et ipsum orthographiae magis quam linguae esse puto, cum nemo aliter ac δι' ἄλλον diceret. Pertinet et hoc ad accommodationem vocabulorum alterius ad alterum, quam accommodationem in inscriptionibus multo etiam latius patere notum, ut ἱερῶγ χρημάτων et τὸλ λόγον aliaque plurima hoc genus scribantur; sed talia ab hoc libro manuscripto prorsus aliena sunt.

Fortunae voluminis A.

§ 6. De fortuna autem qua volumen A usum est haec addenda videntur. Harrisius sua fragmenta chartae agglutinata in undecim tabulis marginatis inclusit, ordine fortuito. Diu apud se habuit; sed post eius mortem curatores Musei Britannici ea emerunt, atque in eo Museo nunc exhibentur. Ardenii volumen, postquam evolutum agglutinatum in forma lignea inclusum est, per multos annos in villa senis venerabilis, quae est in loco qui „Rickmansworth Park" vocatur, insigne atrii ornamentum fuit; quippe non exstat usquam terrarum papyrus Graecus qui hunc longitudine aequet. Sed postquam Ardenius hac vita excessit, uno eodemque die et hoc volumen et clarissimum Bankesianum Iliadis a Musei curatoribus emptum est. Itaque quae dissipata erant iam maiorem partem rursus convenerunt.

Fortunae statusque voluminis A¹.

§ 7. Orationis funebris codex A¹, cum in Britanniam portatus est, in XV fragmenta discerptus erat; at Babingto primus editor et sollertia usus et

acumine id effecit, ut sex tantum essent particulae earumque ordo praeter unam minutissimam certo constitutus. Neque quicquam reliqui ille fecit eis qui eum secuti sunt editoribus, nisi ut duo prima fragmenta, quae diversarum columnarum esse putaverat, ad unam columnam efficiendam coniungerentur. Tertium fragmentum secundo continuatur, columnas quattuor quintaeque partem complexum; inde continuo quartum excipit, in quo et illius columnae maior pars et aliae quinque exstant. Extrema sane columna, undecima numero, ab initio usque ad finem nimium quantum mutilata est, neque haec pars eius usquam comparet. Quintum fragmentum insequentes duas continet; reliquae cum epilogo orationis periisse videntur. Nam sextum quidem fragmentum, quod sive ad harum aliquam sive ad undecimam pertinuisse putandum est, XI est litterarum; aliudque postmodo inventum nequedum a Babingtone editum VII litteras habet. Ceterum coniunctis quae coniungenda erant, ordine collocatis omnibus, explanatum volumen chartaeque caeruleae immissum, deinde vitro ab utraque parte ligneaque forma munitum in Museo Britannico repositum est.

De partibus deque tergo voluminis A[1].

§ 8. Ideo autem sextum fragmentum ad posteriorum columnarum aliquam pertinuisse affirmo, quod chartae genus prioribus id adscribi vetat. Namque inde ab XI. columna fibrae non rectae ut antea sed transversae decurrunt, neque cuiquam qui papyrum inspexerit dubium esse potest, quin ex duabus chartis diversis conglutinatus sit. Id autem quanti momenti sit statim apparebit. Est enim opisthographus, suntque in postica eius parte scripturae cuiusdam astrologicae columnae sex, quarum capita imis Hyperidearum partibus ex adverso posita sunt. Itaque prima illa duo fragmenta codicis, quae coniungenda esse dixi, ab altera quoque parte primam columnam habebant; tertium quartumque fragmentum reliquas habent; sed quintum eaque quarti pars, in qua XI. Hyperidis columna scripta est, a tergo omni scriptura vacant. Ita ex duabus chartis, e quibus

constat volumen, altera tantum ὀπιςθόγραφος est. Accuratius quum inspexeris, videbis e sex posticae partis columnis ultimam mirum in modum coangustatam esse, ut alterutrum tibi sumendum sit: aut defecisse spatium eum qui scripserit, aut eius columnae partem aliquam abscisam sive alterius chartae agglutinatione inductam esse. Inde autem necessario consequitur, eo tempore quo haec astrologica scripta sint duas chartas nondum coniunctas fuisse, et in eius demum usum eas esse coniunctas, qui Hyperidis orationem scripserit. Quod sane non potest non maxime mirum esse. Quid enim? putabimusne fuisse aliquem librarium, qui quum foro mercatuique destinatum librum conscripturus esset, in eum usum chartam maculatam sibi sumeret et tamen emptorem se inventurum speraret? Profecto non putabimus. Quis igitur hanc orationem scripsit? Dicam quod sentio; sed video et de astrologica illa scriptura parum adhuc dictum esse et Hyperidei libri descriptionem prius absolvendam.

Astrologica in tergo voluminis A[1]. § 9. Itaque sex illae alterius partis columnae a duabus manibus diversis confectae sunt. Incipit altera manus in quartae columnae ima parte, scripsit autem lingua Aegyptiaca, litteris maximam partem Graecis, admixtis quibusdam Aegyptiacis in Copticum morem, ita tamen ut Coptica ea scriptura non vocanda sit. Plura de ea qui scire concupierit, inveniet in Lepsii annalibus qui vocantur „Zeitschrift für aegyptische Sprache", a viro docto C. W. Goodwin exposita (vol. VI, a. 1868, p. 18 sqq.: „on an Egyptian text in Greek characters"). Pauca ibi Graeca interspersa sunt, velut in col. V: τρίτος χρόνος ὁ τοῦ Διὸς χρηματίζει (h. e. „vocatur"), et ibidem paullo post: δ̄ χρόνος .... χρηματίζει. Contra priores columnae Graeca lingua utuntur, nominibus Aegyptiacis hic illic interpositis, quae eadem fere litteratura de qua modo dixi scripta sunt. Primae columnae quod superest charta recenti nunc maximam partem inductum est; in secunda tertiaque continuatur genitura hominis nescio cuius. Alia deinde excipiunt

quae et ipsa astrologicam doctrinam referunt, neglegentioribus ductibus sed tamen ab eadem ut mihi videtur manu conscripta; haec et tertiae columnae partem et longe maximam quartae complent. Sed permulta ibi legi omnino non possunt, quia humore scriptura corrupta est; accedunt lacunae haud exiguae, quibus ne II. quidem columna caret. Specimen tibi esto II. columnae principium haec verba exhibens:

> Φαίνων. Τὸν τοῦ Κρόνου εὑρίϲκομεν τὴν κείνηϲιν ποιούμενον ἐν παρθένωι, μοίρηϲ ᾱ, οἴκου Ἑρμοῦϲ, ὑψώματι Ἑρμοῦϲ, ταπινώματι Ἀφροδείτηϲ, ὁρίοιϲ Ἑρμοῦϲ· οὗ τὸ δωδεκατημόριον ἐν παρθένωι, οἴκωι Ἑρμοῦϲ· τῶν δὲ λϛ ὡροϲκόπων οὗ ὄνομα Ετ Ψε, τῶν δεκανὸϲ β̄ οὗ ὄνομα ...... ⊦η βικωτ —

§ 10. Ad Hyperidis orationem funebrem revertor. Itaque librum multo deterioris notae esse quam eum qui iudiciales orationes continet facile perspicitur. Iam ipsius papyri genus longe ab illius bonitate distat; tum scriptura inaequabilis et longitudine ac latitudine columnarum et versuum densitate et litterarum magnitudine. Puto librarium pro orationis ambitu non ita amplum volumen habuisse; quare quum animadverteret spatium vix suffecturum esse, coactus est omnia in artius constringere neque marginibus parcere, cumque primam columnam XXXIV, alteram tertiamque tricenorum ternorum versuum fecisset, in proxima XXXVIII, dein XL, dein XXXIX, in ultimis duabus quadragenos quaternos facere. Singulas columnas satis exiguum spatium discernit, eoque ductus crassi singuli binive dirimendi causa additi. Numerus litterarum in singulis versibus adeo fluctuat, ut et in eadem columna modo quattuordecim sint, modo viginti quattuor, et in quibusdam usque ad unam et triginta litteras librarius progrediatur. — Scriptura crassioribus ductibus est quam in altero codice litterisque minus in latitudinem extensis neque tam crebro colligatis; quare in universum clarior evasit; at nulla in ea facilitas, nulla elegantia. Formae litterarum eaedem ferme, nisi quod angustiora omnia: itaque

Descriptio voluminis A[1].

in Ξ littera exteriores lineae vix longiores media, neque B semper lineam illam infra appictam habet. — In dirimendis syllabis sunt quae peculiaria codex habeat, sunt etiam quae contra sanam rationem admittat. Semper C in mediis vocabulis divellitur ab insequente consonante: ἐc|τίν, Λεωc|θένηc, δεc|πότου, ἀc|φαλέc.*) Porro non modo με|τηλλαχότων, ὑ|παρξάcηc, sed etiam παρ|ὼν, ἀν|ῄρηται. Haec facile tolerantur; sed neque πρώτου|c ἀντιταξαμένουc dirimere sani hominis est, neque προcτῆν-αι, γέγον-εν, ἡγεμόν-α, τοc-αύταc, τοc-οῦτον, ὅc-ον. Aegyptius, credo, homo Graeceque parum doctus, cum in litteram N vel C toties in fine vocabulorum positas incidisset, dormitans ex more suo tamquam finito vocabulo versum clausit. Ad versum explendum eodem illo signo 7 vel semel vel bis posito utitur; praeterea aliquoties etiam lineis transversis longissimis, quarum loco commode totas syllabas vel etiam voces scribere potuisset, praesertim cum illorum versuum litterae quoque mirum in modum distractae sint; itaque ibi alia potius ratio valuisse videtur. Angustiae spatii vel ex minoribus litteris vel ex eo remedium petitur, ut ultima littera proximae superscribatur. Interpunctionem praeter paragraphum etiam lineola punctumve (cτιγμή) in summo versu interpositum significat**); sed maxima neglegentia in hac re librarium versatum esse facile intellegitur. Initio scribendi alacrior fuit; post magis magisque somno oppressus

---

*) Eadem dirimendi ratio est in breviario illo astronomiae, quod inter papyros a Parisiensibus editos (Notices et extraits de manuscr. XVIII, 2) primo loco positum est. Rationes aperire studui in „Miscellaneis epigraphicis" (v. Saturam philologam Herm. Sauppio oblatam p. 123).

**) Puncta bina (:) cum paragrapho coniuncta habet privatus libellus quem iam supra commemoravi (v. p. X adn. *); puncto solo distinctum est in Iliade Bankesiana; sed id punctum ibi etiam circuli minuti vel semicirculi formam assumit, ponitur autem semper in summo versu. Eadem ratio obtinet in Euripidis fragmento membranaceo IV. fortasse saeculi, quod edidi in Mus. Rhen. 1880 p. 290.

et ubi debebat interpungere omisit et ubi non debebat signa sua apposuit. Neque correxit quisquam, et omnino e maximo numero erratorum paucissima a librario ipso inter scribendum emendata, reliqua intacta manserunt.

§ 11. De rebus orthographicis haec monenda videntur. Iota mutum satis diligenter in plerisque locis additum, raro omissum; contra ἐγώι, ἐπιεικῆι quaeque similia sunt nusquam reperiuntur. ЄΙ diphthongus pro Ι longa vocali satis frequenter usurpatur, adeo ut etiam semel πολιτικῆϲ in πολειτικῆϲ mutatum sit; sed haud minus saepe πολίτηι et τιμᾶν quaeque similia sunt. Ista quidem haud dubie vitiosa, πόλι pro πόλει et ὕβριϲ pro ὕβρειϲ et οἰκίᾳ pro οἰκείᾳ, quibus ιναι pro εἶναι accederet, nisi id quidem ipse correxisset. Neque minus vitiosum barbarumque δυναμειν pro δύναμιν positum. — Tum ἐπεδ[εύθηϲαν pro ἐπαιδεύθηϲαν et αἰωρων pro ἑώρων primo, quod deinde correctum est, et μετε pro μήτε et οικηταϲ pro οἰκέταϲ, ac saepius consonantes perperam geminatae, ut ἐλλαττόνων et frequenter γεγέννημαι pro γεγένημαι. Accedit proprium Aegyptiorum vitium Δ mediae Τ tenuem substituendi, quod etiam in privatis eorum libellis cernitur: πατρίτι igitur legimus et ατου pro ᾅδου, quibus accedunt statim correcta ἄντρα, εὐτοξίαν, ἐφότιον. In universum igitur iudicanti hoc genus vitia in epitaphii libro si non crebriora, foediora certe multo quam in altero reperiuntur.

Orthographia voluminis A¹.

§ 12. Ad auctoritatem autem utriusque quod attinet incorruptamque fidem (nam ista quidem quamvis sint vitia, leviora certe sunt quaeque neminem magnopere morentur) primum omnium aetas codicum spectanda est. Ac de iudicialium quidem trium orationum exemplo Sauppius sententiam dedit, non videri id post medium saeculum secundum ante Chr. natum confectum esse. Colligit hoc ex comparatione aliorum voluminum, quorum aetas certius definiri potest, itaque virum doctum J. B. Lightfoot assensorem nactus est. At cavendum ne nimium tribuamus arti palaeographicae, cum tam remota tempora monumentisque codicum manu

Aetas voluminis A.

scriptorum paene vacua spectentur; tum formae litterarum uncialium quas dicimus inde a III. ante Chr. a. saeculo usque ad IV. post Chr. nihil magnopere variasse videntur. Itaque equidem nihil de hoc volumine affirmare praeferrem, ni accessisset ceteris eius reliquiis fragmentum indicis alio genere scripturae confecti, quod fragmentum ante hos sex annos Londinii investigavi. Id autem eas quarundam litterarum formas habet, quae in ceteris libellis papyraceis ante secundum p. Chr. n. saeculum fere non usurpentur. Nam et N formam Π litterae induit et Π eam quae Λ propria fuit, et Φ adeo deformatum amputatumque est, ut haud multum inter illud et vulgare Λ intersit: quippe si huius formae laqueum parvulum a sinistra parte addideris dextramque lineam deorsum produxeris, Φ quod dico habebis. Sit igitur hic liber, si me audias, Hadriani vel Antoninorum temporibus conscriptus.*)

Aetas voluminis A[1]. § 13. Epitaphii codicem Babingto, assentiente Sauppio, ad alterum post Chr. n. saeculum refert; at Comparettius suo iure contendit, ex eo quod deteriora in eo sunt omnia quam in altero, recentiorem esse concludi non posse; itaque si illum, hunc quoque alteri ante Chr. n. saeculo adscribere licere. Ad hanc autem rem disceptandam maximi momenti est genitura illa, quam in altera papyri parte scriptam esse supra commemoravi. De ea qui primus scripsit C. W. Goodwin ex positionibus planetarum ibi indicatis computavit annum spectari post Chr. n. 154.**) Ego quoque cum in hanc rem inquirendum esse ducerem, collegam coniunctissimum G. D. E. Weyerum rogavi ut eam computationem denuo institueret. Sunt autem hae positiones, quae partim diserte leguntur, partim, ubi lacuna haustae sunt, ex ceteris quae auctor addit certo resti-

*) V. quae exposui in Herm. vol. X. p. 24 sq. Tamen V. Gardthausen (Griech. Palaeogr. p. 154) negat ea argumenta ad definiendam voluminis aetatem sufficere videri.

**) V. annales Lepsii (Zeitschr. f. aegypt. Spr.), VI (1868) p. 18.

tuuntur: Saturnus in Virgine, 1°. Iuppiter in Virgine, 8° 20′. Mars in Geminis, 6° 12′. Venus in Tauro, 20° 45′. Mercurius in Ariete, 20°. Ea autem non in ipso coelo observata, sed e tabellis astronomicis quales illa aetate fuerunt computata esse recte Weyerus affirmare videtur; itaque ut cum vera aliqua positione exactis numeris congruant fieri vix potest. Duo autem anni intra ea saecula quae omnino in censum venire possunt positiones similes stellarum errantium exhibuerunt: quarum positionum conspectum iam exhibebo.

	Sat.	Iupp.	Mars	Venus	Merc.
A. 95 post Chr. n. d. I. Apr.	147° 44′	155° 53′	58° 45′	50° 21′	27° 22′
A. 155 p. Chr. n., d. XV. Maii.	161° 33′	176° 15′	66° 51′	37° 58′	28° 23′
Papyrus	151°	158° 20′	66° 12′	50° 45′	20°

Iam cum optio inter duos annos haud difficilis sit, certum esse videtur annum spectari 95 p. Chr. n., et post id tempus cum genituram tum Hyperidis orationem scriptam esse.*) Etenim prius illam quam hanc in charta exstitisse supra demonstravi.

§ 14. Quae cum ita sint, antiquitate uterque liber praeter omnes fere quotquot habemus alios conspicuus est; at nimirum non sola antiquitas bonitatem fidemve facit. Edidit nuper H. Weilius amplum papyrum, in quo praeter alia poetarum fragmenta opusculave etiam Medeae Euripideae octo versus scripti sunt: papyrum scimus annum 161 ante Chr. n. vetustate superare, at Medeae ne unus quidem versus, quorundam versuum ne unum quidem vocabulum incorruptum est. At enim, inquies, istum papyrum non librarius qui proprie dicendus sit conscripsit, sed pueri exercitationis gratia. Id autem ipsum etsi minime in Ardenianum, in alterum tamen Hyperidis librum cadere equidem putaverim,

Fides voluminis A.

*) Δεκανός nomen, quod saepe in genitura usurpatur, pro Latino vulgo habetur; quae si vera opinio est, id quoque vetabit papyrum ad ea tempora quae ante Augustum fuerunt referri.

Ardenianum autem suo tempore plane inter vulgares libros fuisse. Ipse corrector eius orthographica non curavit: reliquit intacta τῇ, πλείωι, δικαστήριαι; semel tantum εἰcαγγελίᾳ pro εἰcαγγελία, semel ἔπειτα pro ἔπειται, semel cυνείλεκται pro cυνίλεκται repositum, et cum ἐπείκεια ἐπεικῆcque bis non tetigisset, uno loco ι omissum adscripsit. Porro semel ν ἐφελκυcτικόν sine necessitate additum rursus deletum est. Quare in his rebus omnibus codici nullam fere fidem habendam esse omnes facile concedent, neque maiorem in eis quae ad dialectum spectant, cum neque ex hoc genere praeter οιομαι loco eius quod fuit οιμαι semel repositum nusquam quicquam correctum reperiatur. At non ideo statim Πειραιῶc pro eo quod in codice est Πειραιέωc cum Cobeto reposuerim, neque omnia ad normam severissimi Atticismi exegerim: quid enim? Hyperidem vel in vocabulis ipsis neglegentiorem num scimus in declinandis eis tam diligentem fuisse? Sic ille, opinor, et loquebatur et scribebat, quemadmodum ceteri eius aetatis Athenienses, quorum usum ex inscriptionibus satis cognitum habemus; itaque quidquid in eis usurpatum videmus, Hyperidi quoque concedamus. Genuina enim Ἀτθίc, si ei fides qui librum de re publica Atheniensium scripsit, iam quinto saeculo commercio peregrinorum hominum infecta erat; quarto autem in civitate, ut Isocratis verbo utar, internecione civium receptione peregrinorum paene ἀντηλλαγμένῃ vereor ne plane non potuerit subsistere. Itaque nisi quid praeter inscriptionum usum codices peccant, in talibus rebus eorum auctoritatem, quantacumque est, sequamur oportet. Solutae autem formae qualis est Πειραιέωc in inscriptionibus illius aetatis multo frequentiores sunt quam contractae, quas probe scio solas genuinae Atthidis esse. Sed haec fortasse leviora; graviora alia, quae iam ad sententiam ipsam pertineant, atque in eis etsi non librarius, corrector certe Ardeniani libri ea cum diligentia versatus est, ut temere omnia mutandi libidinem nos cohibere vehementer opus sit. Emendavit corrector circiter centum

locos vitiosos, neque usquam de correctionis veritate dubitare licet; quae intacta reliquit aperta vitia, orthographicis illis omissis, triginta numerum vix excedunt. Quorum vitiorum ut genus origoque perspiciatur, haec quae non correcta sunt iam in conspectu ponam. Λογογον (λόγον) Dem. 3, 7; Παινιεύς (Παιανιεύς) 24, 13; ἀλ' (ἀλλ') 33, 15; συνκατηγορεῖ pro συνκατηγορεῖν Lyc. 42, 2. En omnia quae ex lacerata voluminis parte vitia colliguntur. Reliqua pars Lycophroneae haec habet: οικειοι pro οἱ οἰκεῖοι col. 3; τούτων pro τούτου et ακουεινκελευειν omisso καί col. 9, οὐ post ᾤου omissum col. 11, αιτιαι pro αἱ αἰτίαι 15; porro μυρρινη pro Μυρίνῃ 14, et συναπολλυοντας 15 et τηλικια (τῇ ἡλικίᾳ) 12, in quibus vitia librarii imperfecte correcta sunt. Paullo plura exempla Euxenippea affert. Habes perversas nominum scripturas 'Αγησικλῆς pro 'Αγασικλῆς col. 19, Αιζηνιεα 38. Porro εισαγγελιανανδουναι 40 male iterata syllaba, et ιδιον, ut plerisque videtur, contrario vitio pro ἴδιον ὄν 30. Huius simile est ὡς post Παλληνέως omissum (ut Cobetus coniecit) col. 44, etiam τουτων pro τούτου τῶν 25 et δεινατον pro δεινότατον 41; illius υπηρετεικαικατατηςπολεως 39, si quidem vitium eius loci in και syllaba abundante positum est. Vix ullum defensorem nactum est μηουταα̣ριστα 20 pro μὴ τὰ ἄριστα. Neque defendam equidem vel αυτοις c. 30, ubi αὐταῖς requiritur, vel αὐτοὺς ὑπηρετοῦντας 48 pro αὐτοῖς ὑπ., quanquam retinet Caesar. Porro εισιcασιν scriptum pro εἰσίασιν et fortasse γραφαι pro γράψαι 21, οἴεσθε pro ᾤεσθε 22, ταν pro τοῖν et ποιησαι pro πορίσαι 29, κοσμησάμενοι pro ποιησάμενοι 36 (ubi mox sequitur κόσμον), δοκεῖ pro ἐδόκει 39, ην pro ἦ 46. Denique cum 31 τεταφεναι pro τεθάφθαι ναί librarius dedisset, τ incorrectum mansit. Sunt sine dubio alia vitia magis latentia, quorum tamen numerum ex his quae in propatulo sunt coniectare possis. Ea quae sunt correcta enumerare longum est; itaque hoc addo, bis versum vel plus etiam perperam repetitum, semel versum omissum esse, deinde alio loco pro ὑπ'

'Ἀλεξάνδρου τοῦ ἐξ Οἴου, quod corrector dedit, a prima manu τουε|ξουου in codice exstitisse; denique πλεονακη pro πλησιάση, πολυτιμως pro φιλοτίμως, ουτεθεωνος pro οὔτε ἔθνος, δίκαια pro correcto τὰ παιδία, aliaque complura, quae inscitiam librarii satis superque arguunt. At interpolatus interpretationis causa codex omnino non est*), cum neque scholiorum vestigium exstet neque usquam tale aliquid correctum sit; nam etiam quod D. 39 verba [καὶ] Ἁγνωνίδης a correctore deleta sunt, casu erroreque id librarius peccavisse videtur. Itaque quod Cobetus Eux. 36 in verbis ὡς ἡ χώρα εἴη ἡ Μολοσσία αὐτῆς, ἐν ᾗ τὸ ἱερὸν ἔστιν, ista ἡ Μολ. manifestum emblema dicit vel dialecto convictum, vitium quidem manifestum tollendumque sit, at aliud quid novare non facile in animum induxerim.

Vitia voluminis A[1]. § 15. In Stobartiano volumine, quod est multo minoris ambitus, correcta vitia ferme viginti insunt, e quibus quaedam orthographica, alia sane non prorsus levia sunt; sed enim gravissima foedissimaque omnia nemo correxit. Quorum ex amplo numero — nam etiam si mittas ὑπολάβη et τῶ et μεικράς et ἔντειμος atque adeo πόλι, plus centum tamen relinquuntur — pauca quaedam generatim disposita enumerabo.**) Omisit librarius litteras finales Ν et Ϲ, scripsitque του pro τούς, το pro τὸν, τη pro τὴν, η pro ἣν, porro ετοις pro ἐν τοῖς, παλι, τολμα pro τόλμαν; etiam contrario vitio ην pro τὴν et ης pro τῆς rursusque εξτων pro ἐξ ὧν. Omissa porro compluribus locis articuli particulaeque quales sunt γάρ et δέ, neque in eis constitit, sed plus semel etiam maioribus lacunis omnia turbavit. Deinde male iteratae syllabae reperiuntur: ουου, συνσυνεληλυθοτες, παρεπαρληλυθοτι, μνημονονευτους, vocabulaque tota, ut πασανπασαν. Casus continuorum vocabulorum similiter formavit: νόμῳ δὲ τῷ τούτῳ

*) Exponit hoc in priore dissertatione Fritzschius; Comparettius non recte contra dicere mihi videtur.

**) Integrum conspectum vitiorum exhibet Cobetus p. 28 sqq.

τρόπῳ, ubi τούτου verum est, atque adeo αλλουc τινουc et iterum τινουc αλλουc, quae ipse correxit; at incorrectum mansit ουθενουc (h. e. οὐδένας) — — οικειοτερουc. Confudit praepositiones πρό et πρόc, προδοκώμενα scribens et προcείλοντο, porro ὑπό et ὑπέρ, unde monstrum illud vocabuli ὑπερμεμνηκεναι pro ὑπομεμενηκέναι ei excidit. Foedissima autem omnium πληγαcλαμβανειν col. 9, pro quo ego, cum Cobetus totum ut ineptum emblema tollere voluisset, deleto solo πληγαc vocabulo cυμβαίνει reponendum esse existimavi, et αξαθαι correctum ex αξαθην col. 10 et maxime in col. 12 immania illa: τωνδεηγορμενωνκαλουμενουcτουcεπιcτρατειανcτραcαντας.

§. 16. Atque ut tandem absolvam quaestionem diu inchoatam, ex omnibus quae exposui manifestum esse videtur, non esse hunc librum eo consilio conscriptum, ut pretium mereret. Compone in unum chartae mediocritatem, manum rudem et inelegantem, vitiorum multitudinem, omnia quae id genus commemoravi; adde, si ea non sufficere videantur, quod eadem haec charta alii antea usui inservierat: iam videbis dubitationi locum non relinqui. Itaque dum ex Ardeniani voluminis societate Stobartianum discedit, accedit ad illud quod a Weilio publici iuris factum est. Nam et inelegantiam ibi eandem invenies et manus perinde inexercitatas et vitia non minus frequentia neque minus foeda. Iam cum dubitare nequeamus, quin Euripidis, Aeschyli, ceterorum fragmenta exercitationis gratia a pueris adulescentulisve ibi scripta sint, quidni Hyperidis quoque hunc librarium puerum aliquem scribendo se exercentem putemus? Sed utut id est, fides eius certe perexigua erit, et quidvis ei iure imputabimus. Itaque qui id audacissime fecit Cobetus praecipue magnam laudem meruit, quantum ingenio praeter ceteros polleret plus semel splendidissime ostendens. Quippe non eadem ratio artis criticae in utroque codice exercendae: in Ardeniano cautione magna opus est et propter auctoritatem libri et quod Hyperides in talibus orationibus vel

Origo et fides voluminis A[1].

ex neglegentia elegantiam quaesivit; at in oratione funebri quanam auctoritate deterreamur quin quod rectum concinnumque sit ubique restituamus, cum nequaquam in laudatione artificiosa tantum licuerit Hyperidi quantum in orationibus ad actionem oratoris forensis accommodatis?

De explendis lacunis. § 17. Pauca addere liceat de ratione qua lacunae utriusque codicis explendae sint. Numquam fere exacto numero sciri potest, quot in spatio aliquo litterae exstiterint, vel propter amplitudinem aliarum aliam vel propter inaequabilem scripturam; sed ea libertas certis finibus coercetur. Si in medio versu lacuna exstat, unam litteram plus minusve quam in superioris eodem spatio facile condones; at non, si in hoc quinque exstant, in lacunam octo satis caute inculcabuntur. Aliquanto plus libertatis in eis lacunis conceditur, quibus initium versus absumptum est, plurimumque ubi finis interceptus, cum librarii et vacuum ibi spatium saepe admittant notisve tantum nihil significantibus expleant, et producant versum extra spatium compendioque scripturae utantur et litteras multo minores faciant. At ne ibi quidem omnia prudens criticus sibi permittet. Denique ne hoc quidem neglegendum, quod in fine enuntiatorum vacuum spatium plerumque relinquitur, quod unam litteram exiguae amplitudinis capere possit.

Subsidia huius editionis. § 18. Reliquum est ut de mea ipsius opera adiumentisque meis breviter exponam. Omnia horum voluminum fragmenta praeter Eggeriana ipse contuli, qua in re insigni liberalitate et comitate eorum penes quos erant semper adiutus sum. Babingto quidem hospes coniunctissimus iam a. 1869, cum in eo essem ut primam editionem meam publici iuris facerem, suae editionis Harrisianorum fragmentorum exemplum mihi ultro oblatum transmisit, in quo exemplo quae in eis fragmentis summa industria et cura iterum atque iterum vitri quoque ope inspectis invenerat, ad marginem enotata erant. Ea in Addendis primae meae editionis exhibita sunt. Postea et haec fragmenta et Ardenianum volumen

Stobartianumque bis examinavi, cum probe cognitum haberem, non solum duos homines plus quam unum videre, sed etiam eundem eo plura invenire solere, quo saepius distinctis temporibus conatum repetierit. Sunt autem multa in his reliquiis lectu perquam difficilia, quae quamvis adnitaris, conatum frustrari possint. In aliis vel Babingtoni vel mihi res prospere cessit, multumque inde fructus in Demosthenicam praesertim orationem devenit. Eiusdem Babingtonis comitati debeo, quod iam prior mea editio eis fragmentis, quae eo usque inedita in illius possessione erant, locupletata est. Postmodo et ipsa bis contuli. Sunt autem ambitu parva, usu minime spernenda. Eggeriana porro fragmenta, quae et plura et maiora sunt, Eggeri principis editoris praecipua benignitate statim mecum communicata insigne iam priori editioni incrementum attulerunt. Ea quae ille edidit XII numero fuerunt; tertium decimum postea inventum per litteras mihi impertivit. Ceterum ex eis alia inter se coniungenda, aliud in duo dirimendum fuit. Nempe ea omnia fragmenta ab Arabibus insigni quadam industria una cum aliis aliorum voluminum ita conglutinata erant, ut integri voluminis speciem praeberent; quod postquam evolutum est, statim fraus manifesta fuit. Sed mansit usque post Eggeri editionem duorum fragmentulorum conglutinatio; nunc et ipsa dirempta sunt. Alius ficticii voluminis pars fuit fragmentum Londiniense, quo index trium orationum iudicialium continetur; id ad hanc demum alteram editionem praesto fuit. — Orationis funebris volumen vir mihi amicissimus I. E. Sandys contulit, quaeque ibi invenerat, mecum communicavit. — Denique Babingto, postquam ex me audivit alteram hanc me editionem parare, ultro mihi commentaria sua omnia obtulit, quae ad deperditarum orationum fragmenta aliquando edenda ante multos annos sibi paraverat: unde additamentis non sane paucis neque levibus ea pars meae editionis ditata est.

§ 19. Nulla autem re magis haec editio a priore differt, quam ordine fragmentorum primae orationis Ordo fragmentorum orationis I.

commutato. Antea ordine a Sauppio introducto usus sum, non quo certum putarem, sed quod alium probabiliorem nullum inveniebam. Atque re ipsa bonitas illius ordinis comprobata est; nam bis vel ter inventum est cohaerere quae Sauppius iuxta collocaverat. Sed ea nimirum est horum fragmentorum condicio, ut nulla humana sagacitas, qua illum abunde instructum esse scimus, ad verum ordinem ubique restituendum valeat. Itaque cum prodiissent Eggeriana fragmenta, patefactumque esset ad primam orationis Demosthenicae partem ea omnia pertinere — quae res etsi non primo obtutu, postea tamen apparuit — concidit aliqua ex parte ordo Sauppianus, novumque in ordinem eumque certum ea fragmenta quae prope principium orationis fuere convenerunt. De reliquis eadem manebat obscuritas; quare etsi necessario eorum quoque ordo mihi refingendus erat, tamen praestare possum multa me perverse collocasse. Opus est inventis aliis voluminibus ficticiis, ex quibus nova fragmenta Hyperidea prodeant; ita fortasse aliquando miseriae levabuntur, quibus adhuc duae primae orationes oppressae sunt.

Conclusio. § 20. In ceteris rebus a prioris editionis ratione vix discessi. Fragmentis deperditarum orationum nova quaedam accesserunt; numeri ne mutarentur curavi. Sed iam notis criticis quibus usus sum omnibus coniunctim propositis explicatisque praefandi finem faciam.

Uncis quadratis ([—]) ea inclusi, quae nunc non legantur, sed exstitisse olim in codice vel certum sit vel satis probabile.

Uncis rotundis ((—)) circumscripta sunt quae librarios errore omisisse putandum sit.

Uncis quadratis geminatis (⟦—⟧) notavi quae errore in codicem pervenisse removendaque esse videantur. Eis tamen quae ad solam orthographiam pertinent hoc signum plerumque non apposui.

Asteriscus (*) eis vocabulis praepositus, in quibus aliud quoddam mendum, neglectis tamen orthographicis, in codice reperiatur.

Litteris minoribus usus sum, ut ea quae neque prorsus evanuerunt neque perspicue exstant designarem.

Punctis in lacunis numerus litterarum quae interciderunt indicatur, quem tamen exactum non esse ipsa res declarat.

Linea transversa (—) interpunctio antiqua, cum paragrapha tum στιγμή, exprimitur.

A = codex trium priorum orationum.

A[1] = codex epitaphii.

B = Boeckh, qui frg. Harris. in „Allgem. Litteraturzeitung" 1848 No. 223—227 recensuit.

Bb = Babington (Or. c. Demosth., London 1850; pro Lyc. et Eux., Cambridge 1853; Or. fun., Cambridge 1858).

Bb[1] = Babington in altera editione or. funebr. (Cambridge 1859).

Bhn. = Boehnecke (Demosth. Lykurg. und Hyperides p. 113 sqq., 1864, or. Lycophr.).

Bs. = Bursian (N. Jahrb. f. Phil. 1858 p. 474, ad or. fun.

Bue. = Buecheler (N. Jahrb. f. Phil. CXI, 1875, p. 307—309).

C = Caesar (editio orationum pro Eux. et Lyc., Marburg 1857; ad. or. fun., Zeitschr. f. Alterth. 1857 No. 84 sq.).

Cb = Cobet (recensio Euxenippeae, Mnemos. II, p. 310; editio or. fun., Lugd. Batav. 1858).

Cb.[1] = Cobet in altera editione (Hyperidis orationes duae, Lugd. Bat. 1877).

Cf = Caffiaux (Hyp. Plaidoyer pour Euxénippe — traduit — avec des notes, Valenciennes 1860; Hyp. oraison funèbre — traduite — et suivie d'un essai de restitution, Valenciennes 1858; ed. II ibd. 1861; recension nouvelle du texte de l'orais. fun., Paris 1866; quelques observations sur la dernière recension du texte de l'oraison fun. d'Hyp. dans la collection Teubner, Journ. général de l'instruction publique, Mai 1870).

Cp = Comparetti (editio Euxenippeae, Pisa 1861; Observationes in or. fun., Rh. Mus. 1858, p. 533; Spettatore Fiorentino Apr. 1859, de or. fun. 10, 22 et 12, 10; editio or. fun., Pisa 1864. Quae ab eo antea proposita in editione reiecta sunt, hac nota: [Cp.], designavi).

D = Dehèque (L'or. fun. d'Hyp. —, texte de M. Ch. Bab. avec une traduction française, Paris 1858).

E = Egger (Mémoire sur quelques nouveaux fragm. inédits de l'orateur Hypéride, Paris 1868).

F = Fritzsche (Ind. lect. in acad. Rostockiensi sem. aest. 1860, de Hyp. laudat. funebri; Ind. lect. ibd. sem. hib. 1861, Hyperideorum specimen II).

Fro. = Frohberger (Philol. XXIX, 1870, p. 632).

Fu. = Fuhr (Animadv. in orat. Att., dissert. Bonn. 1877; Mus. Rhen. 1878 p. 309).

H. = Hager (Quaest. hyperideae, diss. Lips. 1870; de graecitate hyperidea, in „Studien zur gr. u. lat. Gramm. herausg. v. G. Curtius", vol. III p. 101—114; Journal of Philology V, p. 44 sqq.).
J. B. L. = J. B. Lightfoot (Journal of class. and sacred philology 1854, p. 109, ad or. pro Lyc. et Eux.).
K = Kayser (ad or. pro Lyc. et Eux., Heidelb. Jahrb. 1853 p. 641; recensio or. funebris, N. Jahrb. f. Ph. 1858 p. 369).
K[1] = Kayser in posterioribus dissertationibus (ad or. pro Lyc. et Eux., N. Jahrb. 1858 p. 117; ad orat. funebr., Heidelb. Jahrb. 1858 p. 561).
K[2] = Kayser in recens. editionum Cp. et Cf., Heidelb. Jahrb. 1868 p. 241.
Kch. = Kirchhoff (Hermes X, 124 sqq.).
Ls. = Lissner (ad or. pro Eux. et Lyc., Eger 1856; zur Krasis in Hyp., Zeitschr. f. oest. G.-W. XI, 1860, p. 648; üb. ν ἐφελκ. in Hyp., ibd. p. 836; recens. Wst., ibd. XII p. 105, XIII p. 34; XV p. 346; über die Elision in Hyp., ibd. XV, 1864, p. 72).
L = Linder (editio Euxenippeae, Upsalae 1856; de eadem epistula, Zeitschr. f. Alterth. 1857 Nr. 65 sq.).
M = Aemil. Müller (ad or. fun., N. Jahrb. 1858 p. 474).
MO = Car. Müller in Oratoribus Atticis, Paris 1858.
Mh. = Maehly, N. Jahrb. f. Phil. CV (1872) p. 607—612.
R = Roersch (ad or. fun., Revue de l'instr. publ. en Belgique 1859 Nr. 1).
S = Sauppe (recensio or. c. Dem., Philolog. 1848 p. 610; it. in Orat. Att. II p. 347. Ubi sententiam mutavit, prior propositio nota [S] designabitur. — Recensio or. fun., Philolog. Suppl. I p. 1 (1858). — Recens. editionis meae, Gött. Gel. Anz. 1870 p. 247. — Symbolae ad emendandos or. Att., progr. Goett. 1873).
Sch = A. Schäfer (ad or. c. Dem., N. Jahrb. 1851 p. 227; ad or. pro Lyc. et Eux., N. Jahrb. 1853 p. 27; it. ibd. 1861, p. 607; de or. fun., Philol. 1860 p. 150, ubi lectiones quaedam codicis ab ipso denuo comparati referuntur).
Schk. = K. Schenkl (ad or. fun., Ztschr. f. oesterr. G.-W. 1877, 896).
Schn. = Schnitzer (Eos I, 1864, p. 623).
Sh = Shilleto (Journ. of class. and sacred philol. 1860 p. 318, ad or. pro Lyc. et Eux.).
Shp. = Sam. Sharpe (Fragments of orations in accusation and defence of Demosth., London 1849).
Sp. = Spengel (ad or. pro Lyc. et Eux., Münch. Gelehrte Anz. 1853 Nr. 4 sq.; ad or. fun., ibd. 1858 Nr. 48—50).
Sw = Schneidewin (editio or. pro Lyc. et Eux., Gottingae 1853).

Sw[1] = Schneidewin in epicrisi (Philol. 1853 p. 341, ad easdem or.).
T = Tell (editio or. funebris, Nordhausen 1861).
V = Volckmar (ad or. fun., Philol. 1860 p. 150).
W = H. Weil (ad or. fun., N. Jahrb. 1858 p. 746; de fragm. Eggerianis, N. Jahrb. 1869 p. 96).
Wst. = Westermann (Index graecitatis hyperideae, Lips. 1860—1864).
Z = Zilch (de quibusdam or. fun. locis, Marburg 1866).*)

---

*) Ne quid desit enumerationi, etiam haec scripta addo. Laves de or. pro Eux. (progr. Lyck 1864). — Buechele or. pro Eux. (progr. Freiburg i./Br. 1869). — A. N. Schwarz, editio or. Eux., Moscoviae 1875, qui libellus russica lingua utitur. Tribus his scriptis mihi uti non licuit. — Wittich de persona Lycophronis ab Hyperide defensi (progr. Marburg 1864). — Wold. Troebst, ad or. c. Dem. (N. Jahrb. f. Phil. 1876 p. 205). — F. v. Duhn, zur Geschichte des harpal. Processes (N. Jahrb. f. Phil. 1875 p. 33). — I. E. Sandys Academy 1870 p. 221 (recens. edit. meae). — T. I. Halbertsma, Otium Harlemense, Mnemos. V, 1877, p. 341. — Denique meas ipsius commentationes commemoro: N. Jahrb. f. Phil. 1870 p. 741 (ad. or. fun.); Herm. X p. 23 (ad or. c. Dem.).

Scrib. Kiliae Kal. Dec. CIƆƆCCCLXXX.

F. Blass.

VITA HYPERIDIS

ex Vitis X oratorum Plutarcho adscriptis.

---

1 Ὑπερείδης Γλαυκίππου μὲν ἦν πατρὸς τοῦ Διονυσίου, τῶν δὲ δήμων Κολλυτεύς. ἔσχε δὲ υἱὸν ὁμώνυμον τῷ πατρὶ Γλαύκιππον, ῥήτορα καὶ λόγους συγ-
2 γράψαντα· οὗ πάλιν Ἀλφίνους ἐγένετο. — ἀκροατὴς δὲ γενόμενος Πλάτωνος τοῦ φιλοσόφου ἅμα Λυκούργῳ

Egerat de Hyperide Hermippus in libro tertio περὶ τῶν Ἰσοκράτους μαθητῶν: Ath. VIII, 342 C. — § 1. Ὑπερείδης Γλαυκίππου Κολλυτεύς tab. nav. XIIIc 102; XIVd 246. — Suid. s. v.: Ὑπερίδης, υἱὸς Γλαυκίππου τοῦ ῥήτορος, οἱ δὲ Πυθοκλέους. — de nominis forma v. E. M. s. v.: Ὑπερίδης. παρὰ τὴν ὑπὲρ πρόθεσιν γίνεται Ὕπερος καὶ Ὑπερίδης, ὡς Ὕλλος Ὑλλίδης; similiter Choeroboscus A. Ox. II, 270 (Herod. ed. Lenz. II, 435, 6; 596, 18). contra [Herodianus] A. Ox. III p. 249: πῶς οὖν οὐχ Ὑπερείδους λέγομεν τὴν γενικήν, ἀλλ᾽ ἄνευ τοῦ ς̄ Ὑπερείδου, καίτοι τὸ εἶδος τοῦ εἴδους λέγοντες; φαμὲν οὖν. εἰ καὶ παρ᾽ οὐδέτερον μάλιστα σύγκειται τὸ εἶδος, ὅμως οὐ προσλήψεται τὸ ς̄, ἐπειδὴ τύπον ἔχει πατρωνυμικοῦ Ὑπερείδης, ὡς Ἀτρείδης καὶ Πηλείδης, cf. Herodian. Lob. p. 454. .ΠΕΡΕΙΔΟΥ in ipsius A. frg. E. invenit; itidem in frg. Londin. (v. infra p. 1) ΥΠΕΡΕΙ[ΔΟΥ est. Compositum esse nomen ex ὑπέρ et εἶδος ex eo elucet, quod etiam Dorienses Ὑπερείδης dicebant (v. C. I. Gr. 2448. 2463[b]). — v. Kiessling. Lyc. fr. p. 153 sqq. Sauppe O. A. II, 275. — τῶν δὲ δήμων Westerm.: τὸν δὲ δῆμον. — de filio Suid. s. v. Ὑ.: ἔσχε δὲ καὶ παῖδα Γλαύκιππον. cf. infra § 28. — § 2. Suid. s. v.: μαθητεύσας ἅμα Λυκούργῳ καὶ Πλάτωνι τῷ φιλοσόφῳ (καὶ) Ἰσοκράτει τῷ ῥήτορι. — de Platone magistro Chamaeleon tradiderat: Diog. L. III, 46. — Λυκούργῳ Paris. E et cum Blumio Westerm.: Λυκούργου. —

καὶ Ἰσοκράτους τοῦ ῥήτορος, ἐπολιτεύσατο Ἀθήνησιν, καθ' ὃν χρόνον Ἀλέξανδρος τῶν Ἑλληνικῶν ἥπτετο πραγμάτων· καὶ περὶ τῶν στρατηγῶν ὧν ᾔτει παρ' 3
Ἀθηναίων ἀντεῖπε, καὶ περὶ τῶν τριήρων· συνεβούλευσε δὲ καὶ τὸ ἐπὶ Ταινάρῳ ξενικὸν μὴ διαλῦσαι, οὗ Χάρης ἡγεῖτο, εὐνόως πρὸς τὸν στρατηγὸν διακείμενος. — τὸ δὲ πρῶτον μισθοῦ δίκας ἔλεγε. — δόξας 4 5
δὲ κεκοινωνηκέναι τῶν Περσικῶν χρημάτων Ἐφιάλτη, τριήραρχός τε αἱρεθείς, ὅτε Βυζάντιον ἐπολιόρκει Φί- 6
λιππος, βοηθὸς Βυζαντίοις ἐκπεμφθεὶς κατὰ τὸν ἐνιαυτὸν τοῦτον ὑπέστη χορηγῆσαι, τῶν ἄλλων λειτουργίας πάσης ἀφειμένων. — ἔγραψε δὲ καὶ Δημοσθένει τι- 7
μάς, καὶ τοῦ ψηφίσματος ὑπὸ Διώνδα παρανόμων γραφέντος ἀπέφυγε. — φίλος δ' ὢν τοῖς περὶ Δη- 8
μοσθένην καὶ Ναυσικλέα καὶ Λυκοῦργον, οὐκ ἐνέμεινε

---

inter Isocratis discipulos Hyp. recensuit Hermippus: Ath. VIII, 242 C. Vit. X or. Isocr. 837 D: ὡς δέ τινές φασι καὶ Ὑπερείδης καὶ Ἰσαῖος. adde Cic. de or. II, 94; Philostr. V. S. I, 17, 4; Anon. V. Isocr. Sauppe O. A. II, 4 b, 24. — § 3. ipsum H. expostulatum esse tradunt Arrian. I, 10, 4; Plut. Phoc. 17; idem Plut. Dem. 23 secutus τοὺς πλείστους καὶ δοκιμωτάτους τῶν συγγραφέων octo cives enumerat, inter quos Hyperidis nomen non occurrit. v. Schaefer Dem. III, 127. — de navibus cf. Plut. Phoc. 21; V. X or. Dem. 847 C (Schaefer l. c. p. 161). de Charetis mercenariis Schaefer p. 280, 1. — § 4. Timocl. com. ap. Ath. VIII, 242 A; v. infra ad § 17. — § 5. ἔδοξε δὲ καὶ ci. Reisk. — Vit. X or. Dem. 847 F: ἔλαβε (Δημ.) καὶ παρ' Ἐφιάλτου χρυσίον, ἑνὸς τῶν δημαγωγῶν, δς πρεσβεύσας πρὸς βασιλέα χρήματα ἧκε φέρων λάθρᾳ, ὅπως διανείμας τοῖς δημαγωγοῖς τὸν πρὸς Φίλιππον ἐξάψῃ πόλεμον. Schaef. II, 451. — § 6. Tab. nav. XIII c 98 = XIV d 240: ἐπὶ Θεοφράστου ἄρχοντος τῶν μετὰ Φωκίωνος καὶ Κηφισοφῶντος πλευσασῶν ἐπιδόσιμος τριήρης Ἀνδρεία — τριήραρχος Ὑπ. Γλ. Κ. Schaef. II, 480. — κατὰ τὸν αὐτὸν ἐνιαυτόν Boeckh. (Seeurk. p. 189); καὶ τὸν ἐ. τοῦτον Sauppe. — § 7. Δημοσθένει cum Photio (cod. 266) Reiske: Δημοσθένους. — Dem. de coron. 222 sq.: ἐστεφανώθην — ὁ δὲ γραψάμενος Διώνδας τὸ μέρος τῶν ψήφων οὐκ ἔλαβεν. — καίτοι τότε τὸν Δημομέλην τὸν ταῦτα γράφοντα καὶ τὸν Ὑπερείδην κτέ. — Vit. X or. 846 A: πολλάκις ἐστεφανώθη, πρότερον μὲν ὑπὸ Δημομέλους, Ἀριστονίκου, Ὑπερείδου χρυσῷ στεφάνῳ κτέ. — § 8. Ναυσικλ. em. Schaef. II,

μέχρι τέλους· ἀλλ᾽ ἐπεὶ Ναυσικλῆς μὲν καὶ Λυκοῦργος
ἐτεθνήκεσαν, Δημοσθένης δὲ ὡς παρ᾽ Ἁρπάλου δωρο-
δοκήσας ἐκρίνετο, προχειρισθεὶς ἐξ ἁπάντων (μόνος
γὰρ ἔμεινεν ἀδωροδόκητος) κατηγόρησεν αὐτοῦ. —
9 κριθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀριστογείτονος παρανόμων ἐπὶ
τῷ γράψαι μετὰ Χαιρώνειαν τοὺς μετοίκους πολίτας
ποιήσασθαι, τοὺς δὲ δούλους ἐλευθέρους, ἱερὰ δὲ καὶ
παῖδας καὶ γυναῖκας εἰς τὸν Πειραιᾶ ἀποθέσθαι, ἀπ-
10 έφυγεν. αἰτιωμένων δέ τινων αὐτὸν ὡς παριδόντα
πολλοὺς νόμους ἐν τῷ ψηφίσματι Ἐπεσκότει, ἔφη, μοι
τὰ Μακεδόνων ὅπλα, καὶ Οὐκ ἐγὼ τὸ ψήφισμα ἔγραψα,
ἡ δ᾽ ἐν Χαιρωνείᾳ μάχη. μετὰ μέντοι τοῦτο νεκρῶν
ἔδωκεν ἀναίρεσιν ὁ Φίλιππος φοβηθείς, πρότερον οὐ
11 δοὺς τοῖς ἐλθοῦσιν ἐκ Λεβαδείας κήρυξιν. — ὕστερον
δὲ μετὰ τὰ περὶ Κραννῶνα συμβάντα ἐξαιτηθεὶς ὑπ᾽
Ἀντιπάτρου καὶ μέλλων ἐκδίδοσθαι ὑπὸ τοῦ δήμου,

310, 3; libri Λυσικλέα et Λυσικλῆς. cf. V. X or. Dem. 844 F: (Δημ.) συμπολιτευόμενος Ὑπερείδῃ Ναυσικλεῖ Πολυεύκτῳ. Perfidiam Hyperidis acerbe exagitat Lucian. Enc. Dem. 31: τὸν ἄπιστον Ὑπ., τὸν ἄφιλον δημοκόλακα, τὸν οὐδὲν αἰσχρὸν νομίσαντα κολακείᾳ τοῦ πλήθους συκοφαντῆσαι Δημοσθένην. — Vit. X or. Dem. 846 C: εἰσαχθεὶς δὲ (Δημ.) εἰς δικαστήριον ὑπὸ Ὑπερείδου Πυθέου Μενεσαίχμου Ἱμεραίου Προκλέους. Suid. s. v. Ὑ.: ὃς καὶ φίλος ὢν Δημοσθένους ἐγράψατο αὐτὸν ἐπὶ τοῖς Ἁρπαλείοις χρήμασιν. — Munera ab Harpalo Hyperidem quoque accepisse Timocles comicus ap. Ath. VIII 342 A criminatur; v. infra ad § 17. — § 9. Lyc. c. Leocr. 36 sq.: καί μοι λαβὲ τὸ ψήφισμα, γραμματεῦ, τὸ Ὑπερείδου, καὶ ἀναγίγνωσκε. — ἀκούετε τοῦ ψηφίσματος ὦ ἄνδρες, ὅτι τὴν βουλὴν τοὺς φ΄ καταβαίνειν εἰς Πειραιᾶ χρηματιοῦσαν περὶ φυλακῆς τοῦ Πειραιέως ἐν τοῖς ὅπλοις ἔδοξε κτέ. — § 41: ἡνίχ᾽ ὁρᾶν ἦν τὸν δῆμον ψηφισάμενον τοὺς μὲν δούλους ἐλευθέρους, τοὺς δὲ ξένους Ἀθηναίους, τοὺς δ᾽ ἀτίμους ἐπιτίμους. ceterum cf. frg. or. c. Aristog.; [Dem.] c. Aristog. II, 11; Sauppe O. A. II, 280; Schaefer Dem. III, 8. — § 10. καὶ ante Οὐκ ex Photio (cod. 266) addidi; οὐδ᾽ Westerm. Sauppe. — § 11. Suid. Ἀντίπατρος 3: ὅτι τῶν Ἀθηναίων τὰς Ἀθήνας Ἀντιπάτρῳ — παραδόντων ἐν δέει ὄντες οἱ δημαγωγοὶ (οἱ) πρὸς τὴν ἐπανάστασιν τοὺς Ἀθηναίους ἐπάραντες, μὴ τὴν αἰτίαν ἐπ᾽ αὐτοὺς ἐνέγκωσιν, ἔφυγον. οἱ δὲ Ἀθ. θανάτῳ ἐρήμην τούτους κατεδίκασαν, ὧν ἦν Δημοσθένης — καὶ Ὑπ. καὶ Ἱμεραῖος, τὴν τοῦ θανάτου εἰσήγησιν εἰσενεγκόντος

ἔφυγεν ἐκ τῆς πόλεως εἰς Αἴγιναν ἅμα τοῖς κατεψηφισμένοις· καὶ συμβαλὼν Δημοσθένει καὶ περὶ τῆς διαφορᾶς ἀπολογησάμενος, ἀπαλλαγεὶς ἐκεῖθεν, ὑπ' Ἀρχίου τοῦ Φυγαδοθήρου ἐπικληθέντος, Θουρίου μὲν τὸ γένος, ὑποκριτοῦ δὲ τὰ πρῶτα, τότε δὲ τῷ Ἀντιπάτρῳ βοηθοῦντος, ἐλήφθη πρὸς βίαν ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ποσειδῶνος, ἐχόμενος τοῦ ἀγάλματος· καὶ ἀχθεὶς πρὸς Ἀντίπατρον εἰς Κόρινθον, ἔπειτα βασανιζόμενος, διέφαγε τὴν γλῶτταν, ὥστε μηδὲν ἐξειπεῖν τῶν τῆς πόλεως ἀπορρήτων δυνηθῆναι· καὶ οὕτως ἐτελεύτησε, Πυανεψιῶνος ἐνάτῃ ἱσταμένου. Ἕρμιππος δέ φησιν 12 αὐτὸν γλωττοτομηθῆναι εἰς Μακεδονίαν ἐλθόντα καὶ ῥιφῆναι ἄταφον, Ἀλφίνουν δὲ, ἀνεψιὸν ὄντα αὐτῷ, [ἢ ὥς τινες Γλαύκιππον τὸν υἱὸν] διὰ Φιλοπείθους τινὸς ἰατροῦ λαβόντα ἐξουσίαν τοῦ σώματος καῦσαι αὐτόν, καὶ τὰ ὀστᾶ κομίσαι εἰς Ἀθήνας τοῖς προσήκουσι, παρὰ τὰ Ἀθηναίων καὶ Μακεδόνων δόγματα· οὐ μόνον γὰρ κελεῦσαι αὐτοὺς φυγεῖν, ἀλλὰ μηδ' ἐν τῇ οἰκείᾳ

(Δημάδου) (ita Schaefer III, 356). Plut. Dem. 28: — — οἱ μὲν περὶ τὸν Δημ. φθάσαντες ὑπεξῆλθον ἐκ τῆς πόλεως, ὁ δὲ δῆμος αὐτῶν θάνατον κατέγνω, Δημάδου γράψαντος. adde Arrian. ap. Phot. Bibl. 92 p. 69 b. Vit. X or. Dem. 846 E. Nep. Phoc. 2. — de Archia cf. Plut. Dem. Arrian. ll. c. — τοῦ ante ἀγάλμ. cum Photio (cod. 266) addidi. — Aeginae in Aeaceo vel Hermionae in Cereris templo Hyperidem comprehensum esse alii tradunt; Demosthenis res vitarum auctor admiscere videtur. Plut. Dem. 28: οὗτος οὖν ὁ Ἀρχίας Ὑπ. μὲν — καὶ Ἀριστόνικον — καὶ — Ἱμεραῖον ἐν Αἰγίνῃ καταφυγόντας ἐπὶ τὸ Αἰάκειον ἀποσπάσας, ἔπεμψεν εἰς Κλεωνὰς πρὸς Ἀντίπατρον· κἀκεῖ διεφθάρησαν. Ὑπερείδου δὲ καὶ τὴν γλῶτταν ἐκτμηθῆναι λέγουσι. cf. Phoc. 29: ὁ — Ὑπερείδου πρὸς Κλεωναῖς θάνατος. Suid. Ὑπ. 1: ἀνῃρέθη δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὸ Ἀντιπάτρου τοῦ βασιλέως, ἐξαγαγόντος αὐτὸν τοῦ ἐν Ἑρμιόνῃ ναοῦ τῆς Δήμητρος, δι' Ἀρχίου τοῦ ἐπικληθέντος Φυγαδοθήρα, καὶ ἀποτμηθεὶς τὴν γλῶτταν ἀπέθανεν. ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ Γλαύκιππος τὰ ὀστᾶ λαβὼν εἰς τὸ πατρῷον ἔθαψε μνῆμα. Linguam Hyperidi exsectam esse etiam Lucian. enc. Dem. 31 tradit. — § 12. ῥιφῆναι ἄταφον] auctor inc. ap. Suid. s. v. ὑπερόριον: „τὸ σῶμα τοῦ Ὑπ ἔρριψαν Ἀθηναῖοι ὑπερόριον.“ καὶ αὖθις: „καὶ ἀναπείθει τοὺς Ἀθ. ὑπερόριον τὸ σῶμα τοῦ ῥήτορος Ὑπ. ῥῖψαι“. — Γλαυκίππου τῶν υἱῶν

13 ταφῆναι. οἱ δ' ἐν Κλεωναῖς αὐτὸν ἀποθανεῖν λέγουσιν, ἀπαχθέντα μετὰ τῶν ἄλλων, ὅπου γλωττοτομηθῆναι καὶ διαφθαρῆναι ὃν προείρηται τρόπον· τοὺς δ' οἰκείους τὰ ὀστᾶ λαβόντας .... θάψαι τε ἅμα τοῖς γονεῦσι πρὸ τῶν Ἱππάδων πυλῶν, ὥς φησι Διόδωρος ἐν τῷ τρίτῳ περὶ μνημάτων. νυνὶ δὲ κατερήρειπται τὸ
14 μνῆμα καὶ ἔστιν ἄδηλον. — πάντων δὲ κατὰ τὴν δημηγορίαν διενεγκεῖν λέγεται, τέτακται δὲ ὑπ' ἐνίων πρὸ
15 Δημοσθένους. — φέρονται δ' αὐτοῦ λόγοι ἑβδομήκοντα
16 ἑπτά, ὧν γνήσιοί εἰσι πεντήκοντα δύο. — ἐγένετο δὲ καὶ πρὸς τὰ ἀφροδίσια καταφερής, ὡς ἐκβαλεῖν μὲν τὸν υἱόν, εἰσαγαγεῖν δὲ Μυρρίνην, τὴν πολυτελεστάτην ἑταίραν· ἐν Πειραιεῖ δ' ἔχειν Ἀρισταγόραν, ἐν Ἐλευσῖνι δ' ἐν τοῖς ἰδίοις κτήμασι Φίλαν τὴν Θηβαίαν, εἴκοσι
17 μνῶν λυτρωσάμενος. — ἐποιεῖτό τε τὸν περίπατον

---

cod. E, Γλαυκίππου τινὸς τὸν υἱόν v., Γλαυκίππου υἱοῦ τὸν υἱόν Westermannus. cf. Suidam. — § 13. ἐν Κλεωναῖς] cf. Plut. ll. c. — aut post λαβόντας excidisse κομίσαι εἰς Ἀθήνας (vel tale quid) aut τε delendum esse statuit Franke; hoc Sauppe praefert. — Διόδωρος emend. Ruhnken; Ἡλιόδωρος libri. — κατερήριπται AHP. — § 14. cf. Phot. p. 495 b. ὅ τ' ἐν λόγοισι δεινὸς Ὑπ. Timocl. l. c. Demostheni praetulisse Rhodii oratores videntur, cf. Dionys. Dinarch. 8. — § 15. Suid. Ὑπ. 1: εἰσὶ δὲ οἱ πάντες λόγοι αὐτοῦ ος', ubi Bernh. (post Meursium Att. Lect. V c. 25, quod monet Bb.): immo νβ'. In indice a Studemundio edito (Herm. 1867 p. 434 sqq.) CLXX orationes Hyperidi tribuuntur. — § 16. Ex Idomeneo, ut videtur; cf. Ath. XIII 590 C: Ὑπ. δ' ὁ ῥήτωρ ἐκ τῆς πατρῴας οἰκίας τὸν υἱὸν ἀποβαλὼν Γλαύκιππον Μυρρίνην τὴν πολυτελεστάτην ἑταίραν ἀνέλαβε, καὶ ταύτην μὲν ἐν ἄστει εἶχεν, ἐν Πειραιεῖ δὲ Ἀρισταγόραν, Φίλαν δ' ἐν Ἐλευσῖνι, ἣν πολλῶν ὠνησάμενος χρημάτων εἶχεν ἐλευθερώσας, ὕστερον δὲ καὶ οἰκουρὸν αὐτὴν ἐποιήσατο, ὡς Ἰδομενεὺς ἱστορεῖ. unde Φίλαν τὴν ap. biogr. pro Φίλτην emend. Keilius. — Suid. s. v. Ὑ. 1: γυναικῶν δὲ ἡττήθη. — § 17. Ex Hermippo. Ath. VIII, 342 C: καὶ ὁ Ἕρμιππος δέ φησιν ἐν τρίτῳ περὶ τῶν Ἰσ. μαθ. ἑωθινὸν τὸν Ὑπ. ποιεῖσθαι νῦν τοὺς περιπάτους ἐν τοῖς ἰχθύσιν. unde ἑωθινὸς biographo West. reddendum esse ci. (cf. ad § 18). — Cf. Timoclis versus ap. Ath. 341 EF (e Δηλίῳ fabula), ubi ab Harpalo corrupti enumerantur: — — A. ὅ τ' ἐν λόγοισι δεινὸς Ὑπερείδης ἔχει. B. τοὺς ἰχθυοπώλας οὗτος ἡμῶν πλουτιεῖ, ὀψοφάγος ὥστε

ἐν τῇ ἰχθυοπώλιδι ὀςημέραι. — ὡμιληκὼς δὲ καὶ [δίκῃ] 18
Φρύνῃ τῇ ἑταίρᾳ ἀςεβεῖν κρινομένῃ ςυνεξητάςθη· αὐτὸς
γὰρ τοῦτο ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου δηλοῖ· μελλούςης δ᾽
αὐτῆς ἁλίςκεςθαι, παραγαγὼν εἰς μέςον καὶ περιρρήξας
τὴν ἐςθῆτα, ἐπέδειξε τὰ ςτέρνα τῆς γυναικός, καὶ τῶν
δικαςτῶν εἰς τὸ κάλλος ἀπιδόντων ἀφείθη. — ςυνετίθει 19
δὲ ἡςυχῇ κατὰ τοῦ Δημοςθένους ἐγκλήματα, ὡς καὶ
φωραθῆναι· νοςοῦντος γὰρ τοῦ Ὑπερείδου ἥκοντα
εἰς τὴν οἰκίαν τὸν Δημοςθένη, ὡς ἐπιςκεψόμενον, καταλαβεῖν κατέχοντα τὸ καθ᾽ αὐτοῦ βιβλίον· τούτου δ᾽
ἀγανακτοῦντος εἶπε· „Φίλον μὲν ὄντα οὐδὲν λυπήςει, ἐχθρὸν δὲ γενόμενον κωλύςει τι κατ᾽ ἐμοῦ πρᾶξαι“. — ἐψηφίςατο δὲ καὶ τιμὰς Ἰόλᾳ τῷ δοκοῦντι 20

τοὺς λάρους εἶναι Cύρους. — Id. in Icariis (Ath. 342 A): τόν τ᾽ ἰχθυόρρουν ποταμὸν Ὑπερείδην πέρα, ὃς ἠπίαις φωναῖςιν ἔμφρονος λόγου κόμποις παφλάζων ἠπίοις πυκνώμαςιν πρὸς πᾶν .... δύςας ἔχει μιςθωτὸς ἄρδει πεδία τοῦ δεδωκότος. Pergit Ath.: Φιλέταιρος δ᾽ ἐν Ἀςκληπιῷ τὸν Ὑπ. πρὸς τῷ ὀψοφαγεῖν καὶ κυβεύειν αὐτόν φηςι. — § 18. ὡς εἰκὸς δὲ καὶ δίκῃ libri; emend. Buecheler (ἑωθινός cum praecedentibus iunctum pro ὡς εἰκὸς ci. Westerm.; ὡς εἰκός. καὶ δὴ καὶ Reiske). — αὐτὸς γὰρ κτλ. ad ὡμιληκὼς referendum, nisi vero post ςυνεξητ. lacuna est. cf. frg. orationis pro Phryne; Sauppe O. A. II, 301 et 319. Narrant rem Ath. XIII 590 DE; Syrian. in Hermog. IV, 414; Maxim. Plan. V p. 285; Anonym. VII, 335 et 338 W.; Quint. II, 15, 9. Sed quae hi Hyperidem, eadem alii (schol. Herm. VII, 7 W.; Sext. Emp. adv. math. II, § 4) Phrynen ipsam fecisse tradunt, ac dubitationem movent praeterea cum ea, quae Athenaeus narrationi subicit (καὶ ἀφεθείςης ἐγράφη μετὰ ταῦτα ψήφιςμα, μηδένα οἰκτίζεςθαι τῶν λεγόντων ὑπέρ τινος, μηδὲ βλεπόμενον τὸν κατηγορούμενον ἢ τὴν κατηγορουμένην κρίνεςθαι) — haec enim nimis incredibilia sunt — tum Posidippi comici versus ap. Ath. 591 E, quibus de illo iudicio longe diversa narrantur: Φρύνη πρὸ ἡμῶν γέγονεν ἐπιφανεςτάτη πολὺ τῶν ἑταιρῶν· καὶ γὰρ εἰ νεωτέρα τῶν τότε χρόνων εἶ, τόν γ᾽ ἀγῶν᾽ ἀκήκοας. βλάπτειν δοκοῦςα τοὺς βίους μείζους βλάβας τὴν ἡλιαίαν εἷχε περὶ τοῦ ςώματος, καὶ τῶν δικαςτῶν καθ᾽ ἕνα δεξιουμένη μετὰ δακρύων διέςωςε τὴν ψυχὴν μόλις. — ceterum Hermippum rem attigisse apparet ex Ath. XIII 590 D. — § 19. καθ᾽ αὐτοῦ] κατ᾽ αὐτοῦ Duebner Westerm. — οὐδὲν Reisk.: οὐδένα. — Merito huic narratiunculae fidem derogat Schaefer. III, 310, 1. — § 20. δοκοῦντι cum Reiskio Duebner West.:

21 Ἀλεξάνδρῳ τὸ φάρμακον δοῦναι. — ἐκοινώνησε δὲ
καὶ Λεωσθένει τοῦ Λαμιακοῦ πολέμου, καὶ ἐπὶ τοῖς
22 πεσοῦσιν εἶπε τὸν ἐπιτάφιον θαυμασίως. — Φιλίππου
δὲ πλεῖν ἐπ᾽ Εὐβοίας παρεσκευασμένου, καὶ τῶν
Ἀθηναίων εὐλαβῶς ἐχόντων, τετταράκοντα τριήρεις
ἤθροισεν ἐξ ἐπιδόσεως, καὶ πρῶτος ὑπὲρ αὑτοῦ καὶ
23 τοῦ παιδὸς ἐπέδωκε δύο τριήρεις. — συστάντος δὲ
πρὸς Δηλίους ἀμφισβητήματος, ποτέρους δεῖ προΐστασθαι τοῦ ἱεροῦ, αἱρεθέντος Αἰσχίνου συνειπεῖν ἡ ἐξ
Ἀρείου πάγου βουλὴ Ὑπερείδην ἐχειροτόνησεν· καὶ
24 ἔστιν ὁ λόγος Δηλιακὸς ἐπιγεγραμμένος. — ἐπρέσβευσε
25 δὲ καὶ πρὸς Ῥοδίους. — ἡκόντων δὲ καὶ παρ᾽ Ἀντιπάτρου πρέσβεων, ἐπαινούντων τὸν Ἀντίπατρου ὡς
χρηστόν, ἀπαντήσας αὐτοῖς εἶπεν· „Οἴδαμεν ὅτι
χρηστός ἐστιν, ἀλλ᾽ ἡμεῖς γ᾽ οὐ δεόμεθα χρηστοῦ δε-
26 σπότου“. — λέγεται δ᾽ ἄνευ ὑποκρίσεως δημηγορῆσαι,
καὶ μόνον διηγεῖσθαι τὰ πραχθέντα, καὶ τούτοις οὐκ

δόντι (Meziriacus δοῦναι del.). — E rhetoris cuiusdam μελέτῃ depromptum esse Kiessling Lyc. frg. p. 147 et Schaefer III, 322, 1 affirmant. — § 21. Λεωσθένει Xyl.: Δημοσθένη vel Δημοσθένει (hoc etiam Photius cod. 266). — Plut. de frat. am. 15: οἱ δὲ βίοις χρώμενοι διαφόροις — συνεργοῦσιν ἀλλήλοις μᾶλλον, ὡς — καὶ Ὑ. καὶ Λεωσθένης, οἱ μὲν λέγοντες ἐν τῷ δήμῳ καὶ γράφοντες, οἱ δὲ στρατηγοῦντες καὶ πράττοντες. Plut. Phoc. 23. Dexipp. fr. 2 (III, 669 sq. Müller), qui Hyperidem suadentem, Phocionem dissuadentem bellum introduxit. — Diod. XVIII, 13: ταφέντος (Λεωσθένους) ἡρωϊκῶς διὰ τὴν ἐν τῷ πολέμῳ δόξαν ὁ μὲν δῆμος τῶν Ἀθηναίων τὸν ἐπιτάφιον ἔπαινον εἰπεῖν προσέταξεν Ὑπερείδῃ τῷ πρωτεύοντι τῶν ῥητόρων τῇ τοῦ λόγου δεινότητι καὶ τῇ κατὰ τῶν Μακεδόνων ἀλλοτριότητι. — Longin. π. ὕψ. XXXIV, 2. — § 22. Εὔβοιαν mal. Westerm. Cf. § 6. Schaefer II, 463, 1 eandem rem hic et priore loco respici putat. — § 23. Dem. de cor. 134: χειροτονησάντων αὐτὸν (Aesch.) ὑμῶν σύνδικον ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ τοῦ ἐν Δήλῳ — (ἡ βουλὴ ἡ ἐξ Ἀρ. π.) τοῦτον μὲν εὐθὺς ἀπήλασεν ὡς προδότην, Ὑπερείδῃ δὲ λέγειν προσέταξε κτέ. Vit. X or. Aesch. 840 E. Apollon. de vita Aesch. p. 402 ed. tur. — v. Sauppe O. A. II, 285 et 309; Schaefer II, 347. — § 24. cf. Sauppe O. A. II, 300; Schaefer II, 452. — § 25. eadem auctore Stobaeo (Floril. 13, 31) Hippocrates dixit adversus eum qui suadebat ad Xerxem proficisci. — οἴδαμεν Xyl. cum Photii B: οἶδα μέν. — § 26. cf. Timoclis

ἐνοχλεῖν τοὺς δικαστάς. — ἐπέμφθη δὲ καὶ πρὸς 27
Ἠλείους ἀπολογησόμενος ὑπὲρ Καλλίππου τοῦ ἀθλη-
τοῦ, ἔχοντος αἰτίαν φθεῖραι τὸν ἀγῶνα, καὶ ἐνίκησε.
— γραψάμενος δὲ καὶ τὴν Φωκίωνος δωρεάν, ἣν 28
εἶπε Μειδίας Μειδίου Ἀναγυράσιος ἐπ' Εὐξενίππου
ἄρχοντος, Γαμηλιῶνος ἑβδόμῃ φθίνοντος, ἡττήθη.

DE HYPERIDIS ELOQUENTIA

IUDICIA VETERUM.

Dionysius Ἀρχαίων κρίσις V, 6 (qui liber e Dionysii περὶ μιμήσεως commentario secundo excerptus est):

Ὁ δὲ Ὑπερείδης εὔστοχος μέν, σπάνιον δ' αὔξητικός· καὶ τῇ μὲν τῆς φράσεως κατασκευῇ Λυσίαν

---

locum male corruptum, quem supra attuli. — § 27. Pausan. V, 21, 5: φασὶν Ἀθηναῖον Κάλλιππον ἀθλήσαντα πένταθλον ἐξωνήσασθαι τοὺς ἀνταγωνιουμένους χρήμασι, δευτέραν δὲ ἐπὶ ταῖς δέκα καὶ ἑκατὸν ὀλυμπιάδα εἶναι ταύτην. ἐπιβληθείσης δὲ τῷ Καλλίππῳ καὶ τοῖς ἀνταγωνισαμένοις ζημίας ὑπὸ Ἠλείων, ἀποστέλλουσιν Ὑπερείδην Ἀθηναῖοι πείσοντα Ἠλείους ἀφεῖναί σφισι τὴν ζημίαν. ἀπειπόντων δὲ Ἠλείων τὴν χάριν κτέ. Hinc apparet, falsum esse quod addit biogr.: καὶ ἐνίκησε. — § 28. ἐπ' Εὐξενίππου Schaefer emendavit; ἐπὶ Ξενίου libri. cf. Philol. IX, 163 sqq. itaque idem Glaucippo Hyperidis filio hanc orationem tribuit coll. Plut. Phoc. 4: εἰ γὰρ ἦν (Phocion), ὥς φησιν Ἰδομενεύς, δοιδυκοποιοῦ πατρός, οὐκ ἂν ἐν τῷ λόγῳ Γλ. ὁ Ὑπερείδου, μυρία συνειλοχὼς καὶ εἰρηκὼς κακά, τὴν δυσγένειαν παρῆκεν.

Antiquiorum Dionysio scriptorum Graecorum unus, quod nos sciamus, Demetrius Magnes ap. Dionys. Din. 1 genus Hyperidis eloquentiae attingit, de Dinarcho dicens: ἔστι τοίνυν οὗτος — οὐδὲν ἀπολείπων τῆς Ὑπερείδου χάριτος. Apud ipsum Dionysium in eis libris qui adhuc manent non ita frequenter Hyperidis mentio fit; sed egit de eo in συντάξει secunda operis de antiquis oratoribus, quippe quem praestantissimis oratoribus sex adnumeraret. cf. π. τ. ἀρχ. ῥητ. prooem. c. 4; de Isae. extr.; de Dinarch. c. 1 init. — Λυσίαν]

ὑπερηρκώς, τῇ δὲ τῆς (οἰκονομίας) πανουργίᾳ πάντας. ἔτι δὲ τοῦ κρινομένου διαπαντὸς ἔχεται, καὶ ταῖς ἀνάγκαις τοῦ πράγματος . . . . . πέφυκε, καὶ συνέσει πολλῇ κεχορήγηται, καὶ χάριτος μεστός ἐστι· καὶ δοκῶν ἁπλοῦς οὐκ ἀπήλλακται δεινότητος. τούτου ζηλωτέον μάλιστα τῶν διηγήσεων τὸ λεπτὸν καὶ σύμμετρον, ἔτι δὲ καὶ τὰς ἐφόδους, (αἷς) ἐπὶ τὰ πράγματα βαδίζει.

Id. de Dinarcho c. 6:

Ὁ δ᾽ Ὑπερείδης κατὰ μὲν τὴν ἐκλογὴν τῶν ὀνομάτων ἡττᾶται Λυσίου, κατὰ δὲ τὸν πραγματικὸν τόπον διαφέρει. διηγεῖται δὲ πολλαχῶς, ποτὲ μὲν κατὰ φύσιν, ποτὲ δὲ ἀπὸ τοῦ τέλους ἐπὶ τὴν ἀρχὴν πορευόμενος· πιστοῦται δ᾽ οὐ κατ᾽ ἐνθύμημα μόνον, ἀλλὰ καὶ κατ᾽ ἐπιχείρημα πλατύνων.

Idem ibid. c. 7:

Ὁμοίως καὶ ἐπὶ τῶν Ὑπερείδου· ἐὰν τῆς μὲν λέξεως τὸ ἰσχυρόν, τῆς δὲ συνθέσεως τὸ ἁπλοῦν, τῶν δὲ πραγμάτων τὸ εὔκαιρον, τῆς δὲ κατασκευῆς τὸ μὴ τραγικὸν μηδὲ ὀγκῶδες ἔχῃ· ταῦτα γὰρ μέγιστα ἐκείνου τοῦ ἀνδρὸς ἴδιά ἐστιν· Ὑπερείδου λεγέτω.

Longinus qui dicitur περὶ ὕψους XXXIV:

Εἰ δ᾽ ἀριθμῷ, μὴ τῷ μεγέθει κρίνοιτο τὰ κατορθώματα, οὕτως ἂν καὶ Ὑπερείδης τῷ παντὶ προέχοι Δημοσθένους. ἔστι γὰρ αὐτοῦ πολυφωνότερος καὶ πλείους ἀρετὰς ἔχων καὶ σχεδὸν ὕπακρος ἐν πᾶσιν, ὡς ὁ πένταθλος, ὥστε τῶν μὲν πρωτείων ἐν ἅπασι τῶν ἄλλων ἀγωνιστῶν λείπεσθαι, πρωτεύειν δὲ τῶν ἰδιωτῶν. ὁ μέν γε Ὑπερείδης πρὸς τῷ πάντα ἔξω γε

---

cf. de Din. c. 5: τοῦ δ᾽ Ὑπερείδου, ταῖς τε οἰκονομίαις ἀκριβεστέρου καὶ ταῖς κατασκευαῖς γενναιοτέρου πως ὄντος τῶν Λυσιακῶν. — χάριτος] cf. de Din. 8: οἱ μὲν Ὑπερείδην μιμούμενοι, διαμαρτόντες τῆς χάριτος ἐκείνης καὶ τῆς ἄλλης δυνάμεως, αὐχμηροί τινες ἐγένοντο. — ἁπλοῦς] tamen media dicendi forma ei tribuitur proleg. ad Hermog. W. Rh. Gr. VII, 26. — διηγήσεων] cf. proleg. Hermog. l. c.: γίγνεται δὲ ἡδυτάτη (scil. ἡ διήγησις), ἐὰν γνώμας ἀναμίξῃς, καὶ ἀρχαιολογίαν εἴπῃς εὐκαίρως, ὡς ἡ παρ᾽ Ὑπερείδῃ καὶ ἤθεσι καὶ πάθεσι ποικίλλεται (ubi orationem Deliacam respici vidit Bb.).

τῆς συνθέσεως μιμεῖσθαι τὰ Δημοσθένεια κατορθώματα καὶ τὰς Λυσιακὰς ἐκ περιττοῦ περιείληφεν ἀρετάς τε καὶ χάριτας. καὶ γὰρ λαλεῖ μετὰ ἀφελείας, ἔνθα χρή, καὶ οὐ πάντα ἑξῆς καὶ μονοτόνως ὡς ὁ Δημοσθένης λέγει, τό τε ἠθικὸν ἔχει μετὰ γλυκύτητος [ἡδὺ] λιτῶς ἐφηδυνόμενον· ἄφατοί τε περὶ αὐτόν εἰσιν ἀστεϊσμοί, μυκτὴρ πολιτικώτατος, † εὐγένεια, τὸ κατὰ τὰς εἰρωνείας εὐπάλαιστρον, σκώμματα οὐκ ἄμουσα οὐδ᾽ ἀνάγωγα κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς ἐκείνους, ἀλλ᾽ ἐπικείμενα, διασυρμός τε ἐπιδέξιος καὶ πολὺ τὸ κωμικὸν καὶ μετὰ παιδιᾶς εὐστόχου κέντρον, ἀμίμητον δὲ εἰπεῖν τὸ ἐν πᾶσι τούτοις ἐπαφρόδιτον· οἰκτίσασθαί τε προσφυέστατος, ἔτι δὲ μυθολογῆσαι κεχυμένος καὶ ἐν ὑγρῷ πνεύματι διεξοδεῦσαί τι εὐκαμπὴς ἄκρως· ὥσπερ ἀμέλει τὰ μὲν περὶ τὴν Λητὼ ποιητικώτερα, τὸν δ᾽ ἐπιτάφιον ἐπιδεικτικῶς ὡς οὐκ οἶδ᾽ εἴ τις ἄλλος διέθετο. ὁ δὲ Δημοσθένης ἀνηθοποίητος ἀδιάχυτος, ἥκιστα ὑγρὸς ἢ ἐπιδεικτικός, ἁπάντων ἑξῆς τῶν προειρημένων κατὰ τὸ πλέον ἄμοιρος. ἔνθα μέντοι γελοῖος εἶναι βιάζεται καὶ ἀστεῖος, οὐ γέλωτα κινεῖ μᾶλλον ἢ καταγελᾶται, ὅταν δὲ ἐγγίζειν θέλῃ τῷ ἐπίχαρις εἶναι, τότε πλέον ἀφίσταται. τό γέ τοι περὶ Φρύνης ἢ Ἀθηνογένους λογίδιον ἐπιχειρήσας γράφειν ἔτι μᾶλλον ἂν Ὑπερείδην συνέστησεν. ἀλλ᾽ ἐπειδήπερ, οἶμαι, τὰ μὲν θατέρου καλά, καὶ εἰ πολλά, ὅμως ἀμεγέθη καὶ οἷα νήφοντος ἀργὰ καὶ τὸν ἀκροατὴν ἠρεμεῖν ἐῶντα — οὐδεὶς γοῦν Ὑπερείδην ἀναγινώσκων φοβεῖται —, ὁ δὲ † ἔνθεν ἑλὼν τοῦ μεγαλοφυεστάτου, καὶ ἐπ᾽ ἄκρον ἀρετὰς συντετελεσμένας, ὑψηγορίαν, τόνον, ἔμψυχα πάθη, περιουσίαν ἀγχίνοιαν τάχος, ἔνθα δὲ κύριον, τὴν ἅπασιν ἀπρόσιτον δεινότητα καὶ δύναμιν, ἐπειδὴ ταῦτα, φημί, ὡς θεόπεμπτα δεινὰ δωρήματα — οὐ γὰρ εἰπεῖν θεμιτὸν ἀνθρώπινα — ἀθρόα ἐς ἑαυτὸν ἔσπασε, διὰ τοῦτο οἷς ἔχει καλοῖς ἅπαντας ἀεὶ νικᾷ καὶ ὑπὲρ ὧν οὐκ ἔχει, καὶ ὡσπερεὶ καταβροντᾷ καὶ καταφλέγει τοὺς ἀπ᾽ αἰῶνος ῥήτορας· καὶ θᾶττον ἄν τις κεραυνοῖς φερομένοις ἀντανοῖξαι τὰ ὄμματα δύναιτο ἢ ἀντοφθαλμῆσαι τοῖς ἐπαλλήλοις ἐκείνου πάθεσιν.

Dio Chrysost. XVIII, 11:

Πλὴν οὐκ ἂν ἐγώ σοι συμβουλεύσαιμι τὰ πολλὰ τούτοις (Lysiae et Demostheni) ἐντυγχάνειν, ἀλλ' Ὑπερείδῃ τε μᾶλλον καὶ Αἰσχίνῃ· τούτων γὰρ ἁπλούστεραί τε αἱ δυνάμεις καὶ εὐληπτότεραι αἱ κατασκευαί, καὶ τὸ κάλλος τῶν ὀνομάτων οὐδὲν ἐκείνων λειπόμενον.

Hermogenes περὶ ἰδεῶν τόμ. β' c. 11 p. 382 W.:

Ὁ δ' Ὑπερείδης τὸ μὲν ἐπιμελὲς ἥκιστα ἔχει, διὸ καὶ ἧττον δυνατὸς εἶναί πως δοκεῖ, μέγεθος δὲ αὐτῷ ἐστιν ὑπέρογκον, σκληρὸν δὲ τοῦτο καὶ οὐ κεκραμένον, ὥστε μὴ σφόδρα εὖ τῷ ἠθικῷ καὶ καθαρῷ κεκρᾶσθαι. κίνησις δὲ καὶ γοργότης σχημάτων πάνυ ὀλίγη παρὰ τούτῳ, δεινότης δὲ ἡ κατὰ μέθοδον ἔστι μὲν καὶ παρὰ πᾶσι τοῖς ἄλλοις ῥήτορσι καὶ παρὰ τούτῳ, ἔλαττον δὲ ἢ κατὰ τὴν παρὰ τῷ Λυσίᾳ τε καὶ Ἰσαίῳ, καὶ ἔτι τῷ κορυφαίῳ αὐτῶν, λέγω τῷ Δημοσθένει. παρὰ δὲ Ὑπερείδῃ κἀκείνην εὕροι τις ἂν τὴν δεινότητα, ἣ καὶ φαίνεται καὶ ἔστιν, οὐχὶ τὴν κατὰ μέθοδον μόνην, σπανίως μέντοι, ὅπου γε καὶ παρὰ τῷ Δημοσθένει σπάνιον τοῦτο. ἴδιον δὲ Ὑπερείδου τὸ καὶ ταῖς λέξεσιν ἀφειδέστερόν πως καὶ ἀμελέστερον χρῆσθαι,

---

Hermogenes Hyperidi inter principes τοῦ πολιτικοῦ λόγου, excepto Demosthene, tertium locum assignat, antepositis nempe Lysia et Isaeo. cf. praeterea p. 387 (de Antiphonte): μεγέθει δὲ χρῆται μὲν οὐκ ὀλίγῳ, καλῶς δέ πως καὶ συνυφασμένῳ καὶ οὐ κατὰ τὸν Ὑπερείδην διεστηκότι τῶν ἄλλων, et p. 331 de Lysia et Hyperide: φύσει γὰρ οἱ ἄνδρες ἠθικώτεροι, ταῖς δὲ μεθόδοις καὶ μᾶλλον.

Inter Romanos Cicero Hyperidem saepe, sed breviter semper, commemorat. de orat. III, 28: *Suavitatem Isocrates, subtilitatem Lysias, acumen Hyperides, sonitum Aeschines, vim Demosthenes habuit.* — Brut. 285: (Demetrius Phal.) *est floridior, ut ita dicam, quam Hyperides, quam Lysias.* — Orat. 90: *Lysias satis* (facetus) *et Hyperides, Demades praeter ceteros fertur, Demosthenes minus habetur.* — 110: (Demosth). *nihil Lysiae subtilitate cedit, nihil argutiis et acumine Hyperidi, nihil laevitate Aeschini et splendore verborum.* — Cum Lysia Hyp. componitur etiam Brut. 67. 68; cum Demosthene ibd. 138. 290, de orat. I, 58. Academ. I, 10; ab utroque valde

ὥσπερ ὅταν μονώτατος λέγῃ καὶ γαλεάγρα καὶ ἐκκοκκύζειν καὶ ἐστηλοκόπηται καὶ ἐπήβολος καὶ ὅσα τοιαῦτα.

Quintil. Inst. or. X, 1, 77:

Dulcis in primis et acutus Hyperides, sed minoribus causis, ut non dixerim utilior, magis par.

ARGUMENTA ORATIONUM BREVITER DESCRIPTA.

Or. I. Demosthenes quum vulgo munerum ab Harpalo acceptorum argueretur, rogationem tulit ut Areopagus, cui priore ipsius rogatione de omni pecunia Harpali, quae de summa deerat, quaestio demandata erat, de se nominatim quaereret, capitis poenam sibi irrogans, si Areopagus noxae se coarguisset. Areopagitae diu cunctati tandem de eis qui munera accepissent ad populum retulerunt, inter quos Demosthenes XX talentum nomine scriptus erat. Itaque de eo ceterisque ex populiscito iudicium exercitum est, mille quingentis iudicantibus, accusatoribus decem ex more constitutis. Inter quos cum is fuit, cui Dinarchus orationem adhuc servatam conscripsit, tum Hyperides, iratus Demostheni quod praeclaram occasionem belli una cum Harpalo contra Alexandrum suscipiendi regia pecunia corruptus e manibus emisisset. Damnato Demostheni, qui primus in iudicium venit, multa L talentum dicta est, quam cum solvere non posset in exilium abiit. Acta res ol. 114, 1, a. 324 a. Chr. exeunte vel 323 ineunte.

Or. II. Lycophron nobilis Atheniensis, cum Lemni praefectus equitum tertium iam annum commoraretur,

---

distare dicitur Brut. 285. — Quintiliani praeterea conferas locum XII, 10, 22; Romanorum aliorum Tacit. Dialog. c. 25; Plin. Epist. I, 20, 4.

εἰϲαγγελίᾳ petitus est quod feminam civem, sororem Dioxippi nobilis athletae, stupro polluisset. Exstiterunt Lycurgi duae contra Lycophronem orationes hac ipsa in causa habitae; qui tamen apud Hyperidem ὁ κατήγοροϲ dicitur, is mihi non Lycurgus esse videtur, sed Aristo, cui Lycurgus advocatus et in contione et in iudicio affuerit. Femina illa civi cuidam Atheniensi nupta fuerat, qui moriens uxorem gravidam et testamentum reliquisse videtur, in quo, si quid postumo vel in nascendo vel postea accidisset, cognatorum quidam heredes scripti erant. Istum iam puerum accusatores illique ipsi cognati, nisi omnia fallunt, Lycophrone revera genitum esse affirmant, idque caput accusationis fuit. Mulier Charippo secundo marito nupsit, cuius cum domum duceretur, Lycophronem in via ad eam accessisse et ut fidem promissam sibi servaret hortatum esse Lycurgus in contione pridem arguerat. Euphemus, cuius subinde mentio fit, κύριοϲ mulieris (fortasse frater maior) putandus est. — Quod ad tempus causae attinet, A. Schaeferus paullo ante 107, 4 actam esse statuit, propter populationes Philippi, qui ol. 106 Lemnum quoque navibus adortus erat, Lycophronem illuc missum putans locumque Theonis rhetoris, qui ex Lycurgi τῆϲ ὕβρεωϲ λόγοιϲ Demosthenem in Midianam suam aliqua transtulisse dicit, ad has orationes referens. Mihi utrumque argumentum infirmius videtur, neque omnino ex Lycophronis praefectura Lemniaca quicquam concludi posse. Sed cum εἰϲαγγελίαν accusatori semper impune esse Hyperides affirmet, eam autem impunitatem proximis post pugnam Chaeronensem temporibus non iam fuisse Demosthenes testis esse videatur, suo iure H. Hagerus ante annum 338 orationem habitam esse concludit.

Or. III.*) Post pugnam Chaeronensem Oropo a Philippo Atheniensibus reddita agri Oropii quod pro-

*) De huius orationis argumento nemo diligentius copiosiusve disseruit quam Comparetti in dissertatione editioni suae praemissa.

fanum erat inter decem tribus ita divisum est, ut binae singulas partes sorte ducerent. Aliquanto post de monte aliquo, qui Hippothoontidi Acamantidique obtigerat, religio incessit, ne is quoque Amphiarao olim consecratus esset. Itaque Euxenippus dives civis cum duobus aliis populi iussu ex Amphiarao per incubationem de hac re sciscitatus somnium ambiguum ut videtur quodque pro se duae tribus interpretari possent rettulit.*) Tamen Polyeuctus Cydantida rogationem tulit, ut eae tribus montem deo restituerent, relicuae octo illis damnum pensarent. Quae rogatio ad iudices delata eorum sententiis antiquata, auctorique Polyeucto multa XXV drachmum dicta est. Quamobrem iratus ille Euxenippo, cui culpam tribuebat, εἰcαγγελίᾳ eum in iudicium arcessivit, quod a civium quibusdam, duabus nempe tribubus, pecunia corruptus falsum somnium ad populum rettulisset. Accusatori Lycurgus, reo Hyperides advocatus affuit, habuitque hanc orationem postquam accusatus ipse aliusque quidam advocatus verba fecerunt. Tempus Comparettius ita definivit, ut aliquanto post Alexandri Epirotae mortem (quae accidit circiter a. 330) causam actam esse statueret, cum Olympias tanquam Molossiae Dodonaeque imperium tenens in oratione commemoretur.

Or. IV. Leosthene in obsidione Lamiae caeso consiliorum eius socius Hyperides a populo delectus est, qui illum eosque qui una in illa expeditione occubuerant oratione funebri collaudaret. Quod factum hieme anni ol. 114, 2, a. Chr. a. 322, cum iam nuntius de re adversus Leonnatum prospere gesta Athenas pervenisset.

*) Schneidewinus et A. Schaeferus contra duas tribus, Comparettius Sauppiusque pro eis responsum esse statuerunt. Itaque ψήφιcμα πρὸc τὸ ἐνύπνιον γράφειν (col. 28) illis est „secundum somnium", his „contra somnium". Videndum autem, num necessarium sit alterutrum diserte responsum fuisse, et plus in praepositione πρόc inesse quam simplicem relationis significationem („ad somnium", „auf den Traum hin", h. e. non expectato alio oraculo).

VOLUMEN A.

Υ]ΠΕΡΕΙΔΟΥ (E. XII)

ΟΙΔΕ ΥΠΕΡΕΙ[ΔΟΥ ΛΟΓΟΙ (Frg. Londin.)
ΚΑΤΑ ΔΗ[ΜΟCΘΕΝΟΥC
ΥΠΕΡ ΤΩ[Ν ΑΡΠΑΛΕΙΩΝ

ΑΠΟΛΟΓΙ[Α ΥΠΕΡ ΛΥΚΟ-
ΦΡΟΝΟC

ΥΠΕΡ ΕΥΞ[ΕΝΙΠΠΟΥ
ΕΙCΑΓΓΕΛΙ[ΑC ΑΠΟΛΟΓΙΑ
ΠΡΟC ΠΟ[ΛΥΕΥΚΤΟΝ.

I.

[ΚΑΤΑ ΔΗΜΟCΘΕΝΟΥC ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΡΠΑΛΕΙΩΝ.]

(Numeri uncis inclusi sunt ed. I)

Frg. I (XII).	τοδ............
Col. I (XXVII)	'Αλλ' ἐγὼ ὦ [ἄνδρες	ν........λοισ....
δ[ικασταὶ.......	θα.....τουτὶ τὸ πρᾶ-

Inscriptionem ad universum volumen recte refert E.; nam et infra et supra nomen Hyperidis amplum spatium vacuum in fragmento exstat. Infra supraque extremam litteram singulae lineae transversae conspiciuntur (Eggero teste etiam supra primam litteram). cf. subscriptionem Lycophroneae.

Indicem voluminis e fragmento Londiniensi ipse primus edidi Herm. X, 24. Genus scripturae est quod cursivum nunc vocamus, sicut in inscriptione Euxenippeae (v. infra), cuius tamen manum diversam esse iudicat vir harum rerum peritissimus E. M. Thompson.

Frg. I or. c. Dem., quod est principium orationis, componitur ex frg. Harris. XXI, Egg. V. III. I. IX. IV.

Col. I. Principia versuum 1—5 sunt in E. V, quod coniectura huc rettuli. In sinistra eius parte amplum spatium vacuum est; itaque haec prima columna fuit. — 4 incipit frg. E. III a (4—25), quocum XXI H. (v. 12—23) coniunxit E. —

γμα· εἰ μ]ὴ νὴ Δία κατὰ Δημ]οσθένους μόνου τ]ῶν ἐν τῆι πόλει μήτε ο]ἱ νόμοι ἰσχύουσιν, οἳ] κελεύον[τες] κύρια εἶν]αι ὅσα ἄν τις αὐτ]ὸς καθ' αὑτοῦ διάθ]ηται, — μήτε τὰ ψηφίσματα τοῦ δήμου, καθ' ἃ ὑμεῖς μὲν ὀμωμόκατε τὴν ψ[ῆ]φον οἴσειν, ἔγραψεν δὲ αὐτὰ οὐδεὶς τῶν ἐχθρῶν τῶν Δημοσθένους, ἀλλ' αὐτὸς οὗτος, ἐψηφ]ίσα[τ]ο δὲ ὁ δῆμος το]ύτου κελεύο[ντο]ς καὶ μόνον] οὐχ ἑκουσίως αὐτὸν ἀπο]λλύοντος.] . . . . υ (desunt vers. III?) [τὸ |

II (XXVIII) δίκα[ι]ον ὦ ἄνδρες δικασταὶ ἁπλοῦν ὑπολαμβάνω ἡμῖν εἶνα[ι] πρὸς Δημοσθένη. — ὥσπερ γὰρ ἐπὶ τῶν ἰδίων ἐγκλημάτων π[ο]λ[λ]ὰ διὰ προκλήσεων κρίνεται, οὕτως καὶ τουτὶ τὸ πρᾶγμα κέκριται. — σκέψασθε γὰρ ὦ ἄνδρες δικασταὶ οὑτω[ς]ί. — ᾐτιάσατό σε ὦ Δημόσθενες ὁ δῆμος εἰ[λ]ηφ[έναι] εἴκοσ[ι] τάλαντ[α ἐπὶ] τῆ(ι) πολιτεία(ι) κ[αὶ τοῖς] νόμοις. ταῦτα σ[ὺ ἔ]ξαρνος ἐγένου μ[ὴ] λαβεῖν, καὶ πρόκλ[ησ]ιν [γρά]ψας ἐν ψηφ[ίσ]ματι· προσήνεγκα[ς] τῶι δήμωι, ἐπιτρέπων ὑπὲρ ὧν τὴν

---

6 ἐς]τὶ νὴ Δία E., εἰ νὴ Δία W., quorum neutrum cum litterarum vestigiis satis convenit. — 9 μήθ' οἱ W. — 10 ἰσχύου|σι] κελεύοντες E. — 11 κυρῶσαι ὅσα ἂν τις E. — huc cum E. referendus Harpocrationis locus (v. διάθεσις): διαθέσθαι ἀντὶ τοῦ συνθέσθαι Ὑπ. κατὰ Δημ.; cf. Ulp. ad Dem. Olynth. 2, 16. — inde a μήτε τὰ (13) usque ad κελεύοντος v. 22 omnia iam S. recte restituerat. — 18 εχθρω̄ A. — 23 sq. E.: μὰ τὸν Δί']οὐχ ἑκου[σίως δι' ὧν ἀπό]λλυ[ται νῦν ὁ κελε]ύ[σας.

Col. II. δικα v. 1 et δικας v. 2 sunt in E. IX, reliqua eorum versuum in I. Ipse coniunxi. — 3—7 partim in I sunt, partim in inferiore parte frg. IV. Id enim fragmentum ab Arabibus male conglutinatum rursus in duo dirimendum fuit, qua in re color quoque papyri viam monstrabat. I et IVb ipse coniunxi; versus 2—4, 6—7 iam E. recte restituerat. — 8 γίνεται ut videtur pr. A, quod praefert E. — 12 incipit frg. IIIb E. (12 ουτω, 13 ωδημος); frg. I in v. 13 desinit. Ipse coniunxi. — 17 ταῦτα ο[ὐκ ἔξ. E.; O an C exstiterit, ex sensu solo diiudicandum est. — 20 γράψας certum est e vestigiis

αἰτίαν ἔcχεc τῆ(ι) βου-
λῆ(ι) τῆ(ι) ἐξ Ἀρείου πά-
γου] (desunt v. III?) |

Frg. II (IV).

[καὶ cυκοφαντεῖc τὴν βου-
λήν, προκλήcειc προτιθεὶc
καὶ ἐρωτῶν ἐν ταῖc προκλή-
cεcιν· πόθεν ἔλαβεc τὸ χρυcί-
III (VII) ον, καὶ τίc] ἦν cο[ι ὁ
δούc, καὶ ποῦ· τελευ-
τῶν δ' ἴcωc ἐρωτή-
cειc καὶ ὅ, τι ἐχρήcω
λαβὼν τῶι χρυcίωι,
ὥcπερ τραπεζιτι-
κὸν λό[γο]γον παρὰ τῆc
βουλῆc] ἀπαιτῶν. ἐ-
γὼ δὲ τ]οὐναντίον |
ἡδέως ἂν] παρὰ cοῦ IV
πυθοίμη]ν, τίνοc
ἂν ἕνε]κα ἡ ἐξ Ἀρείου
πάγου βου]λὴ εφη
.......καδι..ο
........ατοχρ.
......ροιπ..του
........πατ.c
(desunt v. XX?) |

---

litterarum. — 25 ληтη ut vid. A.

Frg. II componitur ex frg. Egg. II. IV.

Col. III. Praeter finem col. II et huius dimidiam partem nihil inter frg. I et II deesse videtur. — Verba καὶ cυκοφαντεῖc — ἀπαιτῶν (v. 8) ab Alexandro (π. cχημ. VIII, 457 W.) ex hac oratione ut exemplum διαcυρμοῦ afferuntur. Eorundem partem continere frg. E. II (col. III) E. vidit. — προτιθεὶc] ἐκτιθεὶc vindob. — ἐν om. vindob. — 2 που A: πῶc Alex. — 3 τελευτῶν A: τελευταῖον Alex. — 4 οτιεχρηcωι A; εἰ ἐχρ. Alex.; τί ἐχρ. S., εἰc τί ἐχρ. reponi iubet E. Secunda persona ad Demosth. refertur, quod recte intellexerunt Sch. (Dem. u. s. Z. III, 297, 3), W., L. Schmidt (Mus. Rh. XV, 230). Neque probavit qui alia docere studuit W. Tröbst (N. Jahrb. 1876 p. 205). — 5 λαβὼν om. Alex. — 6 τραπεζειτικον A. — 9 ἔ|πειτα? τ]ὸν ἐναντίον E.; ἐγὼ δὲ τὸν ἐναντίον W.

Col. IV. Adiunxi hanc particulam columnae, exstantem in frg. E. IV. Adiungendam esse W. quoque suspicatus est, qui haec supplet: ἐγὼ δὲ τὸν ἐναντίον|δικαίωc ἂν] παρὰ coῦ| λόγον ἀπαιτοίη]ν, τ[ίν]οc | ἕνεκα τὴ]ν ἐξ Ἀρείου | πάγου βουλήν, ἣν] ψη|φίcματι] — —. Sed hoc fragmentum nunc, postquam ab illa particula quae male adhaeserat (v. ad col. II, 3) diremptum magisque evolutum est, aliquanto plura certioraque quam antea praebet, quae benigne mecum communicavit E. — v. 1 sqq ....παρὰ coῦ[ἂν ἐροί|μη]ν τίνοc.... ἕνε|κα ἡ ἐξ Ἀ. [πάγου | βου]λὴ εφη (vel εψη; ἔφηνε?) E. — 4 ἐφ' ᾗ esse videtur. — 5..cα (vel τα) δι[ατ?]ο E. — 7..οιπ[ρο?]του E. — 8...πατ. c vel παγου c E.

Frg. III (V. I. II. III).

V (VIII) | (desunt v. VI)
.......εισ.....
......ε δικαcτ..
......αν ενοι....
......εcθαι εμ...
......αιωcτω...
......τὰc ἀποφάcειc.
ο]ὐκ ἔcτι ταῦτα, ἀλλὰ
π]άντων φανήcον-
τα]ι μάλιcτα δημο-
τικώ]τατα τῶ(ι) πράγμα-
τι κ]εχρημένοι· τοὺc
μὲ]ν γὰρ ἀδικοῦντας
ἀπ]έφηναν, κα[ὶ] ταῦ-
τ' οὐ]χ ἑκόντεc, ἀλλ' ὑπὸ
τοῦ δ]ήμου πολλάκιc
ἀναγ]καζόμενοι· τὸ
δὲ κο]λάcαι τοὺc ἀδι-
κοῦντα]c οὐκ ἐφ' αὑτοῖc
ἐποί]ηcαν, ἀλλ' ὑμ[ῖν
ἀπέδ]οcαν τοῖc κυ-
ρ]ίοιc. Δ[ημοcθένηc
δ' οὐ μόνον ἐπὶ το[ῦ |
VI (IX) αὑτοῦ ἀγῶνοc οἴε-
ται δεῖν ὑμᾶc παρα-
κρούcαcθαι διαβαλὼν
τὴν ἀπόφαcιν, — ἀλλὰ
καὶ τοὺc ἄλλουc ἀγῶ-
ναc ἅπανταc ἀφελέ-
cθαι ζητεῖ τοὺc τῆc
πόλεωc· ὑπὲρ οὗ δεῖ
ὑμᾶc νυνὶ βουλεύcα-
cθαι προcέχονταc
τὸν νοῦν, καὶ μὴ τῶι
λόγωι ὑπὸ τού[τ]ου ἐ-
ξ]απατηθῆναι. — τὰc γὰρ
ἀποφάcειc ταύταc τὰc
ὑπὲρ τῶν χρημάτων
Ἁρπάλου πάcαc ὁμοί-
ωc ἡ βουλὴ πεποί-
ηται καὶ τὰc αὐτὰς κα-
τὰ πάντων, καὶ ο[ὐ]δε-
μιᾶ(ι) προcγέγραφεν
δ[ιὰ] τί ἕκαcτον ἀπο-
φαί]νει, ἀλλὰ ἐπ[ὶ] κε-

Frg. III componitur e frg. H. XXVI. XXVII, E. VIII. VII. XIII, H. I. VII. XXV. XVI. XXX. IV. XIX. XXII.

Col. V. V. 7—24 sunt in frg. H. XXVI, praeter priorem partem versuum 13—16, quam habet frg. H. XXVII. Coniunxit S. — 9 post αν spatium vacuum est in A; itaque ibi sententia finiri videtur. — 11 τω fuisse videtur, non το vel π. S.: εἰ[πεῖν | ὡc οὐ δικ]αίωc π[εποίηται] τὰc ἀποφάcειc. — 15 δημοτικώτατα S., qui etiam 19—24 restit. — 25 sqq. addidi frg. E. VIII: ..ιcαν αλλυμ..|..οcαντοιcκυ; XIII (quod E. mecum per litteras communicaverat): ιοιc δ? | δουμο |, denique VII: νονεπιτο|. Πεποίηνται v. 25 S. addere voluerat; sicut idem v. 28 (h. e. ante col. VI): οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ.

Col. VI. Frg. H. Ia. Ipse hanc columnam cum antecedenti coniunxi; iuxta posuit iam S. — 3 διαλαβῶ A pr., διαβαλῶ corr. — 7 τοὺc delendum esse facile conieceris. — 8 οὗ S., ὧ[ν] B.

φαλαίου γράψαϲα ὁπό-
ϲον ἕκαϲτοϲ εἴληφεν
χ]ρυϲίον· τοῦτ' οὖν
ὀφε]ιλέτω. [ἢ] ἰϲχύ[σει
Δημοϲθ]ένη[ϲ] παρ' ὑ- |
VII (X) μ[ῶν τῆϲ κατ' αὐτοῦ
ἀπο[φάϲεωϲ μᾶλλον;
οὐκ ἄ[ρ'] ἔσ[τιν ὃϲ εἴληφεν,
ἀπογι[γνωϲκόντων τὴν
ἀπόφα[ϲιν ὡϲ οὗτοϲ οὐκ
ἔλαβεν, [καὶ ἀποφεύγου-
ϲι καὶ οἱ ἄ[λλοι πάντεϲ·
οὐ γὰρ δή[πουθεν Δημο-
ϲθένει [μὲν λέγειν τοῦ-
το ἰϲχυρὸ[ν ἔϲται, τοῖϲ
δ' ἄλλοιϲ ο[ὔ. — νῦν τοίνυν
οὐχ ὑπὲρ [εἴκοϲι τα-
λάντων δ[ικάζετε,
ἀλλ' [ὑ]πὲρ τ[ετρακο-
ϲίων, — οὐδ' ὑ[πὲρ ἑνὸϲ
ἀδικήμ[ατ]ο[ϲ, ἀλλ' ὑ-
πὲρ ἁπάντ[ων· — ἡ γὰρ
ϲὴ ἀπόνο[ια ὦ Δημό-
ϲθενεϲ ὑπ[ὲρ πάντων
τῶν ἀδ[ι]κο[ύ]ντων
νῦν προκ[ι]νδυν[εύ-
ει καὶ προαναιϲχ[υν-
τεῖ. — ἐγὼ δ' ὅτ[ι μὲν
ἔλαβεϲ τὸ χρυϲίον
ἱκανὸν οἶμαι εἶν[αι
ϲημεῖον τοῖϲ δικα-
ϲταῖϲ τὸ τὴν βουλήν
ϲου καταγνῶναι, |
ἧι ϲαυτὸν ἐ]πέτρεψαϲ· VIII (I)

ου in A exstitisse recte affirmat Bb. — 23 γραψαϲ A pr. — 26 ὀφειλέτω B. S. — 27 παρ' ὑ|μ[ῶν Bb.

Col. VII. Frg. H. Ib. 1 [μᾶλλον τῆϲ | ἀπ[οφάϲεωϲ Finke (de Dinarcho, diss. Gryphisw. 1873). cf. Din. 1, 54. — 3 post α superscripta est littera, quam τ (ρ??) fuisse putaveris; certe ι non fuisse videtur. Sequebatur post ε rotunda littera (c, o); ι profecto non fuit, neque alius litterae pone eam ullum vestigium est. — 4 ἀπογει A. — 7 ἄλλοι B. — 8 sqq. οὐ γὰρ δ[ίκαιον Δημο]ϲθένει [μὲν λέγειν τοῦ]το ἰϲχυρὸ[ν εἶναι S.; οὐ γὰρ δε[ῖ Δημ. μὲν B. Sed post δ exstitisse videri η etiam Bb. testatur. — 10 sq. τοῖϲ δ' ἄ. οὔ rest. S. B. — 11 καὶ γὰρ inserit S., καὶ B., et v. 13 δικάζετε S., δοῦναι δίκην B.; at εἴκοϲι v. 12 uterque. — 14 τετρακοϲίων B., τριακοϲίων S., cum deessent re vera paullo minus CCCL. — 16 ἀδικημάτων S., ἀδικήματοϲ B. probante Sch. — 17 sqq. B.: ὧν ἡ | ϲὴ ἀπ. ὦ Δ. ὑ[πόδικοϲ ἔρ|γων ἀδ[ί]κ[ω]ν οὖϲα κτέ. Quae ego dedi a S. inventa sunt, nisi quod is v. 17 καὶ γὰρ ἡ scripsit et v. 19 ἁπάντων. V. 20 ἀδικούντων certum est (ita Bb. quoque affirmat). — 23 ὅτι μὲν B. Bb. recte (ὅτι ϲὺ μὲν S.). — 25 ἵκανον A.

Col. VIII. Ipse adiunxi. Septem primi v. sunt in frg. H. VII, octavus partim in VII partim in XXV, quinque proximi in XXV, tres deinde in XXX, extremi undecim in XVI leguntur. Frg. VII. XXV. XVI coniunxit S.; XXX ego huc rettuli. Id coniungendum esse cum XVI iam Shp. coniecerat, cui con-

τίνων δὲ ἕ]νεκα ἔλαβεϲ, ἅμα δὲ τί]ϲιν αἰτίαιϲ πᾶϲαν τὴ]ν πόλιν κατέλαβεϲ]....ενοϲ ....χρυϲί............τοϲ τοὺϲ ....περ ει ......τὸν λόγ]ον ποιήϲομαι. ἐπ]ειδὴ γὰρ ἦλθεν ὦ ἄν]δρεϲ δικαϲταὶ Ἅρπα]λοϲ εἰϲ τὴν Ἀττική]ν, καὶ οἱ παρὰ Φιλοξέ]νου ἐξαιτοῦντεϲ αὐ]τὸν ἅμα προϲήχθηϲ]αν πρὸϲ [τὸν δῆμον, μέμνηϲθε] ὡϲ τότε Δημ]οϲθένηϲ ἐδημηγόρει] μακρὸν λόγον διαπλ]έκων· οὔτε γὰρ οἱ παρ]ὰ Φιλοξένου λέγο]υϲι καλῶϲ ἐκδοῦναι τὸν] Ἅρπαλον ἀξιοῦντεϲ τ]ὴν πόλιν, καὶ πάλιν] αἰτίαν οὐ μικρὰν τ]ῶι δήμωι δι' ἐκεῖνο]ν παρ' Ἀλεξάνδρο]υ καταλει- | πομένην ὁρῶ]..... IX (II)

.... τα............ ἀνδρ........... καὶ ἀναφ[έρειν τὰ χρήματα ἅπα[ντα] εἰς [τὴν ἀκρόπολιν, ἃ [ἦ]λθ[εν ἔχων Ἅρπαλοϲ εἰ[ς τὴν Ἀττικήν, ἐν τῆ(ι) αὔρι[ον ἡμέραι, — Ἅρπαλο[ν δ' ἤδη ἀποδεῖξαι τὰ [χρήματα, ὁπόϲα ἐϲτ[ίν· — οὐχ ὅπωϲ πύθο[ιτο τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν, ὡϲ ἔοικεν, ὁπόϲα ἦν, ἀλλ' ἵνα εἰδῆ(ι) ἀφ' ὅϲων αὐτὸν δεῖ τὸν μιϲθὸν πράττεϲθαι. — καὶ καθήμενοϲ κάτω ὑπὸ τῆ(ι) κατατομῆ(ι), οὗπερ εἴω]θε κα[θ]ῆ[ϲ]θ[αι], ἐκέ-

---

iecturae negat Bb. papyri speciem favere; recte, nam intercidit unus versiculus (17). — 1 επετρεψαϲ Bb. — 3 αἰτίαιϲ] cf. col. XI, 14; XIII, 19 sqq. — 4 sq. ἔνοχον τὴν πόλιν κατέϲτηϲαϲ MO., qui cf. Din. 1, 93. — 10—13 rest. S. — 23 Ἅρπαλον recte legit Bb.

Col. IX. Versus 3—11 exstant in frg. H. III b, proximorum duorum pars in hoc, pars in XXV b; v. 14 divisus inter VII. XXV. XVI b, 15 inter XXV et XVI; reliqui in XVI servati sunt. Coniunxit S. — Exciderunt verba in hunc fere sensum: ἐὰν ἀφῶμεν αὐτόν. ταῦτ' εἰπὼν ἔγραψε φυλάττειν καὶ τὸν ἄνδρα καὶ τὰ χρήματα Ἀλεξάνδρῳ. Dinarch. 1, 68; 70; 89 confert S. — 10 δὲ | δὴ S., δ' ἤδη Sch. — 18 cf. Harpocr. v. κατατομή: Ὑπερ. ἐν τῷ κατὰ Δημ.· „καὶ καθήμενοϲ κάτω ὑπὸ τῇ κατατομῇ." — 19 κατωι A. — 20 οὗπερ B. Bb. — 21 εἴωθε καθῆϲθαι (ci. MO.) certum puto. —

λευ[ε Μνησ]ίθεον τὸν
χορευτὴ[ν ἐρω]τῆcαι
τὸν Ἅρπαλον, ὁπόcα
εἴη τὰ χρήματα τὰ ἀ-
νοιcθηcόμενα εἰc
τὴν ἀκρόπολιν. — ὁ δ' ἀ-
πεκρίνατο ὅτι ἑπτα- |
X (III) κόcια τάλαντα] (desunt v. XII)
[τὰ χρήματα εἶ-
ναι τη]λικ[αῦτα] αὐ-
τ]ὸc ἐν τῶι δ[ήμωι
πρὸc ὑμᾶc ε[ἰπών,
ἀναφερομέν[ων τρια-
κοσίων ταλά[ντων
καὶ πεντ[ήκοντα ἀν-
θ' ἑπ[τ]ακοcίων, λ[αβὼν
τὰ εἴκοcι τάλα[ντα οὐ-
δένα λόγον ἐπ[οιήcα-
το.............
(desunt v. II)

ἐν τῶι δήμωι ἑ[πτα-
κόcια φήcαc εἶν[αι
τάλαντα, νῦν τὰ ἡ[μί-
cη ἀναφέρειc, κα[ὶ οὐ- |
δ' ἐλογίc]ω ὅτι τοῦ XI
πάντα ἀνε]ν[ε]χθῆναι
ὀρθῶc] ε[ἰς ἀ]κ[ρ]όπολιν
καὶ ταῦ]τ[α] τὰ πρά-
γματα] (evanuere v. IV)
........ο]ν δ[η.....
.....εκρινοντ.[ε]ν
......οὔ]τ' ἂν ἐπρί-
ατο Ἅρπαλ]οc τὸ ἀφε-
θῆναι, ο]ὔτ' ἂν ἡ πόλιc
ἐν αἰ]τίαις καὶ διαβο-
λαῖc ἦν]. ἀλλὰ πά[ν-
τω]ν τούτων ὦ Δημό-
cθενεc ἡ χάρ]ις
ὑμετέρ]α ἐcτίν
.........μωc ἐγ-
.......ς τοὺc

---

22 ..[θε]ον B.; etiam Bb. vel θεον vel ειον fuisse affirmat.

Col. X. Totidem versuum fuisse videtur; qui exstant in frg. H. XVIc servati sunt. — 13 sq. τηλικ. αὐ|τὸc ἐν τ. δ. | πρὸc ὑμᾶc εἰπὼν περὶ τῶν | ἀναφ. B. — 15 εἶπεν ὡc S. — 16 ἑπτα|κοc. S. Bb.; cautius B....ακοcίων; οὐ τριακοc. MO. — 19 ante Є littera Θ a corr. supra v. addita. — 20 sqq. cf. Plut. Vit. X or. Demosth. 846B: —— αἰτίαν ἔcχεν ὁ Δημ. δωροδοκίαc καὶ διὰ τοῦτο μήτε τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀνακομιcθέντων μεμηνυκώc μήτε τὴν τῶν φυλαccόντων ἀμέλειαν (v. col. XII init.). haec enim, sicut quaedam eorum quae praecedunt, ex Hyperide desumpta puto. — 27 τὰ ἡ[μί|cηι (cηι A) B. Bb.

Col. XI (frg. IVa H.). Cum iam S. hoc frg. hoc loco collocavisset, ego etiam coniunxi cum eo quod praecedit. — 2 ἀνενεχθῆναι Bb. — v. 5 desinebat in Ν vel ΑΙ, 7 in ΝЄΤ. — 10 ante υ certe ο non fuit. ἐκρίνοντο εὐθύc, καὶ οὔτ' κτέ.? — 17 ante η quod videtur (τα antea legi) tantundem fere spatium fuit quantum ante alterum ων v. 16. — in extr. vers. pro c antea ο legi. — 20 ante Τ vel Є vel C fuit. —

........α]ιϲχυν
..........νει
........χρ]υϲίον
..........νοίαϲ
.........γ]ὰρ ὅτι
..........αιϲιω
...........του
............πεν
...........ϲ]τατῆ-

XII (IV) ραϲ ἔλαβε· — ϲὺ δ' ὁ τῶι ψηφίϲματι τοῦ ϲώματοϲ αὐτοῦ τὴν φυλακὴν καταϲτήϲαϲ καὶ οὔτ' ἐγλειπομένην ἐπανορθῶν οὔτε καταλυθείϲηϲ τοὺϲ αἰτίουϲ κρίναϲ προῖκα δηλονότ[ι] τὸν καιρὸν τοῦτον τεταμίευϲαι; — καὶ τοῖϲ μὲν ἐλάττοϲι ῥήτορϲιν ἀπέτινεν ὁ Ἅρπαλοϲ χρυϲίον, τοῖϲ θορύβου μόνον καὶ κραυγῆϲ κυρίοιϲ, — ϲὲ δὲ τὸν τῶν ὅλων πραγμάτων ἐπιϲτάτην παρεῖδεν; καὶ τῶ(ι) τοῦτο πιϲτόν; — Τοϲοῦτον δ' ὦ ἄνδρεϲ δικαϲταὶ τοῦ πράγματοϲ καταπεφρόνηκεν Δημο[ϲ]θένηϲ, μᾶλλον δέ, εἰ δεῖ μετὰ παρρηϲίαϲ εἰπεῖν, ὑμῶν καὶ τῶν νόμων, — ὥϲτε τὸ μὲν πρῶτον ωϲ..τελι

XIII (V) ὁμο[λογεῖν μὲν εἰληφέναι τὰ χρήματ[α, ἀλλὰ κατακεχρῆϲθαι αὐτὰ ὑμῖν προδεδανειϲμένοϲ εἰϲ τὸ θεωρικόν· — καὶ περιὼν Κνωϲίων καὶ οἱ ἄλλοι φίλοι αὐτοῦ ἔλεγον ὅτι ἀναγκάϲουϲι τὸν ἄνθρωπον οἱ αἰτιώμενοι εἰϲ τὸ φανερὸν ἐνε[γ]κεῖν ἃ οὐ βούλετα[ι, καὶ εἰπεῖν ὅτι τῶ(ι) δήμωι προδεδαν(ε)ιϲτ[αι τὰ χρήματα εἰϲ τὴν

---

22 vel νει vel αιει. — 26 νϲιω vel αιϲιω legitur; at illud sensum non praebet. — 28 πεν|τακιϲχιλίουϲ] vel tale quid fuisse ci. MO. Demadem sex milia staterum accepisse Dinarchus auctor est (I, 104), qua de re monet S.

Col. XII (frg. H. IV b). — 28 ᾤ[ετο δεῖν | ὁμο[λογεῖν εἰληφ. S. (ed. I), quod cum litterarum vestigiis non convenit. Post ω apices tantum litterarum servati sunt; ei qui post C (?) exstant ad N pertinuisse possunt.

Col. XIII (frg. H. IV c). 1 εἰληφέναι etiam B.; sed omnia hic incerta. — 6 περιὼν nunc cum B. relinquere malui; neminem enim περιϊὼν pronuntiavisse pro certo habeo. cf. Steph. Thes. ed. Dind. VI, 815. — 12 ου a corr. supra v. additum. — 13 littera H partim exstat in frg. H. XIX (v. ad

διοίκηcιν. — ἐπειδὴ
δ' ὑμῶν οἱ ἀκούcαν-
τεc πολλῶ(ι) μᾶλλον
ἠγανάκτουν ἐπὶ τοῖc
κατὰ τοῦ πλήθουc
τοῦ ὑμετέρου λόγο[ιc,
εἰ μὴ μόνον ἱκ[α-
νὸν εἴη αὐτῶι [τὸ
δεδωροδοκη[κέναι
(desunt v. IV?) |

XIV (VI) (desunt v. VII)

νοσ. . . . .
λέγ[*ω*]ν καὶ αἰτιώ[με-
νοc, ὅτι Ἀλεξάνδρωι
χαριζομένη ἡ *βου*-
λὴ ἀνε[λ]εῖν αὐτὸν
βούλεται· — ὥcπερ οὐ
πάνταc ὑμᾶc εἰδό-
ταc, ὅτι οὐδεὶc τὸν
τοιοῦτον ἀνα[ι]ρεῖ, ὃ*ν*
ἔcτιν πρίαcθ[*α*]ι, ἀλ-
λ' ὅντινα μήτε πεῖ-
cαι ἔcτιν μή[τ]ε *χρή*-
μα]*σιν* διαφθεῖραι.
(desunt v. VIII?) |

Frg. IV (VIII).

[τερα- |
τεύη(ι) καὶ οὐχ ἅπαcιν XV (XIV)
οἴει φανερὸν εἶναι,
ὅτι φάcκων ὑπὲρ τοῦ
δήμου] λέγειν ὑπὲρ
Ἀλεξά]νδρου φανερῶc
ἐδημηγ]όρειc; ἐγὼ γὰρ
οἶμαι καὶ] ἔμπροcθεν
γνῶναι] πάνταc ὅτι
τοῦτ' ἐ]ποίηcαc καὶ περὶ Θη-
βαί]ων καὶ περὶ τῶν
ἄλ]λων ἁπάντων,
κ]αὶ ὅτι χρήματα εἰc
ταῦτα] δοθέντα ἐκ τῆc
Ἀcίαc αὐ]τὸc cαυτῶι

---

col. XIV). — 23 τὸ δεδωροδ. B. Bb.; καταδεδ. S.

Col. XIV. Composuit S. ex frg. H. XIX et XXII; prior pars versuum in XIX, posterior in XXII exstat. Idem S. hanc columnam post XIII collocavit; coniunxi ipse, cum et margines fragmentorum H. IV et XIX congruant, et ex col. XIII una littera (v. 13 extr.) in frg. XIX servata sit.

Frg. IV (H. V). Fortasse praeter octo versus, qui extremi col. XIV fuere, nihil desideratur.

Col. XV (H. Va). — 1 πραγματεύῃ pridem S. (τί γὰρ ὦ Δημόcθενεc πραγμ.?). — 6 ἐδημηγόρειc S., δημηγορεῖc B. — 7 sq. οἶμαι καὶ et γνῶναι S., εἶπον καὶ et καὶ πρὸc B. — 9 ηκαcκαιπεριθη (ποιηc· superscr.) A. ὅ,τι πεποίηκαc B. Bb., uterque iudicans correctionem variamve lectionem fuisse ἐποίηcαc. Contra S.: ὅτι [πάντα] ποιήc[αc ἠπάτ]ηκαc, putans scilicet πάντα ποιήcαc omissa et a corr. addita esse. Sed post ποιηc nihil unquam nisi punctum fuit. Conicio scriptum fuisse τουτε]ποιηc· (superscr.) πεποι]ηκαc h. e. τοῦτ' ἐποίηcαc (delendi signa etiam XVI, 1 desiderantur). — 13 εἰc πόλεμον Sch. — 14 διοικήcε]ωc

ἰδίαι περιπ]οιηcάμενος]........σας τὰ (desunt v. XII?) |

XVI (XV) πρὸς τ[ὴ]ν Ἑλλάδα προcέπ[ε]cεν ὥcτε μηδένα προαιcθέcθαι· — τὰ δ' ἐν Πελοποννήcω(ι) καὶ τῆ(ι) ἄλλη(ι) Ἑλλάδι οὕτωc ἔχοντα κατέλαβεν ὑπὸ τῆc ἀφίξεωc τῆc Νικάνοροc καὶ τῶν ἐπιταγμάτων ὧν ἧκεν φέρων παρ' Ἀλεξάνδρου περί τε τῶν φυγάδων καὶ περὶ τοῦ τοὺc κοινοὺc cυλλόγουc Ἀχαιῶν τε καὶ Ἀρκά[δ]ων καὶ Β]οιωτῶ[ν.... (desunt v. XII?) |

XVII (XVI) ταῦτα cὺ πα[ρήιρηcαι τ]ῶι ψηφ[ίcματι, cυλλαβὼν τὸ[ν Ἅρπαλον, — καὶ τοὺc μὲ[ν Ἕλλη[ν]αc ἅπανταc [πρεc]βεύεcθαι πεπ[οίηκαc ὡc Ἀλέξανδ[ρον, οὐκ *ἔχονταc ἄλλ[ην οὐδεμίαν ἀποc[τροφήν, — τοὺc δὲ [cατράπαc, οἳ αὐτοὶ ἂν ἧκο[ν ἑκόντεc πρὸc ταύτ[ην τὴν δύναμιν, ἔχοντεc τὰ χρήματα καὶ τοὺ[c cτρατιώταc ὅcουc ἕκ[αcτοc αὐτῶν εἶχεν, τούτουc cύμπανταc οὐ μόνον κεκώλυκαc ἀποcτῆναι ἐκε[ίνου τῆ(ι) cυλλήψει τῆ(ι) Ἁρπάλου, ἀλλὰ καὶ ....καcτον.. (desunt v. VI?) |

S. probante Sch.; at ΤΟϹ (ΓΟϹ, ϹΟϹ) in A fuisse etiam Bb. affirmat. — 15 περιπ. S.; ἰδίᾳ ipse addidi.

Col. XVI (frg. H. Vb). 1 ελ$^{\lambda\alpha}$πιδα A; Ἑλλάδα B. probante Sch. καὶ παρ' ἐλπίδα ταῦτα praecessisse putat Bb. — 6 supra ουτ linea transversa conspicitur. — 8 cf. Harpocr.: Νικάνωρ· Ὑπ. ἐν τῷ κ. Δημ. — 13 κοινω|νουc A pr.

Col. XVII (frg. H. Vc). — 1 περιήρηcαι S.; idem in A fortasse fuisse dicit Bb. π[άντ' ἔγραψαc | ἐ[ν τ]ῷ B. — 4 sq. Ἕλληναc Sch. et nunc Bb., quod unice verum est. — 5 πρεcβεύεcθαι B. Bb. Sch. — 8 ελοντ$^{\alpha}$c A. — 10 ἄλλουc B., βαρβάρουc Bb., cατράπαc S. τουcδεc vel τουcδεο Bb. quoque in A invenit. — 11 sq. ἧκον φέροντεc πρὸc ταὐτὸ τὴν δύν. Bb.; ἧκον ἀπιδόντεc πρὸc ταύτην τ. δ. S.; ἧκον ἑκόντεc πρὸc ταύτην τ. δ. B. — 20 τῇ [τοῦ B. — 22 ἕκαcτον B. S. an πεποίη]καc τὸν?

Frg. V (IX).

XVIII (XVII) | (desunt v. X) [ὑπὸ Δη]μοϲθένο[υϲ ἀποϲταλείϲ, — παρὰ δ' Ὀλυμπιάδι Καλλίαϲ ὁ [Χαλκιδεύϲ, ὁ Ταυροϲθένουϲ ἀδελφόϲ· — τούτουϲ γὰρ ἔγραψε Δημοϲθένηϲ Ἀθηναίουϲ εἶναι καὶ χρῆται τούτοιϲ πάντων μάλιϲτα. — καὶ οὐδὲν θαυμαϲτόν· οὐδέποτε γὰρ οἶμαι ἐπὶ τῶν αὐτῶν μέν]ων εἰκότωϲ φίλουϲ] τοὺϲ ἀπ' Εὐρίπου κ[έ]κτηται. — εἶτα ϲὺ περὶ φιλ]ίαϲ πρὸϲ ἐμὲ τολμᾶιϲ λέγειν]...λα (deest v. I?) |

XIX (XVIII) (desunt v. II) [ταύτην τὴν φιλίαν διέ]λυϲαϲ αὐ[τόϲ, ὅτε χρ]υϲίο[ν κα]τὰ τῆϲ πατρ]ίδοϲ ἔλα[β]εϲ καὶ μετ]εβάλο[υ], κ[α]ὶ καταγέλα]ϲτον μ[ὲ]ν ϲαυτὸν] ἐποίηϲαϲ, κατή(ι)ϲχυν]αϲ δὲ τ[ο]ὺ[ϲ] ἐκ τῶν ἔμπρ]οϲθεν χρόνων τῶν α]ὐτῶν τί ϲοι προελομέ]νο[υϲ. κ]αὶ ἐξὸν ἡμῖν] λαμπροτάτοιϲ εἶναι] παρὰ τῶ(ι) δήμωι καὶ τὸ]ν ὑπόλοιπον βίον ὑ]πὸ δόξηϲ χρηϲτῆϲ πα]ραπεμφθῆν[αι, ἅπα]ντα ταῦτα ἀνέτρ[εψαϲ, κα]ὶ οὐκ αἰϲχύνει νυνὶ τηλικοῦτ[οϲ

Frg. V componitur ex frg. H. XV. XVIII. III. Bb. V. Colore pallido prae reliquis omnibus insigne est.

Col. XVIII. Frg. H. XVa, quocum coniunxi Bb. V (v. 19 sqq.). — 10 sqq. de Aristione sermo fuerit, v. S., qui cf. Harpocrat.: Ἀριϲτίων· Ὑπ. κατὰ Δημ.. οὗτοϲ Ϲάμιοϲ μέν ἐϲτιν ἢ Πλαταιεύϲ —, ἐκ μειρακυλλίου δ' ἑταῖροϲ Δημοϲθένουϲ, ἐπέμφθη δ' ὑπ' αὐτοῦ πρὸϲ Ἡφαιϲτίωνα ἕνεκα διαλλαγῶν, ὥϲ φηϲι Μαρϲύαϲ ἐν ε′ τῶν περὶ Ἀλέξανδρον. — 19 sqq. frg. Bb.: π (paragr.) — | κ — | ουδ — | επιτω — | .ων — | — | κ — | . Margines optime congruunt. — 25 κέκτηται B. Bb. — dein B.: εἶτα ϲὺ ποικιλ[ί]αϲ πρὸϲ ἐμὲ τολ[μᾷϲ; Bb. et περι et ιαϲ v. 26 recte agnovit.

Col. XIX. V. 3—17 sunt in frg. H. XVIII, proximorum duorum pars in hoc pars in XV, reliqui omnes in XV. Coniunxi ipse, neque dubia res est; ceterum ante me Bb. idem suspicatus est. — 4 sqq. [λα]βὼν χρ]υϲίο[ν κα]τὰ τῆϲ [πατρ. B.; ἔλαβεϲ Bb. — 6 καταγέλαϲτον Bb. ci. (nunc — ϹΙΟΝ in A dispicitur); an κατάπτυϲτον? — 7 μὲν ϲαυτὸν Bb.; idem v. 9 τοὺϲ ἐκ τῶν invenit. — 10 ἔμπροϲθεν B. S. — 18 sq. frg. XV: ν — — | τρ.......ο (inferior pars litterae, congruens cum superiore quae est in XVIII) — |. — 20 τηλικοῦτοϲ

ὧν ὑπὸ μ(ε)ιρακίων
κρινόμενοϲ περὶ
δωροδοκίαϲ. — καίτοι
ἔδει τοὐναντίον ὑ-
φ' ὑμῶν παιδεύεσθαι
τοὺϲ νεωτέρουϲ
τ]ῶν ῥητόρων, καὶ
εἴ] τι προπετέϲτερον |
XX (XIX) ἔπραττον ἐπιτιμᾶ-
ϲθαι καὶ κολάζεϲθαι. —
νῦν δὲ τοὐναντίον
οἱ νέοι τοὺϲ ὑπὲρ
ἑξήκοντα ἔτη ϲω-
φρονίζουϲιν. — διό-
περ ὦ ἄνδρεϲ δ[ικα]σταὶ
δικαίωϲ ἂν ὀργίζοι-
ϲθ]ε Δημοϲθένει,
εἰ καὶ δόξηϲ ἱκανῆϲ
καὶ] πλούτου πολλοῦ
δ[ιὰ ὑ]μᾶϲ μετεϲχη-
κὼ[ϲ] μηδ' ἐπὶ γήρως
ὀδῶι κήδεται τῆϲ
πα[τρί]δος. ἀλλ' ὑμεῖϲ
μὲν ἠ(ι)ϲχ[ύ]νεϲθε ἐ-
πὶ [τ]ῆς [οἴκαδ' ὁδο]ῦ
τοὺϲ περιεϲτηκόταϲ
τῶ]ν Ἑλλήνων, ὅτε
τινῶ]ν κατεχειρο-
τον]εῖτε, εἰ τοιούτου[ϲ
καὶ] δημαγωγοὺϲ κα[ὶ
ϲτρ]ατηγοὺϲ καὶ φύλα-
κα]ϲ τῶν πραγμ[άτων
ἔχειν δοκ]οῖτ[ε.....
(desunt v. III?) |
XXI ο..............
ρ... ....
μ..............
δε.............
νε.............
τοι............
εϲα...........
κου...........
κε.............
να.............

ὧν B. — 26 sqq. νεωτερουϲτών|. ων A.

Col. XX. Frg. H. IIIa, quod adiunxerunt S. B. Bb. Quorundam versuum principia sunt in XVIII. — 4 οινεοιόιτουϲ A. — 8 primae litterae quod superest exstat in XVIII. — 10 sq. expediverunt S. B. — 12 δι' ὑμᾶϲ S., διά γ' ὑμᾶϲ B. — 13 κ est in XVIII. — 14 ἐπὶ γήρωϲ οὐδῷ S. Bb., qui ὀδῷ mavult. cf. Poll. II, 15: λέγοιτο δ' ἂν καθ' Ὑπ. καὶ ἐπὶ γήρωϲ οὐδῷ. — κήδεται τῆϲ πατρίδοϲ ci. MO. — 15 π(XVIII)α...δο-λ
ϲαλυμειϲ A. — 16 μ, 17 πιτ sunt in XVIII. In III autem superficies chartae laesa neque bene curata est; nam litterae ενηϲχ nunc in v. 17 detrusa leguntur. — 18 περιεϲτηκόταϲ Bb. — 21 τοιούτουϲ S. — 22 μὲν δημ. S. — 23 φύλακαϲ S.

Ad huius col. v. 10 spectant fortasse Plutarchi verba (Demosth. c. 12): — — ὁμολογεῖν δὲ καὶ τοὺϲ ἀπεχθανομένουϲ, ὅτι πρὸϲ ἔνδοξον αὐτοῖϲ ἄνθρωπον ὁ ἀγών ἐϲτι· καὶ γὰρ Αἰϲχίνηϲ καὶ Ὑπερ. τοιαῦτα περὶ αὐτοῦ κατηγοροῦντεϲ εἰρήκαϲιν.

Col. XXI. Frg. H. IIIb. —

δικ. . . . .
την. . . . .
κτην. . . . . —
μεν. . . . .
ταcτ. . . . .
κυν. . . . .
των. . . . .
ταc λα. . . . .
κουντ. . . . .
χαισε. . . . .
τημ. . . . .
κλαπ. . . . .
των. . . . .[κιν-
δυνε[υ. . . . .
τουσ. . . . .
πιcτ. . . . .
καιτ[α. . . . .
ταιcδ. . . . .
τεδ[α. . . . .

Frg. VI (X).

XXII (XX) | ο]ὐ γάρ ἐcτιν ὁμοίως
δεινό]ν, εἴ τιc ἔλα-
βεν], ἀλλ' εἰ ὅθεν μὴ
δεῖ, ο]ὐδ[έ] γ' ὁμοίωc
ἔχ]ου[c]ιν οἱ ἰδιῶται
οἱ λαβ]όντεc τὸ χρυcίον
καὶ] οἱ ῥήτορεc καὶ οἱ
cτρατ]ηγοί. διὰ τί; ὅτι τοῖc
μὲν] ἰδιώταιc Ἅρπα-
λοc ἔ]δωκεν φυλάτ-
τειν τ]ὸ χρυcίον, οἱ δὲ
cτρατη]γοὶ καὶ οἱ ῥήτο-
ρεc πρ]άξεων ἕνεκα
εἰλή]φαcιν. οἱ δὲ νό-
μοι τοῖς] μὲν ἀδικοῦ-
cιν διπλ]ᾶ, τοῖς δὲ δω-
ροδοκοῦσι]ν δεκαπλᾶ
τὰ ὀφλ]ήματα π[ρ]οcτάτ-
τουcιν] ἀποδιδόν[α]ι·
ὡc γὰρ ο]ὐν τὸ τιμη-
θῆναι] ἔνεcτιν ἐκ
τῶν ἄλ]λων τούτοιc
μόνοι]c, οὕτω καὶ

---

16 ante h. v. in A signum ⸓ appictum est. — 26 πειc. A pr., corrector Ε literam transfixit et Τ supra versum addidit.

Frg. VI. Coniunxit duo fragmenta H. (VIII et XIV) primus S.; columnarum trium XXII—XXIV superiorem partem VIII, inferiorem XIV servavit.

Col. XXII. Novem primi versus exstant in VIII, et decimi undecimique pars prior; reliqua in XIV. — 1 restit. S. B. — 2 δεινόν S., ἄδικον B. — 4 δεῖ S., ἐξῆν B. — 5 litterae ΟΥ in A transfixae sunt. Fortasse dittographia olim fuit: εχουc]ου[c]ιν. Ἀδικοῦcιν S. B. — 6 λαβόντεc S. (οἱ ipse addidi), λαμβάνοντεc B. — 7—9 restit. B. S. — 10 sq. rest. S. — 13 πράξεων recte S¹. — 14 φαcιν in A legit Bb., recte ut videtur; εἰλήφαcιν Bb. Sch. (δωροδοκοῦcιν, quod S¹. ci., ne cum spatio quidem convenit). — qui sequitur locus concinit cum Dinarcheis (1, 60; 2, 17), quae contulit S. — 19 ἀποδιδόναι S. B. — 20 τὸ τίμημα S. B. — 21 pro εν etiam cαι legi potest. — 22 μων A? αων legit Bb. — 23 inter c et ουτωι (ita A, cf. or. II, 41, 2) aliquantum spatii est. —

αἱ ζημί]αι παρ' ὑμῶν καθεϲτᾶϲ]ιν κατ' αὐτῶν δεινότερ]αι. ὅπερ γὰρ καὶ ἐν τ]ῶι δήμωι εἶπον, π]ολλὰ ὑμεῖϲ ὦ ἄνδρ]εϲ δικαϲταὶ δίδοτε ἑ]κόντεϲ τοῖϲ |

XXIII (XXI)

ϲτρατηγοῖϲ καὶ τοῖϲ ῥήτορϲιν ὠφελεῖϲθαι, — οὐ τῶν νόμων αὐτοῖϲ δεδωκότων τοῦτο ποιεῖν, ἀλλὰ τῆϲ ὑμετέραϲ πραότητοϲ καὶ φιλανθρωπίαϲ, — ἓν μόνον παραφυλάττοντεϲ, ὅπωϲ δι' ὑμᾶϲ καὶ μὴ καθ' ὑμῶν ἔϲται τὸ λαμβανόμενον· — καὶ Δημοϲθένη καὶ Δημάδην ἀπ' αὐτῶν τῶν ἐν τῆ(ι) πόλει ψηφιϲμάτων καὶ προξενιῶν οἶμαι πλείω ἢ ἑξήκοντα τάλαντα ἑκάτερον εἰληφέναι, ἔξω τῶν βαϲιλικῶν καὶ τῶν παρ' Ἀλεξάνδρου. — οἷϲ δὲ μήτε ταῦτα ἱκανά ἐϲτιν μήτ' ἐκεῖνα, — ἀλλ' ἤδη ἐπ' αὐτῶι τῶι ϲώματι τῆϲ πόλεωϲ δῶρα εἰλήφαϲι, πῶϲ οὐκ ἄξιον τούτουϲ κολ[άζ]ειν ἐϲτίν; — ἀλλὰ τῶν μὲν ἰδιωτῶν ὑμῶν ἐάν |

XXIV (XXII)

τιϲ ἀρχήν τιν[α ἄρχων δι' ἄγνοιαν ἢ [δι' ἀπειρίαν ἁμάρτη(ι) τ[ι, οὗτοϲ ὑπὸ τούτων κ[αταρρητορευθεὶϲ ἐν τῶι [δικαϲτηρίωι ἢ ἀπο[θανεῖται ἢ ἐκ τῆϲ πατ[ρίδοϲ ἐκπεϲεῖται· — αὐτ[οὶ δὲ τηλικαῦτα ἀδικ[ήϲαντεϲ τὴν πόλιν οὐδ[εμιᾶϲ τιμωρία[ϲ τεύξονται; καὶ Κόν[ων μὲν ὁ Παι(α)νιεύϲ, [ὅτι ὑπὲρ τοῦ ὑοῦ ἔλαβ[εν

---

25 ante κατ ιν potius quam αι esse visum est. omnino autem horum versuum (inde a 20) incertior restitutio. Antea tentaveram: οὐδ' ἁπλο]ῦν τὸ τίμη|μα καὶ] ἕν ἐϲτιν ἐκ | τῶν νό]μων τούτοιϲ, | ἀλλὰ το]ϲούτωι καὶ | τιμωρί]αι παρ' ὑμῶν | ἰϲχυρότερ]αι κατ' αὐτῶν | ὅϲῳ τιμ]αί. ὅπερ γὰρ κτέ. — αυτω̄ A. — 26 vel αι vel ν. — 27 ἤδη ἐν τ. δ. S. — 30 restit. S.

Col. XXIII. Frg. VIII b habet versus 1—9 primasque litteras (κ et ϲ) decimi et undecimi. — 10 rest. S. — 13 αυτω̄ A. — 16 πλειωι A. — 26 φαϲιν A pr.

Col. XXIV. 1—8 sunt in VIII c, 12—29 in XIV c, 9—11 versuum priores partes in XIV, posteriores in VIII. — 1 τιν' ἄρχων B., τινα ἄρξαϲ S. — 2 ἢ δι' ὀλιγωρίαν B., οὐ πονηρίαν S., ἢ δι' ἀπειρίαν Bb. — 3 οὗτοϲ S., τι ipse addidi. — 4 καταρρητ. S. — 5 τορηθειϲ A pr. — 12 Κόνων B. S. — 14 υπερ τουου A pr.; corr. υ addidit. ὑοῦ, non υἱοῦ (ed. I) Atticam

τὸ θεωρικὸν ἀπ[οδημοῦντοc, πέντ[ε δραχμῶν ἕνεκεν [ἱκετεύων ὑμᾶc τάλαντον ὦφλεν ἐν τῶι δικαcτηρίωι τούτων κατηγορούντων· — καὶ Ἀριcτόμαχοc ἐπιcτάτηc γενόμενοc τῆc Ἀκαδημ(ε)ίαc, ὅτι cκαφεῖον ἐκ τῆc παλαίcτραc μετενεγκὼν εἰc τὸν κῆπον τὸν αὑτοῦ πληcίον ὄντα ἐχρῆτο καὶ ἔφη |

XXV (desunt v. XXIV)

τ. . . . .
οτ. . . . .
ατ. . . . .
cθο. . . . .
μεπ. . . . . |

Frg. VII (VII).

XXVI
| . . . . .ντοπα
. . . . .ατοαν
. . . . .α
. . . . .ο
. . . . .τι
. . . . .οι
. . . . .ε
(desunt v. XXI?) |

XXVII (XIII)

μὴ νομίζη[τε διὰ τῆc τούτω[ν δωροδοκίαc τὰ τυ[χόντα τῶν πραγμάτω[ν παρέλκεcθαι. — ο[ὐ γὰρ ἄδηλόν ἐcτιν ὅτι [πάντεc οἱ ἐπιβουλεύοντε[c τοῖc Ἑλληνικοῖc πρ[άγμαcιν τὰc μὲν μ[ικρὰc πόλειc τοῖc ὅπλαc cυcκευάζο[νται, τὰc δὲ μεγάλαc

---

scripturam esse docuit P. Foucart (Revue de philol. N. S. I, p. 35). — 20 τουτῶ A. — 22 cf. Harp. v. ἐπιcτάτηc: ἐλέγετο δ' ἐν τοῖc κοινοῖc καὶ ὁ ἐφεcτηκὼc πράγματι ὁτῳοῦν, ὡc Ὑπ. τε ἐν τῷ κ. Δημ. καὶ Αἰcχίνηc ἐν τῷ κατὰ Κτηcιφῶντοc φανερὸν ποιοῦcιν. Si compares Aeschinis locos (§ 14 et 222), huc potius glossam referas quam ad col. XII, 18. — 24 Ἀκαδημείαc West. — 29 ἔφη B.; S. de ephebis cogitare mavult.

Col. XXV. Frg. H. XIVd. — 1. 2. 3 pro τ etiam π fuisse potest. — 4 cθο vel cθε.

Frg. VII componitur e frg. Harr. XX. X, quae ego coniunxi. Color paullo pallidior est in utroque.

Col. XXVI. V. 1—3 sunt in frg. XX, reliqua in Xa.

Col. XXVII. Frg. H. Xb. — 1 ἵνα vel οὐ δέδοικα praecesserit. μὴ νομίζετε δὲ ὑπὸ S. — 3 δοκιαcατυ A pr. — τὰ τυχόντα τῶν B. S. — 4 sq. ἀλίc|κεcθαι? κ certe fuit, non π (ἀνατρέ|πεcθαι S.) neque ν (λυμαι|νεcθαι? Bb.). — 5 ἄδηλον S., ἀφανέc B. — 6 πάντεc S., ἐκεῖνοι B. — 9 με[ι|κραc A. — 11 cυνcκευαζε|cθαι A pr., cυνcκευαζο[ν|ται A corr. —

τοὺc δυναμένουc
ἐν αὐταῖc ὠνούμε-
νοι, ο]ὐδ' ὅτι Φίλιπποc
τηλικ]οῦτοc ἐγένετο
ἐξ ἀρχ]ῆc χ[ρ]ήματα δια-
πέμψα]c [ε]ἰc Πελο-
πόννη]σον καὶ Θετ-
ταλίαν] κ[α]ὶ τὴν ἄλλην
Ἑλλάδα], καὶ τοὺc ἐν
δυνάμει] ὄνταc ἐν
ταῖc πόλε]σιν καὶ προ-
εcτῶταc] (desunt v. V?) |

Frg. VIII (XI).

XXVIII (XXIII) | ....π]ολέμου οὐδε-
πώποτε] ὑμ[ῶ]ν ο[ὗ]τοι
κατε]ψηφίσαντο, ἀλ-
λ' ἐκ πάν[τ]ων ἔcωcαν
ὑμᾶc· μ]έγιστον γὰρ

καὶ λαμ]π[ρ]ότατον τῆc
τοῦ δήμ]ου [δια]νοία[c
cημεῖον. καὶ γρά]ψαι ὦ
Δημόcθενεc]

* * *

.....ὑ]πὸ το[ῦ ψη- (Bb. III)
φίcματοc [ἡλωκέ-
ναι cε αὐτόμ[ατον, οὐ-
κ ἐποίηcαν......
γενομεν........

* * *

[ὁ δῆ- |
μοc ἐποίηcεν, ὥcτ' XXIX (XXIV)
αὐτ[ὸ]c ὑπὸ τῆc τύχηc
ἀφαιρεθεὶc τὸν cτέ-
φανον, ἡμῶν ὃν ἔ-

---

16 γε τοcοῦτοc S., τηλικοῦτοc B. ουτοεγενετο A pr. — 17 πολλο]ῖc S., ἐξ ἀρχ]ῆc B., δεcπότ]ηc Bb., et η quidem certum videtur. — 18 διαπέμψα]c [εἰ]c S., διαδιδοὺc εἴ]c [τ]ε non recte B.—22 ἐν τέλει S., ἐν τέλει τε Bb. an ἐν[δυναcτεύ]ονταc? — 23 προ[cτάταc τοῦ δήμου S.

Frg. VIII componitur ex frg. H. XI. XXIII, quae coniunxit Bb. Frg. XI et ipsum colore pallidiore est, neque minus Babingtoniana duo quae subiunxi.

Col. XXVIII. Frg. H. XI a. Quae in hac col. nunc restitui, pleraque satis certa sunt. — 3 τ(vel π)εψηφιcαντο αλ dubitanter etiam Bb. — 4 test. S. B. — 5 in γὰρ etiam Bb. incidit.

Frg. Bb. III argumento coniungi videtur. Ita fere sententiam expleas: καὶ γράψαι ὦ [Δημόcθενεc τολμήcαντοc coῦ κατὰ cαυτοῦ θάνατον τὴν ζημίαν, ἐὰν ἀποφήνῃ c' ἡ βουλὴ εἰληφότα τι παρ' Ἁρπάλου, ἐπειδὴ ἀπέφηνεν καὶ cυνέβαινεν] ὑπὸ τοῦ ψηφίcματοc ἡλωκέναι cε αὐτόματον, οὐκ ἐποίηcαν οὗτοι τὸ γενόμενον ἐπ' αὐτοῖc κτλ. — Bb. sic: καὶ νῦν δὴ τοῦτο καλῶc cυμβέβηκεν, ὑπὸ τοῦ coῦ ψηφ. ἡλωκέναι cεαυτόν, ὡc ἔοικε, ποιήcαντα τὴν γενομένην ζήτηcιν.

Col. XXIX (frg. H. XI b). — 2 τύχηc B. Bb. —

δωκεν οὐκ ἀφείλετο. — οὕτως οὖν ἡμῖν τοῦ δήμου προσενηνεγμένου οὐ πάντ' ἄ(ν) δι-κ[αίως] αὐτῶ(ι) ἡμεῖc ὑπη]ρετοῖμεν καὶ εἰ δ[έοι ἀ]ποθνήσκοιμεν [ὑπὲρ] αὐτοῦ; ἐγὼ

...........υκατα

.............ε

.............θο

.............ια

* * *

(Bb. II) μ..ευπ..ε...... c]θαι εὐεργετήματ[α· οὐ γὰρ τὴν ἑτέρων π]ατρίδα εὖ π[ο]ιεῖν αὐ]τούς, ἀλλὰ τὴν ἑαυτῶν, ο]ὐδὲ μ....ε

* * *

XXX (XXV)

| αν καὶ λόγου δύναμιν ἀποδεικνύμενoc διατετέλεκας· — καὶ ὅτε μὲν ἡγοῦ τὴν βουλὴν ἀποφαίνειν τοὺc ἔχοντας τὸ χρυσίον, πολεμικὸc ὢν καὶ ταράττων τὴν πόλιν, ἵνα τὴν ζήτησιν ἐκκρούοιc· — ἐπειδὴ δὲ ἀναβάλοιτο τὸ ἀποφῆναι ἡ βουλή, οὔπω φάσκουσα εὑρηκέναι, τότ' ἐν τῶ(ι) δήμωι cυγχωρῶν Ἀλεξάνδρω(ι) καὶ τοῦ Διὸc καὶ τοῦ Ποσειδῶνοc εἶναι εἰ βούλ]οιτο, [κ]αὶ ἀφικομένου?] (desunt v. X?) |

XXXI (XXVI)

οστουc.........

εβουλευ........

---

5 ειλατο A pr. — 9 δίκαι' ἂν B., δικαίωc ἂν S., adversante Sch. propter spatium lacunae. Est autem necessarium ἄν, neque cum Bb. et Sch. ante ὑπηρ. insertum cum spatio magis convenit. — 11 δὴ καὶ ἀπ. S.; rectius B. Bb. εἰ δέοι.

Frg. Bb. II melius collocari non posse visum est. Sententia haec fuerit: atque ego quidem (col. XXIX, 12) omnia quae civium quidam populo praestent, non puto iure beneficia appellari posse; non enim alienae patriae eos benefacere, sed suae e. q. s. — 1 εὖ π[οι]ε[ῖ?

Col. XXX. Frg. H. XIc XXIIIa, quae coniunxit Bb. In hoc sunt extremae litterae versuum 16—18, viditque Bb. fibram quandam conspicuam decurrentem supra ΤΟΥΔΙΟCΚ (v. 16, frg. XI) continuari supra ΑΙ (XXIII). Color in XXIII magis fuscus est. — 1 „fort. ἀναίδειαν" S. — 15 cυνχωρων A. — 16 posterius αι est in XXIII; item v. 17 cει, v. 18 ιαφι. S.: καὶ τοῦ Δ. καὶ τοῦ Π. εἶ[ναι υἱῷ, εἰ βούλ]οιτο, [κα]ὶ ἃ φί[λον εἴη αὐτῷ ἀπενέγκαcθαι. Sed υἱῷ vocabulo spatium non sufficit.

Col. XXXI. Frag. H. XI d, XXIII b; in hoc exstant v. 13—21. — 1 cετουc? Bb. — 2 vel εβουλετ vel εβουλευ

στῆcαι εἰκό[να Ἀλεξάν-
δρου βαcιλ[έωc...
κητ..του θε[οῦ. — ......
του...........
θειν..........
καιε.........[αγ-
γελίαν.....[Ὀλυμ-
πίαc...........
(desunt v. II)
κακαι..........
ἀπήγ[γειλε τῶι δή-
μωι...........—
ξ.............
c.............
ε.............
π.............—
ψ.............
τ.............
(desunt v. VII?) |

Frg. IX (VI).

XXXII | (desunt v. III)
..............ε
...........ιcοι
............τηι
.............η7
............ραυ
.............πε
(desunt v. IV)
.............ν
(desunt v. XIV?)
[ἀφεῖcθαι πάντων τῶν ἐγ-| XXXIII (XI)
κλημάτων, καὶ κ[ή-
ρυγμα περὶ [τού]των
ἐποιήcατο· — οἱ δ' [ἀντὶ
τοῦ ἀποδόντεc ἃ ἔλαβο[ν
ἀπηλλάχθαι — τιμω-
ρίαc καθ' αὑτῶν καὶ
ζητήcειc ἔγραφον. —
τοὺc δὴ τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆc
ἀδικήcανταc καὶ δω-
ροδοκήcανταc, ἀδεί-
αc δ' αὐτοῖc δοθείcηc
μὴ ἀποδόνταc τὸ
χρυcίον τί χρὴ ποιεῖν;
ἐᾶν ἀτιμωρήτουc; —
ἀ(λ)λ' αἰcχρὸν ὦ ἄνδρεc
δικαcτ[αὶ ἰ]δίων ἕνε-
κα ἐγκ[λη]μάτων πό-
λεωc cωτηρίαν κιν-
δυ]νεύειν· οὐ γὰρ ἔ-
cτι]ν ὑμᾶc τ[ο]ύτων
ἀπ]οψηφίcα[c]θαι, μὴ

---

fuit. ἐβουλεύεcθε περὶ τοῦ B. — 5 κητηcθε A pr.; litterae (τ?)ηc a correctore lineolis transfixae sunt, qui superscripsit τ..του (post prius τ ductus plures sunt valde intricati; putes scriptum fuisse α, rursusque id transfixum esse. de altero T nunc Γ tantum superest). Προcθήκῃ τῇ τοῦ θεοῦ B.; καὶ (vel τοῦ) ἀνικήτου θεοῦ S.; ἂν δ' ἀνάγ|κη ᾖ τοῦ θεοῦ ego ed. I. — 19 vel π vel το legitur.

Frg. VI. H. frg. II, cui adiunxi parvulum frg. Bb. IV. Col. XXXII. Frg. H. IIa.

Col. XXXIII. Frg. H. IIb. — ἀφεῖcθαι πάντων τῶν ἐγ- adiecit S. — 3 sqq. restit. S. — 4 αποδοντοcελαβο[ν A pr. — 5 de interpunctione v. praefat. — 19—21 restit. B. et S. Non

οἰομένο]*υς ἀναδέξα*-
cθαι δεῖν].....*μα*
.............*εν*
(desunt v. IV?) |
XXXIV (XII) (desunt v. XIII)
σ..............
σ..............—
ὑπ.......[Ἀλεξαν-
δρο............
Ἀττ[ικη.........
κ..............—
μ[ὴ τοίνυν ὦ ἄνδρες
δι*κασ*[ταὶ προτιμᾶτε
τὴν τούτω[ν πλεο-
νεξίαν τ[ῆc ὑμετέ-
ρας αὐτῶν [cωτηρί-
αc· — μηδὲ λ*η*[μμάτων
αἰcχρῶν ἕ*ν*[εκα τὸν
πόλεμον, ἀ*λ*[*λ*ὰ πρα-
γμάτων ἀξιω[τέρων |
XXXV καὶ] μεταλ[λ]*α*[γῆc ἀμεί-
νονος] *ποιή*[cηcθε
(desunt v. XXVI?) |

Frg. X (XV).
| (desunt v. V) XXXVI (XXX)
........*εσαλε*.
...ὑ]πὲρ αὐτῶν ϵ-
.....οιc τὴν εἰρή-
νην ἐπ]οιηcάμεθα
.......βουλευω
..........ων χρη
..........εν χ*ε*.
(desunt v. XVI?) |
αὐ*τ*ῶ(ι) παρ' ἑκάcτου XXXVII (XXXI)
ἡμῶν γίγνεcθαι, — καὶ
τὸ μὲν κατηγορεῖν
ἐν τῶι δικαcτηρίωι
καὶ ἐξελέγχειν τοὺc
εἰληφότας τὰ χρήμα-
τα καὶ δεδωροδοκη-
κότας κατὰ τῆc πατρί-
δοc ἡ[μῖ*ν*] προ*σ*[έτ]*α*-
ξεν [τοῖc ἡιρη*μ*ένοιc
κατη[γόροις]· τὸ δ' ἀ[*πο*-
φῆναι τοὺc ϵ]ἰληφότας
ἀπέδωκεν τ]ῆ(ι) βουλῆ(ι)

---

recte Bb. v. 20 *χρηνυ*μας in A legisse videtur. — 22 propter ἀναδέξαcθαι cf. Dinarch. 1, 106.

Col. XXXIV. Frg. H. IIc. — 20 sq. ὦ ἄνδρες δικαcταί ci. B.; δί[κ]αι[ον S.; 22 τὴν τούτων πλεον. uterque. — 26 πόλεμον ἀ[λλὰ πρα]γμάτων ἀξίων S.; πρ. ἀξ. etiam B. — Margo infra non exstat.

Col. XXXV. Frg. Bb. IV, quod initium columnae continet.

Frg. X componitur ex frg. H. VI et XII, quae coniunxit S.; etiam Bb. coniungenda esse suspicatus est.

Col. XXXVI. Frg. H. VIa. — 6 post λ vel ϵ vel ο insecutum esse videtur. — 7 ὑπὲρ αὐτῶν ἐκείνοιc S.; ὑπ. αὐτ. ἐπὶ τούτοιc B.

Col. XXXVII. Frg. H. VIb. — 1 αὐτῷ recte B., quod vocabulum ad populum refertur; praecesserint ὁ δῆμοc διώριcεν ἃ δεῖ. — 2 ημιν A pr. — 5 εξελεγξειν A pr. — 9 sq. S. dubitanter: ἡμῖν προcήκει, ξένους τε καὶ φίλους κατηγοροῦcιν· τὸ δὲ..; contra B.: ἡ βουλὴ προcέταξεν ἡμῖν τοῖc αὐτῶν κατηγόροιc, et Sch.: ἡμῖν προcέταξεν ἡ βουλὴ τοῖc

τῆι ἐξ ᾿Αρείου] *πάγου*, ἣ τούτους εἰς τ]ὸν δῆμον ἀπέδει]ξεν· τὸ δὲ κολάσαι τ]*οῖς* [δικασταῖς ὑμῖν] desunt vers. XI?) [ἐξ ᾿Αρείου |

XXXVIII (XXXIII) πάγου. — ἐὰν δὲ ἡ ψῆφος μὴ ἀκόλουθος γένηται τοῖς νόμοις καὶ τοῖς δικαίοις, τοῦτο δὴ ὦ ἄνδρες δικασταὶ παρ᾽ ὑμῖν ἔσται καταλελειμμένον. — διόπερ δεῖ πάντας *ὑμᾶ*[ς] *το*......... ....*δας* (desunt v. II) τὴ]ν *σωτη*[ρίαν τῆς π]*ό*λεως [*καὶ*] *τὴν* ἄλ*λη*]ν ⟦τὴν⟧ *εὐ*δαιμονί*αν* τὴν ὑπάρχουσαν ὑμῖν ἐν τῆι χώραι καὶ κοινῆ(ι) πᾶσι καὶ ἰδία(ι) ἑνὶ ἑκάστωι, — καὶ εἰς τοὺς τάφους τοὺς τῶν προγόνων τιμωρήσασθαι τοὺς ἀδικοῦντας ὑπὲρ ἁπάσης τῆς πόλεως, καὶ μήτε λ]*ό*γου παράκλησιν μή*τε*]........... (desunt v. II?) [τοὺς εἰληφό-|

XXXIX (XXXIII) τας δῶ[ρα κατὰ τῆς πατρίδος καὶ *τ*[ῶν νόμων· — μη*δ*[ὲ τοῖς δακρύοις τοῖς ῾Αγ[νωνίδου προσέχετ*ε* [τὸν νοῦν, ἐκεῖνο λο[γιζόμενοι, ὅτι ἀτυχ[ήσαντι μὲν ο...... (desunt v. VIII) [ἐφοδι........... οὗτος δ᾽ ἂν [κλαίων οὐ δίκαια ποιήσ[ειεν, ὥσπερ καὶ οἱ *λ*[ηισταὶ οἱ ἐπὶ τοῦ τροχο[ῦ κλαίοντες, ἐξὸν αὐ[*τοῖς* μὴ ἐμβαίνε[ιν εἰς

κατηγόροις, τὸ δὲ κρί|νειν τοὺς κτἑ. Recte S. sententiam ita comprehendit: „nos accusamus —, areopagum de re quaerere oportebat, vos iudices damnare debetis".

Col. XXXVIII. Decem primi versus sunt in VIc, reliqua in XIIa. — Sensus ita continuatur: Itaque et nos et areopagus officio defuncti sumus; iam reliqua penes vos sunt. — 13 ἀποβλέψαντας εἰς praecessisse conicit B. — πρ]οσωπ[ον in A Bb. legit. — 14 γῆν S. B.; deinde ἀλ|λὰ καὶ] τὴν B., ἄλ|λη]ν τὴν S. — 15 Sit audacius tollere τήν; at sensus optimus exsistit. — Lacuna in fine col. S. haec fere hausta putat: [μήτε τὰς τῶν ἐξαιτουμένων δεήσεις ἐᾶτε σῶσαι τοὺς εἰληφό]τας.

Col. XXXIX. Octo primi versus sunt in VId, reliqua in XIIb. — 4 ῾Αγνωνίδου B. S. Bb. coll. v. 25. — 7 ἀτυχήσαντι B. S., ἀτυχοῦντι Bb. — 8 μενμεν A pr. — 18 ἂν [ὀδυρόμενος edit. I; sed post N O certe non fuit. — 20 λησταί B.; ἀ[νόητοι E. — 21 οιεπιτουχορ A pr.; corrector supra X

τὸ πλοῖον. οὕτω
καὶ Δη[μο-
cθένης τί προc[ῆκον
κλαιήcει, — [δ]έ[ον αὐτὸν
μὴ λαμ[βάνειν....|

* * *

[οὐδὲ μέχρι παραγραφῆc]

* * *

[Ἀλλὰ τοὺc νεωτέρουc ἐπὶ
βοήθειαν καλεῖc, οὓc ὕβρι-
ζεc καὶ ἐλοιδοροῦ ἀκρα-
τοκώθωναc ἀποκαλῶν;]

* * *

[εἰ μέν τιc ἀκρατέcτερον
ἔπιεν, ἐλύπει cε]

* * *

---

addidit τρο; deinde P litteram et quae sequebatur O expunctas fuisse puto. (Litteras OP expunctas videri dicit Bb.) Itaque τροχοῦ B. S., κλαί|οντεc B. S[1]. — 24 οὕτω [δὴ| ego edit. I; cf. ad v. 25. — 25 αγωνιδηcκαιδη.. A pr.; corrector N inter Γ et Ω supra versum addidit, deinde singulas litteras usque ad K punctis notavit. Fortasse v. 24 ουτωκάι exstitit. — 26 τί πρὸc ὑμᾶc Sch.; τί πρὸc ταῦτα ci. S. — 27 καὶ δεήcεται μὴ λαμβάνειν B.; ἐξὸν αὐτῷ μὴ λαμβ. S.; ἐξῆν γὰρ αὐτῷ μὴ λ. S[1]. (edit. I).

Accedunt tria huius orationis fragmenta, quae apud veteres servata sunt nequedum in papyro reperta. Primum est ap. Harpocr. v. παραγραφή, qui explicat: οὐδὲ μέχρι τινὸc ὡριcμένου χρόνου καὶ παραγεγραμμένου, ὅ ἐcτι περιγεγραμμένου. Deest fortasse tale quid: εὖ ποιεῖν δεῖ τὴν πατρίδα. — Alterum habet Priscianus XVIII c. 25 § 235; ἀκρατοκώθωναc vocabulum etiam ab Athenaeo (XI, 483 E) ex hac oratione, et a Polluce (6, 25) ex Hyperide affertur. — Tertium servavit Athen. X, 424 D; ἀκρατέcτεροc etiam ap. Polluc. l. c. Hyperidi tribuitur.

Porro ea papyri fragmina, quae neque per se ipsa sensum aliquem praebent neque cum aliis coniungi poterant, hoc loco subicienda putavi. — H. XXIV: (des. vers. —) | —*νει* | — *δικη* | — γονε | — *ισαν* | — ου (*σου* Bb.) κατεψη|φι] — ωιμενγαρ | — *δεναυυν* | — ἀπ]οθνηcκω̄ | — *νηγα* | — *τ.* | (desunt vers. —) | (desunt vers. — +1) ο — | εξ — | τι — (paragr.) | μ — | ω — | τη — (paragr.) | ει — | βο — | (des. vers. —). Color chartae idem fere atque in frg. H. XI (v. col. XXVIII sq.), atque in utroque fibrae quaedam transversae rubrae conspiciuntur. — H. XXIX: — π]επομφα —. Videtur finis columnae esse. — H. XXXI: — κωτ —. — Bb. I: | — | — *υρηται* | — *σ* | — | — ν | (des. v. XXIII?) | *τ* — | — | — | βα — | ριτη — | νειc — | cιμ — | εμ — | *τει* — |. Adhaesit aliud fragmentum, quod cum ad Lycophroneam aperte pertineat, infra p. 23 referam. — Bb. VIa: | — *αντ* — |. — b: —...μ — | — αλεν — | —*ειν*. — | —..*α*. — |. c: — λειντα. d: — ντο. — Egg. VI: — *με* | — γον | — *υτ* |. — E. X: κυ. — E. XI: *πιω̄* |.

II.

[ΑΠΟΛΟΓΙΑ
ΥΠΕΡ ΛΥΚΟΦΡΟΝΟΣ.]

Frg. I.

XL ....εου
(desunt v. IV)
............σω
...........αιεν
..............ν
(desunt v. XX?) |
XLI (XXXIV) τῆι κατηγορίαι χρῆ-
cθαι, — οὕτω καὶ ἐμὲ
ἐᾶτε ὃν τρόπον προ-
ή(ι)ρημαι καὶ ὡς ἂν
δύνωμαι ἀπολογεῖ-
cθαι· — καὶ μηδεὶς ὑμῶν
ἀπαντάτω μοι μετα-
ξὺ λέγοντι· — „τί τοῦθ'
ἡμῖν λέγεις“; μηδὲ
προςτίθετε τῆι κατ[η-
γορίαι παρ' ὑμῶν αὐ-
τῶν μηδέν, ἀλλὰ
μᾶ]λλον τῆι ἀπολογία(ι).
..μεν...ν.ικ....
(desunt v. XIV?) |

Frg. II.

| (desunt v. X?) XLII (XXXV)
οὐδ]ὲ ὁ νόμος c[υ]γκα-
τηγο]ρεῖ(ν) μὲν τῶι βου-

ΥΠΕΡ ΛΥΚΟΦΡΟΝΟΣ. Inscriptio hoc loco deperdita in fine orationis et in titulo quem p. 1 exhibui legitur.
Frg. I (H. IX). Col. XL (frg. H. IXa).
Col. XLI (frg. H. IXb). — 1 Sensum S. sic explet: ὥςπερ καὶ τοῖς ἀντιδίκοις ἐπετρέψατε ὡς ἐβούλοντο] τῇ κατ. χρ. — 2 ουτωι A. — 6 υμω̄ A. — 9 υμιν A pr. — 14 εἰ] μὲν [οὖ]ν fuisse potest (inter duo N vel duae vel tres litt. interciderunt).
Frg. II est Harrisianum XIII, quocum coniunxerunt S. et Bb. parvum frg. H. XXVIII.
Col. XLII. Frg. H. XIIIa. XXVIII; in hoc sexti versus quattuor septimique duae primae litterae exstant. — 1 cυγ-

λομ]ένωι κατὰ τῶν
κριν]ομένων ἐξου-
cίαν] δίδωcι, cυναπο-
λογεῖcθαι δὲ κωλύ-
ει. — ἵνα δὲ μὴ π[ρ]ὸ τοῦ
πράγματος πο[λλ]ο[ὺς
λόγους ἀναλ[ώcω,
ἐπ' αὐτὴν τὴν [ἀπολο-
γ]ίαν πορεύcομα[ι, —
τοῖς μὲν θεοῖς εὐ-
ξάμενος βοηθῆ-
caί μοι καὶ cῶcαι ἐ[κ] τοῦ
παρόντος ἀγῶνος,
ὑμᾶς δὲ ὦ ἄνδρες δι-
κασταὶ ἐκεῖνο παραι-
τ]ηcάμενος, πρῶτ[ο]ν |
XLIII (desunt v. XXI?)
ε..............
δ..............
κ..............—
τω.............

αυ.............
κρο............|

[Ἢ νεωρίων προδοcίαν ἢ
ἀρχείων ἐμπυριcμὸν ἢ
κατάληψιν ἄκρας]

Frg. III.

| (desunt v. XV?) XLIV (XXXVI)
............ὁ Εὔ-
φημος]....ωτον
......ἐπε]ιδὴ ἐτε-
λεύτηcεν ἐκ]εῖνος
........ρος ὁ Φλυ-
εὺς].....ε.αὐτοῦ
......οιαν τοῦ
........καὶ ἠξί-
ου]..........υνε
...........ες εγ-
..........λεινα
..........εξελ..
..........ατοα |

κατηγορεῖν S.; cυνκατηγορει A habuit. — 5 cυναπολ. recte legit S. — 9 ἀναλώcω Bb., ἀναλίcκω B. S. (ego edit. I). — 18 .ηcομενος A pr. — πρῶτον ad ea quae sequebantur refero (πρῶτον περὶ τοῦ....ἐᾶcαί με εἰπεῖν).

Col. XLIII. Frg. H. XIII b.

Post frg. II inserui frg. servatum a Polluce (IX, 156; cf. B. A. 97, 12; Phryn. epit. p. 335 Lob.), quod sane etiam ante II vel adeo I locum habuisse potest, cf. initium Euxenippeae. Nempe εἰcαγγελίαν suae causae minime convenire reus exponit. Ceterum Pollux: ἐν μέντοι τῷ Ὑπ. ὑπ. Λ. εὗρον γεγραμμένον — καὶ οὕτως ἐγέγραπτο ἐν πλείοcι βιβλίοις (offendit nimirum in voce inusitata ἐμπυριcμός), et Phryn.: ἐμπυρ.· οὕτως Ὑ. ἠμελημένως, δέον ἐμπρηcμὸς λέγειν.

Ad eandem partem orationis pertinuisse videtur parvulum fragmentum Bb. Ia, quod nunc cum I male coniunctum est (v. supra p. 21 adn. v. 31): γ]ραφη — | μοιχε —|. ομηε — |. λ.εφ — |.

Frg. III (XVII H.).

Col. XLIV (frg. H. XVII a). 1 ωευ Bb. — 3—6 dedi ex restit. S.

XLV (XXXVII) (desunt v. XII?)
.......ω......
ἐγγυ]τάτω γένου[ϲ
ἐ]ξ[ά]γειν τὸν Εὔφ[η-
μον, ἀλλ' ἐᾶν. — νῦ[ν
δὲ τοῦτο ποιήσαν-
τεϲ ἔργω(ι) μεμαρτυ-
ρήκαϲιν αὐτοὶ ὡϲ ψευ-
δήϲ ἐϲτιν ἡ αἰτία κα-
τ' ἐμοῦ. — πρὸϲ δὲ τού-
τοιϲ πῶϲ οὐκ ἄτοπον, —
εἰ μέν τι ἔπαθεν
τὸ παιδίον ἢ γιγνό-
μενον ἢ καὶ ὕϲτε-
ρον, ταύταιϲ ταῖϲ δια-
θήκαιϲ ἰϲχυρίζεϲθαι
ἂν αὐτούϲ, ἐν αἷϲ ὑ- |

XLVI (XXXVIII) (desunt v. XX?)
λα..............
τὸν Εὔφη[μον....ἐ-
κώλυε ε.........—
τοντ.......[παρέ-
χοντα.......[μαρ-
τυρίαϲ α........
τερων..........
ϲκε............|

[Οὔτε γὰρ τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα
δυνατὸν ἀρνήϲαϲθαι]

[Νωθρεύεϲθαι]

Pap. Ardenianus. Col. I.

| — — — ντην
— — — ταερω
— — — διατι
— — — ααυ
— — — αιου
— — — ημεν
— — — υειϲ
— — — νου
— — — υναι
— — — ϲυν
— — — με
— — — εωϲ
— — — μηϲ
— — — δε
— — — ου
— — — ρω̄
— — — με
— — — ων
— — — ϲιϲ
— — — μενοϲ

Col. XLV (frg. H. XVIIb). — 2 τατωιγενου A; ἐγγυτάτω γένουϲ B. S. — 3 ἐξάγειν] cf. Isae. 3, 62; 5, 22. ἀπάγειν B., εἴργειν S. — 8 (ἡ) κατ' ἐμοῦ West. — 16 ειναιϲυ A pr., primum ι a corr. transfixum. εἶναι ϲυ — pridem S.; ἐν αἷϲ ὑ— B.

Col. XLVI (frg. H. XVIIc). — 5 μαρτυρίαϲ B.

Accedunt frg. a veteribus servata duo, alterum ap. Poll. II, 152 (cf. Bachmann Anecd. I, p. 414, 24; Suid. s. v. χεῖρα); alterum (νωθρεύεϲθαι) ap. Poll. IX, 137, qui addit: ὅπερ ἔγωγε οὐ πάνυ ἐπαινῶ.

Pap. Arden. col. I. 5 antea νου legebatur. — 8 vel νου vel αιου. — 16 super ρ signum aliquod in A appictum est.

— — — ιωc — — — νη — — ἄνδ]ρεc δικαcταὶ] — υcιοc — — — ενφι — — — το — — — οc — — — Ἀρί-|

II. cτωνοc δὲ ἀνδ[ράποδα εἶχεν ἐν το[ῖc ἔργοιc· καὶ ταῦ[τ]α α[ὐτὸc ὑμῖν ἐμαρτύ[ρηcεν ἐπὶ τοῦ δικαc[τηρίου, ὅτ' ἦν το[ύτ]ωι ὁ ἀγὼν πρὸc [Ἀρχεcτρατίδην. τοιο[ῦτο γάρ ἐcτι τὸ Ἀρίcτ[ωνοc τουτουῒ πρᾶγμα· — [οὗτοc προcκαλ[εῖ]τα[ι μὲν περιὼν πά[νταc ἀνθρώπουc, — τῶν δ' ὅcοι μὲν [ἂν μὴ διδῶcιν αὐ[τῶι ἀργύριον, κρίν[ει καὶ κατηγορεῖ, ὁπ[όcοι δ' ἂν ἐθέλωcιν [ἀποτίνειν, ἀφίηcιν, [τὸ δ' ἀργύριον Θεο[μνήcτω(ι) δίδωcιν· — ἐκ[εῖνοc δὲ λαμβάνω[ν ἀνδράποδα ἀγοράζει, καὶ παρέχει ὥcπερ τοῖc ληιcταῖc ἐπιcιτιcμόν, — καὶ δίδωcι τούτωι ὑπὲρ ἑκάcτου τοῦ ἀνδραπό-|

III. δου ὀβολὸν τῆc ἡμέραc, ὅπωc ἂν ἦ(ι) ἀθάνατοc cυκοφάντηc. — Ἄξιον δ' ἐcτὶν ὦ ἄνδρεc δικαcταὶ κἀκεῖθεν ἐξετάcαι τὸ πρᾶγμα, ἀφ' ὧν ἐν τῶι δήμωι τὸ πρῶτον αὐτοὶ εὐθὺc ἠ(ι)τιάcαντο. — ἐμοὶ γὰρ (οἱ) οἰκ[εῖ]οι ἀπέcτειλαν γράψα[ντ]εc τήν τε εἰcαγ[γ]ελίαν καὶ τὰc αἰτίαc ἃc ἐν τῆ(ι) ἐκκληcία(ι) ἠ(ι)τιάcαντό με, ὅτε τὴν εἰcαγγελί[αν] ἐδίδοcα[ν], ἐν α[ἷc ἦ]ν γεγρα[μ]μένον ὅτι Λυκο[ῦργ]οc λέγ[ει], φάcκω[ν τῶ]ν ο]ἰκ[είω]ν ἀκηκοέ]ναι, ὥ]c ἐγὼ παρακολουθῶν, ὅτε Χάριπποc ἐγάμει τὴν γυναῖκα, παρεκελευόμην

Col. II. 6 τούτων Bb. Sw. C.; το..ωι ut videtur A; τούτῳ Sh. — 7 Ἀρχεcτρ. Bb. — 8 τοιοῦτον Sh. — 9 sq. restit. Sw., qui αὐ]τὸc; οὗ]τοc Sh. — 10 τουτουϊ A. — 12 περιών] cf. or. I col. 13, 6. — 19 αφηcιν A pr. — 20 Θεομνήcτῳ rest. Sw.
Col. III. 10 οἱ add. Sw. al. — num ἐπέcτειλαν? — 19 τῶ]ν S.: ἐκ τῶ]ν ed. I. — 25 sq. πλεοναcη A pr., πληcιαcη A corr. Coniunctivum tuentur B. JBL. C.; πληcιάcει Sw. K. —

αὐτῆι ὅπωc μὴ *πλη-
ciάcει Χαρίππωι, ἀλ-
λὰ διαφυλάξει αὐτήν.
— ἐ]γὼ [δ]ὲ ἃ καὶ πρὸc τοὺc |
IV ἐπιτηδείου[c καὶ
πρὸc τοὺc ο[ἰκείουc
τοὺc ἐμαυτ[οῦ εὐθὺc
ἥκων ἔλεγ[ον, κ]αὶ
νῦν πρὸc ὑμ[ᾶc ἐ]ρῶ,
— ὅτι, εἰ ἔcτιν τ[αῦ]τα
ἀληθῆ, ὁμολ[ογ]ῶ
καὶ τἆλλα πάν[τα πε-
ποιηκέναι τὰ [ἐν τῆι
εἰcαγγελία(ι) γε[γραμ-
μένα: — ὅτι δὲ [ψευδῆ
ἐcτιν, ῥάιδιον [οἶμαι
εἶναι ἅπαcι[ν ἰδεῖν·
— τίc γὰρ οὕτω[c ἐcτὶ
τῶν ἐν τῆι π[όλει
ἀλόγιcτοc, ὅc[τιc ἂν
πιcτεύcαι τού[τοιc τοῖc
λόγοιc; — ἀνάγ[κη γὰρ
ὦ ἄνδρεc δικ[αcταὶ

πρῶτον μὲν ὀρε-
ωκόμον καὶ προη-
γητὴν ἀκολουθε[ῖν
τῶ(ι) Ζεύγει, ὃ ἦγεν
τὴν γυναῖκα, |
ἔπ[ε]ιτα δὲ V
παῖδαc τοὺc προπέμ-
ποντας αὐτὴν ἀκο-
λουθεῖν καὶ Διώξιπ-
πον· καὶ γὰρ οὗτοc ἠ-
κολούθει διὰ τὸ χή-
ραν ἐγδίδοcθαι αὐτήν.
— εἶτ' ἐγὼ εἰc τοῦτο ἀπο-
νοίαc ἦλθον, ὥcτε
ἄλλων τε τοcούτων
ἀνθρώπων cυν-
ακολουθούντων
καὶ Διωξίππου καὶ
Εὐφραίου τοῦ προc-
γυμναcτοῦ αὐτοῦ,
οἳ τῶν Ἑλλήνων
ὁμολογουμένωc
ἰcχυρότατοί εἰcιν,

---

28 ε]γω[δ]εκαι A pr.

Col. IV. 3 ἐμαυτ[οῦ τότε | Bb. C., καθ|ήκων ci. Sw.; at non ita librarius syllabas dirimit. — 5 ἐ]ρῶ Bb., qui ρω dignosci recte affirmat; Sw. in add. λέ]γω reponit, sed Sw.[1] ut Bb. — 6 ἔcτιν ἐκ[εῖν]α non recte S. — 7 ομολ[ογ]ωι A. — 11 ψευδῆ Sw. in scholiis. — 12 [νομίζω] Bb.; οἶμαι C. propter spatium. — 13 [δηλῶcαι] Bb.; γνῶναι Patakis ap. Sw.[1]; ἰδεῖν C. — 15—19 rest. Bb., nisi quod v. 17 το[ιούτοιc scripsit. — 18 ἀνάγ[κη γὰρ ἦν vel ἀνάγ[κη ἦν S. — 21 προηγ.] cf. Hesych. et Eustath. 1399, 18 (Bb. H.). — 23 οcηγεν A pr. — 24 sqq. A: τηνγυναικα ἐπεὶ||τὰδὲπαῖδαcτὸ[ὑcπρ]ο|πέμποντὰ cαὐτὴν|ἀκολουθεῖντῶζεὺ|γειόcηγὲντὴνγυ|ναῖκα επειταδε e. q. s., cum scribentis oculus ab ἀκολουθεῖν v. 27 aberrasset ad idem vocabulum exstans v. 22.

Col. V. 7 εγδιδοcθαι A ut semper, quod merito retinet Sw.; ceterum a pr. m. εγδιδοναι. — 14 προγυμναcτοῦ Wst.

— οὔ[κ] ἠ(ι)cχυνόμην το[ιο]ύτους λόγους λέγων περὶ γυναικὸc ἐλευθέρας πάντ]ων ἀκουόντων, οὐδ'] ἐδεδίειν μὴ παραχρ]ῆμα ἀπόλωμαι πνι]γόμενος; τίc γὰρ] ἂν ἠνέcχετο τοι]αῦτα περὶ τῆc αὐ- | τοῦ ἀδελφ[ῆc ἀκού]ων οἷά με ο[ὗτοι αἰτι]ῶνται εἰρηκ[έναι καὶ οὐ κἂν ἀπέ[κτεινε τὸν λέγοντα; — [καὶ τὸ κεφ]άλαιον ἁπ[άντων, ὡc καὶ μικρῷ[ι πρότερο]ν εἶπον, εἰc [τοῦτο ἀν]αιcθηcίας ὁ Χ[άριππ]οc, ὡc ἔοικεν, [ἦλθε]ν, ὥcτε πρότ[ερον] μὲν, ὡc φαcὶν, [τῆc γυν]αικὸc προλε[γούcηc] ὅτι cυνομωμο[κυῖα εἴ]η πρὸc ἐμέ, πά[λιν δ]ὲ ἀκούων ἐμο[ῦ παρακελευομένο[υ αὐτῆι, ὅπως ἐμμ[ενεῖ ἐν τοῖc ὅρκοιc οἷ[c ὤμοcεν, ἐλάμβανε[ν γυναῖκα; — καὶ ταῦ[τα δοκεῖ ἂν ὑμῖν ἢ [Ὀρέcτηc ἐκεῖνος ὁ μαιν[όμενος ποιῆcαι [ἢ Μαργίτηc ὁ πάντ[ων ἀβελτερώτατοc; — [Ἀλλ' οἶμαι ὦ ἄνδρε[c δικαcταὶ πολλὰ πλεο- |

VII νεκτοῦcιν ἐν τοῖc ἀγῶcιν οἱ κατήγοροι τῶν φευγόντων· οἱ μὲν γὰρ διὰ τὸ ἀκίν-

---

H., recte fortasse. — 19 οὔτ' S., item v. 24. — 26 ἀπα]γόμενος Bb.; πνι]γόμενος K., Car. Fr. Hermann ap. Sw., C.; τυπ]τόμενος JBL. Littera est vel Γ vel Τ.

Col. VI. 1 ῶ in fine vers. A. — 3 εἰρηκέναι; ἆρ' οὐ|κ κτέ. Bb.; εἰρ. καὶ οὐκ Sw. — 5 sqq. dedi ex Sauppii restitutione, sed pro ὃ scripsi ὡc. Bb.: τὸ δὲ κ. ἀπ[ὸ τῶν ὀλίγων | καὶ μικρῶ[ν τούτων ὧ]ν εἶπον, eademque Sw., nisi quod contra cod. μιαρῶν; tum K.: ἃ περὶ τούτων καὶ μικρῷ πρότερον εἶπον, nec aliter JBL., nisi quod in initio ἀπὸ τούτων, ὃ καὶ vult. Denique C.: τὸ δὲ κ., ἃ πρὸc ὑμᾶc καὶ μικρῷ πρόcθεν εἶπον. — v. 8—15 cum C. lectiones Bb. secutus sum; at aliter K.: ὥcτε προκαταγνοὺc, ὥc φαcιν, τῆc γυναικὸc προδοcίαc, ὅτι cυν. κτέ. — 16 rest. Sw. — 18 ἐμμένῃ Bb., ἐμμενεῖ Sw. in adn., K. — 20 cum aliquantum spatii supersit, Bb. ἐλ—ε τὴν restituit; ἐλ—ν' αὐτὴν K. Sw., qui tamen in addendis ἐλάμβανεν probat. Possis etiam ἐλ. ὅμωc. — 22 Ἡρακλῆc Bb. in add., S., Sw., qui in schol. ci. ἢ [Αἴαc. Ductus qui in A post H superest, minime P sed O vel C indicat. — 24 ἢ M. Sw.; ὁ M. Bb.

Col. VII. 4 ομεν A pr. — ἀκίνδυνον] cf. Polluc. VIII, 52. —

δυνον αὐτοῖϲ εἶναι τὸν ἀγῶνα ῥαιδίωϲ ὅ τι ἂν βούλωνται λέγουϲι καὶ καταψεύδονται, οἱ δὲ κρινόμενοι διὰ τὸν φόβον πολλὰ καὶ τῶν πεπραγμένων αὐτοῖϲ εἰπεῖν ἐπιλανθάνονται· — ἔπειτα οἱ μὲν ἐπειδὰν πρότερον λόγον λάβωϲιν, οὐ μόνον ἃ ἔχουϲιν αὐτοὶ δίκαια περὶ τοῦ πράγματοϲ λέγουϲιν, ἀλλὰ ϲυϲκευάϲαντεϲ λοιδορίαϲ ψευδεῖϲ κατὰ τῶν κρινομένων ἐξιϲτᾶϲιν τῆϲ ἀπολογίαϲ, — ὥϲτε ϲυμβαίνειν αὐτοῖϲ δυοῖν τὸ ἕτερον, ἢ περὶ τῶν ἔξωθεν διαβολῶν | VIII ἀπο[λογου]μένοιϲ τῆϲ [περὶ τοῦ] πράγματοϲ [ἀπολογία]ϲ ἀπολελ[εῖφθαι, — ἢ εἰ] μὴ μέμνη[νταί του] τῶν προκ[ατηγορηθ]έντων, ὁ[μολογία]ν καταλείπ[εϲθαι παρ]ὰ τοῖϲ δικαϲτ[αῖϲ ὅτι] ἀληθῆ ἐϲτιν [τὰ εἰρ]ημένα· — πρὸϲ δ[ὲ τού]τοιϲ τούϲ τε μέ[λλοντα]ϲ βοηθεῖν το[ῖϲ φε]ύγουϲι προδιαβ[άλλ]ουϲι καὶ αὐτοῦ το[ῦ κριν]ομένου τὴν [ἀπολο]γίαν διαϲτρ[έφουϲιν]· — οἷον καὶ Ἀ[ρίϲτων] οὑτοϲὶ ἐνεχεί[ρει κατ᾽] ἐμοῦ ἐν τῆ(ι) κα[τηγορία(ι), — ὃϲ] οὐ-

---

14 επειταιοι A pr. — 16 πρότεροι Patakis. — 20 αλλαιϲυνϲκευ | A; ϲυνϲκ. retinet Sw. — 27 et 28 in fine vs. ων compendio scr.

Col. VIII. 1—3 rest. Bb. — 4 ἀπολελεῖφθαι Sw. JBL. — ἢ εἰ μὴ μέμν. Bb.; ἢ μὴ μεμνημένοιϲ Sh. — 5 περὶ τῶν Bb.; τῶν Sh. — 6 rest. Bb. — 7 ο[ἴημ]α Bb.; οἴηϲιν Sw.; at sic spatium non expletur. οὕτωϲ ἐγκαταλείπειν ἐλπίδα τοῖϲ δικ. Sh. — 8 καταλείπειν παρὰ (Bb.) spatio non prorsus sufficit. — 9—12 rest. Bb. — 13 τοῖϲ φεύγουϲι C.; π[ρὸϲ το]υτουϲι Bb. Sw.; το[ῖϲ εἰ]ϲιοῦϲι Sh. — 14—17 rest. Bb. — 18 Ἀ[ρίϲτων S., ἀ[ρτίωϲ ego ed. I; [αὐτὸϲ] Bb. Sw. C., quod cum spatio minus convenit. — ουτοϲϊ h. e. οὗτοϲ-ί A. — 19 ἐνεχείρηϲεν Sw.; ἐνεχ. ποιεῖν K. C.; ἐν. νῦν Sh. Vel εν vel ευ vel tale quid in fine vs. est; desiderantur VII fere litterae. Nunc κατ᾽ ἐμοῦ a Bab. accepi. — 20 κατηγορίᾳ Bb.; dein K.: οὐ|δ᾽ ἀπολ[ογεῖϲθαί τι|ϲι τῶν ἀ[ναγκαίων | τῶν ὑπὲ[ρ ἐμοῦ | ϲυναπολ[ογηϲομέ|νων δι[δούϲ, ὧν δέομαι | μὴ ἀπολ[ιπεῖν μ᾽, ὁρᾶν δὲ | πότερ᾽ κτλ. Sed ante, non post δι... v. 25 sententiam terminari spatium vacuum in A indicat. Itaque ex parte melius JBL.: οὐδ᾽ ἀποδέξεϲθαί φηϲι τῶν ἀπαντώντων

δ᾽ ἀπολ[ογεῖcθαί τ]*ι*cι τῶν ἀ[ναβαινόντων ὑπέ[λιπε καὶ cυναπολ[ογουμένων. — δι[ὰ τί δ᾽ οὗτοι μὴ ἀπο[λογῶνται; πότερ᾽ οὐ *δ*[ίκαιόν ἐ- |
IX cτι τοῖc κρινομένοιc τοὺc οἰκείουc καὶ τοὺc φίλουc βοηθεῖν; — ἢ ἔcτιν τι τῶν ἐν τῆι πόλει *τούτου δημοτικώτερον, τοῦ τοὺc δυναμένουc εἰπεῖν τοῖc ἀδυνάτοιc τῶν πολιτῶν κινδυνεύουcι βοηθεῖν; cὺ δὲ οὐ μόνον περὶ τῶν cυνηγόρων τοὺc λόγουc πεποίηcαι, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπολογίαν τὴν ἐμὴν διατάττειc, καὶ παραγγέλλειc τοῖc δικαcταῖc περὶ ὧν δεῖ αὐτοὺc ἀκούειν (καὶ) κελεύειν με ἀπολογεῖcθαι, καὶ περὶ ὧν μὴ ἐᾶν λέγειν. — καὶ τοῦτο πῶc καλῶc ἔχει, cὲ μὲν ὅπωc ἠβούλου τὴν κατηγορίαν ποιήcαcθαι, προει- |
X δότα δὲ ἃ ἔχω ἐγὼ δίκαια λέγειν πρὸc τὰ παρὰ coῦ ἐψευcμένα ὑφαιρεῖcθαί μου τὴν ἀπολογίαν; — καὶ ἐμὲ μὲν αἰτιᾶι ἐν τῆι εἰcαγγελία(ι) καταλύειν τὸν δῆμον παραβαί*ν*[ον]τα τοὺc νόμουc, — α*ὐ*[τὸc] *δ*᾽ ὑπερπηδήc[αc ἅπ]ανταc τοὺc *ν*[όμο]υc εἰcαγγελί-

---

ὑπὲρ ἐμοῦ cυναπολογηc.· διὰ τί δὴ ἀξιοῖc μὴ ἀποδέχεcθαι; πότερ᾽ κτέ., et S.: οὐδ᾽ ἀποδέχεcθαι ἐφίηcι τῶν ἀντερούντων ὑπὲρ ἐμοῦ καὶ cυναπολογηcομένων. διὰ τί γὰρ δεῖ μὴ ἀποδέχεcθαι; At v. 21 απολ, non αποδ in A exstat; ibd. extr. η fuisse potest, itaque etiam τι. — 27 οὐ δίκαιον S.; idem Boehneckio in mentem venit (οὐκ ἔννομον JBL., οὐκ ἔξε|cτι Bb.).

Col. IX. 6 τουτων A; τούτου Sw. Cb., cf. Eux. col. 25. — 20 ἀκούειν deleri iubet Sw.; K. et JBL. καὶ inserunt, omissum a librario propter consimilem sequentem syllabam.

Col. X. 1 εχωι A. — 6 εν primo omissum a corr. demum additum. — 11 πάνταc Bb. Sw. C. — ἅπανταc τοὺc π[ατρίουc Sh. — Quae sequuntur usque ad v. 20 Bb. restituit (v. 18.. ϊηc A); deinde scripsit: ἐξιῇc τραγῳδίαc γράφων τὴν εἰc. ὥcπερ νῦν γέγρ., καὶ αἰτιᾷ ὅτι τ. τὴν γυν. — ἄγαμον ἔνδον καταγηράcκειν. K.: ἐξῇ coι τρ—αc γράφειν δέον εἰc., οἵαcπερ νῦν γέγρ., ὃc ἔμ᾽ αἰτιᾷ ὅτι ταύτῃ τῇ γυναικὶ παρεcκεύαcα ἄγ. ἔ. κ., εἴγε τοιάcδε cυνοικεῖν, ὡc φῂc, οὐ προcήκει

α[ν δέδ]ωκαc ὑπὲρ ὧν [γρα]φαὶ πρὸc τοὺc θεc[μοθ]έταc ἐκ τῶν νό[μων] εἰcίν, ἵνα π[ρῶτον μ]ὲν ἀκίνδ[υνοc εἰc]ίη(ι)c εἰc τὸ[ν ἀγῶνα,] ἔπε[ιτ]α ἐξ[ῆι coι τραγ]ῳ(ι)δίαc γρ[άψαι εἰc τὴ]ν εἰcαγγελ[ίαν οἵαc]περ νῦν γέγρ[αφαc, — ὅc μ' α]ἰτιᾶι ὅτι [πολλὰc μὲν γ]υνα[ῖκαc ποιῶ] ἀγάμ[ουc ἔνδον κα]ταγηρ[άcκειν, πολλ]ὰc δὲ c[υνοικεῖν ο]ἷc |

XI οὐ προcήκει παρὰ τοὺc νόμουc. οὐκοῦν ἄλλην μὲν οὐδεμίαν τῶν ἐν τῆ(ι) πόλει γυναῖκα ἔχειc εἰπεῖν, ἧ(ι)τινι ἐγὼ τούτων αἴτιόc εἰμι, περὶ ἧc δὲ νῦν τὴν κατηγορίαν πεποίηcαι, πότερα ὤ(ι)ου (οὐ) προcήκειν cυνοικεῖν ἐγδεδομένην Χαρίππω(ι), ἑνὶ τῶν πολιτῶν, ἢ ἀνέγδοτον ἔνδον καταγηράcκειν, ἣ εὐθὺc ἐξεδόθη τάλαντον ἀργυρίου προcθέντοc αὐτῆι Εὐφήμου, — δῆλον ὅτι οὐ διὰ πονηρίαν, ἀλλὰ δι' ἐπ(ι)είκειαν; — Τούτω(ι) μὲν οὖν ἔξεcτιν (ὦ) ἄνδρεc δικαcταὶ καὶ λέγειν ὅ τι ἂν βούληται καὶ καταψεύδεcθαι, ὑμᾶc δ' οἶμαι δεῖν οὐκ ἐκ τῶν τοῦ κατηγόρου δια- |

κτέ. Pat.: ἐξῇ coι ὥcπερ τραγ. γράψαι τὴν εἰc., ὥcπερ νῦν γέγρ., καὶ αἰτιᾷ ὅτι ταύτην τ. γ. ἐγὼ ἐβουλόμην ἄ. ἔ. κ. — JBL.: ἐξῇ coι τραγ. γράφειν (haec etiam Bhn.) εἰc τὴν εἰc., οἵαcπερ νῦν γέγρ. — — αἰτιᾷ ὅτι ταύτην τ. γ. ἔπραττον ἄ. ἔ. κ. Tum S.: ὅc α]ἰτιᾷ ὅτι π[ολλὰc μὲν γ]υνα[ῖκαc πέπεικα] ἀγάμ[ουc ἔ. κ., πολλ]ὰc δὲ c[υνοικεῖν οἷ]c οὐ προcήκει, παρὰ τ. ν. — Kch.: ὅτι τινὰc μὲν τῶν γυναικῶν ἐποίηcα ἀ. ἔ. κ., τινὰc δὲ cυνοικεῖν κτέ. Sed cum litterae να v. 25 in A transfixae sint, putandum γυ|ναναικαc (vel γυ|ναιναικαc) primo fuisse; itaque ποιῶ scripsi pro ἐποίηcα. — ad v. 17 sqq. (et ad col. VII, 4) referendus Pollucis locus VIII, 52.

Col. XI. 2 οὔκουν Sw. C., recte nisi sequeretur μέν. — 6 ατινι A pr. — 8 ηcγε A pr. — 10 οὐ add. Kch. — 11 malim προcῆκον. — 21 επεικειαν A ut XII, 9 επεικη, quae servat Sw.; at pro Eux. col. 26 επεικη in επιεικη correctum reperitur. — 23 ω ανδρεc A corr. secundum Bb.; ego nihil reperio nisi ductus quosdam litterarum (HI??) similes supra versum inter N et Δ.

XII βολῶν περὶ ἐμοῦ δικάζειν, — ἀλλ' ἐξ ἅπαντοϲ τοῦ βίου ὃν βεβίωκα ἐξετάϲανταϲ· λαθεῖν γὰρ τὸ πλῆθοϲ τὸ ὑμέτερον οὐκ ἔνι οὔτε πονηρὸν ὄντα οὐδένα τῶν ἐν τῆ(ι) πόλει οὔτε ἐπ(ι)εικῆ, — ἀλλ' ὁ παρεληλυθὼϲ χρόνοϲ μάρτυϲ ἐϲτὶν ἑκάϲτωι τοῦ τρόπου ἀκριβέϲτατοϲ, — ἄλλωϲ τε δὴ καὶ περὶ τούτων τῶ]ν αἰτιῶν οἵα αὕτη ἐϲτ]ίν. ὅϲα μὲν γὰρ τῶ]ν ἀδικημάτων ἐν ἁ]πάϲηι τ(ῆι) ἡλικίαι τῆ(ι) το]ῦ ἀνθρώπου ἐνδέ]χεται ἀδικῆϲαι, τα]ῦτα μὲν δεῖ ϲκοπεῖ]ν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ ἐγκλή]ματοϲ οὗ ἂν ἔχηι τιϲ· μο]ιχεύειν δ' οὐκ ἐνδέ]χεται ἀπὸ πεντήκο]ντα ἐτῶν ἀρξάμενον,] ἀλλ' ἢ πάλαι τοιοῦτ]όϲ ἐϲτιν, |

XIII ὃ δειξάτωϲαν οὗτοι, ἢ ψευδῆ τὴν αἰτίαν εἰκὸϲ εἶναι. — ἐγὼ τοίνυν ὦ ἄνδρεϲ δικαϲταὶ μεθ' ὑμῶν διατρίβων ἐν τῆ(ι) πόλει τὸν ἅπαντα χρόνον οὔτε αἰτίαν πονηρὰν οὐδεμίαν πώποτ' ἔλαβον οὔτ' ἔγκλημά μοι πρὸϲ οὐδένα τῶν πολιτῶν γέγονεν, οὐδὲ πέφευγα δίκην οὐδεμίαν, οὐδ' ἕτερον δεδίωχα, ἱπποτροφῶν δὲ διατετέλεκα φιλοτ[ί]μωϲ τὸν ἅπαντα χρό-

Col. XII. 2 εκπαντοϲ A pr. — 14 τουτω̅ A. — 18 παϲηι$^{\tau}$ηλικιαι A. — 19 τῆ add. S. — 20 ἐνδ. ἀδικῆ|ϲαι Bb. K. JBL. (ἀδικη|θῆναι Sw., quod spatium excedit). εὑρίϲ]κεται ἀδικη[θέντα S.; sed de littera χ non dubitandum est. — 22 ϲκοπεῖν Bb., κρίνειν MO. — 23 sq. πράγ]ματοϲ οὗ ἂν ἐρᾷ τιϲ K., quod recepit C. ἀξιώ]ματοϲ οὗ ἂν [ἔχῃ τιϲ Bb.; ἀδικήματοϲ οὗ ἂν ἀδικῇ τιϲ Sw.; ἁμαρτήματοϲ οὗ ἂν γένηται S., qui deinde: μ.[δ' οὐδεὶϲ ἄρ]χεται ἀπὸ [τῶν? πεντήκο]ντα ἐτῶν· [οὐ μὲν οὖν·] ἀλλ' κτέ. Ego in his Bb. potius secutus sum. — 26 πεντήκοντα cum spatio magis convenit quam ἑξήκοντα; unde illud omnes. — 28 πάλαι μοι πρόϲεϲτιν Bb., sed in addendis π. τοιοῦτόϲ ἐϲτιν, quod cum S. accepi. Litteram ante O non posse fuisse nisi aut Γ, aut T, aut Π, recte affirmat Bb. (π. τιϲ τοιοῦτόϲ ἐ. JBL., π. ἀκάθαρτόϲ ἐ. Bb. ap. eundem; π. τιϲ ἄϲωτόϲ ἐϲτι C.).

Col. XIII. 6 διατρειβων A. — 8 οτε A pr. — 10 λαβων A pr. — ενκλη|μα A., quod retinet Sw. — 17 πολυτ[ι]μωϲ A pr.

νον παρὰ δύναμιν καὶ ὑπὲρ τὴν οὐcίαν τὴν ἐμαυτοῦ· — ἐcτεφάνωμαι δ' ὑπό τε τῶν ἱππέων πάντων ἀνδραγαθίαc ἕνεκα καὶ ὑπὸ τῶν cυναρχόντων. ὑμεῖc γάρ με ὦ ἄνδρεc δικαcταὶ πρῶ- |

XIV τον μὲν φύλαρχον ἐχειροτονήcατε, ἔπειτα εἰc Λῆμνον ἵππαρχον, καὶ ἦρξα μὲν αὐτόθι δύ' ἔτη τῶν πώποθ' ἱππαρχηκότων μόνοc, προcκατέμεινα δὲ αὐτόθι τὸν τρίτον ἐνιαυτὸν οὐ βουλόμενοc πολίταc ἄνδραc ἐπὶ κεφαλὴν εἰcπράττειν τὸν μιcθὸν τοῖc ἱππεῦcιν ἀπόρωc διακειμένουc. — καὶ ἐν τούτωι μοι τῶι χρόνωι ἔγκλημα μὲν οὐδεὶc τῶν ἐκεῖ ἐνεκάλεcεν οὔτε ἰδία(ι) οὔτε δημοcία(ι), — cτεφάνοιc δὲ τριcὶν ἐcτεφανώθην ὑπὸ τοῦ δ[ήμ]ου τοῦ ἐν Ἡφαιcτ[ί]αι καὶ ἑτέροιc ὑ[πὸ] τοῦ ἐν Μυ[[ρ]]ρίνηι· ἃ [χρ]ὴ τεκμήρια ὑμῖν ε[ἶνα]ι εἰc τοῦτον τὸν |

XV ἀγῶνα, ὡc ψευδεῖc κατ' ἐμοῦ (αἱ) αἰτίαι εἰcίν· — οὐ γὰρ οἷόν τε τὸν Ἀθήνηcι πονηρὸν ἐν Λήμνω(ι) χρηcτὸν εἶναι, οὐδ' ὑμεῖc ὡc τοιοῦτον ὄντα με ἀπεcτέλλετε ἐκεῖcε παρακατατιθέμενοι δύο πόλειc τῶν ὑμετέρων αὐτῶν. — Ὅcα μὲν οὖν ἐγὼ εἶχον ὦ ἄνδρεc δικαcταὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ εἰπεῖν, cχεδὸν ἀκηκόατε· ἐπ[ει]δὴ δὲ ὁ κατήγορ[ο]c οὐκ ἀπείρωc ἔχων τοῦ λέγειν, — εἰωθὼc δὲ πολλάκιc ἀγωνίζεcθαι ἐκάλει cυνηγόρουc τοὺc cυναπο[[λ]]λοῦνταc τινα τῶν πολιτῶν ἀδίκωc, δέο-

---

Col. XIV. 4 ϊππαρχον A. — 17 εν|κλημα A. — 20 ϊδια A. — 21 δημοcιαουδειc A pr.; corrector ουδειc ut delendum notavit. — 27 sq. ἃ [δ]ὴ — ἐ[cτι]ν Bb.; ἃ δεῖ — εἶναι S.; sed δὴ spatio non sufficit, δεῖ cum eis quae discernuntur minus convenit. δὴ — ἔcτω non recte Sh.

Col. XV. 2 αἱ αἰτ. Bb. in adnot., Sw., C.; αἱ κ. ἑ. αἰτ. ci. West. — 22 cυναπολ|λυνταc A pr.; corrector ο adscripsit.

μαι ὑμῶν καὶ ἐγὼ καὶ ἀντιβολῶ κελεῦϲαι κἀμὲ καλέϲαι τοὺϲ ϲυνεροῦνταϲ | XVI ἐμοὶ ὑπὲρ τηλικούτου ἀγῶνοϲ — καὶ ἀκοῦϲαι εὐνοϊκῶϲ, εἴ τίϲ μοί ἔχει τῶν οἰκείων ἢ τῶν φίλων βοηθῆϲαι — πολίτηι μὲν ὄντι ὑμετέρωι, ἰδιώτηι δὲ καὶ οὐκ εἰωθότι λέγειν, — ἀγωνιζομένω(ι) δὲ καὶ κινδυνεύοντι οὐ μόνον περὶ θανάτου, ἐλάχιϲτον γὰρ τοῦτό ἐϲτιν τοῖϲ ὀρθῶϲ λογιζομένοιϲ, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ ἐξοριϲθῆναι καὶ ἀποθανόντα μηδὲ ἐν τῆι πατρίδι ταφῆναι. — ἐὰν οὖν κελεύητε ὦ ἄνδρεϲ δικαϲταὶ καλῶ τινα βοηθήϲοντα. ἀνάβηθί μοι Θεόφιλε καὶ ϲύνειπε ὅ τι ἔχειϲ· κελεύουϲιν οἱ δικαϲταί.

Ἀπολογία ὑπὲρ Λυκόφρονοϲ. |

— 25 εγωι A. — 26 αντιβολωι A.

Col. XVI. 4 μου A pr. — 8 ἴδιωτηι A. — 12 μονπερι A pr. — 25 Ante hunc proximumque versum atque etiam infra multae lineae obliquae pictae sunt, quae clausulam denotant. Item supra infraque subscriptionis utrumque versum aliquot lineae conspiciuntur. Cf. finem or. III.

III.

XVII

ΥΠΕΡ ΕΥΞΕΝΙΠΠΟΥ ΕΙϹΑΓΓΕΛΙΑϹ ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΠΡΟϹ ΠΟΛΥΕΥΚΤΟΝ. |

XVIII Ἀλλ' ἔγωγε ὦ ἄνδρες δικασταί, ὅπερ καὶ πρὸς τοὺς παρακαθημένους ἀρτίως ἔλεγον, θαυμάζω, εἰ μὴ προσίσταντι ἤδη ὑμῖν αἱ τοιαῦται εἰσαγγελίαι. — τὸ μὲν γὰρ πρότερον εἰσηγγέλλοντο παρ' ὑμῖν Τιμόμαχος καὶ Λεωσθένης καὶ Καλλίστρατος καὶ Φίλων ὁ ἐξ Ἀναίων καὶ Θεότιμος ὁ Σηστὸν ἀπολέσας καὶ ἕτεροι τοιοῦτοι· — καὶ οἱ μὲν αὐτῶν ναῦς αἰτίαν ἔχοντες προδοῦναι, οἱ δὲ πόλεις Ἀθηναίων, ὁ δὲ ῥήτωρ ὢν λέγειν μὴ τὰ ἄριστα τῶι δήμωι· — καὶ οὔτε τούτων πέντε ὄντων οὐδεὶς ὑπέμεινε τὸν ἀγῶνα, ἀλλ' αὐτοὶ ὤ(ι)χοντο φεύγοντες ἐκ τῆς πόλεως, οὔτ' ἄλ- |
XIX λοι πολλοὶ τῶν εἰσαγγελλομένων, ἀλλ' ἦν σπάνιον ἰδεῖν ἀπ' εἰσαγγελίας τινὰ κρινόμενον ὑπακούσαντα εἰς τὸ δι-

Col. XVII. Inscriptio litteris quas nunc cursivas vocamus exarata est, sicut ea quam supra p. 1 rettuli.
Col. XVIII. 6 ηδηι A. — 13 ἐξ Ἀναίων] ὁ Αἰξωνεύς (Ἀνακαιεύς, Ξυπεταίων) ci. Sw.; ἐξ Ἰωνιδῶν ci. MO. — 17 καὶ del. S. — 23 τουτω̅ A. — 25 οὐδ' εἷς Sw.
Col. XIX. 3 ἀλλ' ἦν σπάνιον ἰδεῖν a corr. supra columnam adscriptum; de notis adhibitis v. praef. —

καcτήριον· — οὕτωc ὑπὲρ μεγάλων ἀδικημάτων καὶ περιφανῶν αἱ εἰcαγγελίαι τότε ἦcαν. — νυνὶ δὲ τὸ γι(γ)νόμενον ἐν τῆι πόλει πάνυ καταγέλαcτόν ἐcτιν. — Διογνίδηc μὲν καὶ Ἀντίδωροc ὁ μέτοικοc εἰcαγγέλλονται ὡc πλέονοc μιcθοῦντεc τὰc αὐλητρίδαc ἢ ὁ νόμοc κελεύει, — *Ἀγαcικλῆc δ' ὁ ἐκ Πειραιέωc ὅτι εἰc Ἁλιμουcίουc ἐνεγράφη], Εὐξένιπποc δ' ὑ]πὲρ τῶν ἐνυπνίων] ὧν φηcιν ἑωρακέ]ναι· ὧν οὐδεμ[ία] δήπου τῶν αἰτι[ῶ]ν τούτων οὐδὲν | XX κοινωνεῖ τῶ(ι) εἰcαγγελτικῶι νόμωι. — Καίτοι ὦ ἄνδρεc δικαcταὶ ἐπὶ τῶν δημοcίων ἀγώνων οὐ χρὴ τοὺc δικαcτὰc πρότερον τὰ καθ' ἕκαcτα τῆc κατηγορίαc ὑπομένειν ἀκούειν, πρὶν αὐτὸ τὸ κεφάλαιον τοῦ ἀγῶνοc καὶ τὴν ἀντιγραφὴν ἐξετάcωcιν εἰ ἔcτιν ἐκ τῶν νόμων ἢ μή· — οὐ μὰ Δία οὐχ ὥcπερ ἐν τῆ(ι) κατηγορία(ι) Πολύευκτοc ἔλεγεν, ο[ὐ φάcκων δεῖν τοὺc ἀπολογουμένουc ἰcχυρίζεcθαι τῶ(ι) εἰcαγγελτικῶ(ι) νόμωι,

6 δικαcτηcριον A. — 10 τουτο A pr. — 11 γίγνομαι et γιγνώcκω, quemadmodum in quibusdam locis etiam scriptum est, Hyperidi ubique restituit Cb.; Bb. Sw. C. codicem sequuntur. — 13 ειναι A pr., εcτιν A corr. — 14 Διογνίδηc nomen iniuria tentavit Cb.; Διογενείδηc potius, quod reponere vult, non recte derivatum est. Δίογνιc est C. I. A. I, 164. — 17 πλείονοc West. — 20 αγηcικληc A.; corr. Bb. collato Harpocrationis loco (s. v. Ἀγ.): περὶ Ἀγαcικλέουc Ὑπ. λέγει κτέ. — 21 Πειραιῶc Cb. solus. — 25 ἑορακέναι Cb. solus. — 26 sq. neglegentiam quae est in τούτων repetito postquam praecessit ὧν alii defendunt; Cb. locum corruptum censet; Patakis καὶ ὅμωc οὐδεμία conicit; S. ἀλλ' οὐδεμία.

Col. XX. 1 ουδε|νι A pr.; ουδε|ν A corr. — 10 πρὶν (ἂν) αὐτὸ ci. Sw., probav. Cb. S. — 12 cf. Harpocr. v. ἀντιγραφή (frg. 258 S.). — καὶ del. Jernstedt (Observat. Antiphont. p. 29). — 13 εξεταcιν A pr. — 15 μή tollere vult Cb., cui praeter Sw.[1] et West. nemo assensus est. — 17 ὁ φάcκων mire Sp. —

δc κελεύει κατὰ τῶν ῥητόρων αὐτῶν τὰc εἰcαγγελίαc ε[ἶναι περὶ τοῦ λέγει[ν μὴ ⟦οὐ⟧ τὰ ἄριcτα τῶι δήμωι, οὐ κατὰ πάν- |
XXI των Ἀθηναίων. — ἐγὼ δὲ οὔτε πρότερον οὐδενὸc ἂν μνηcθείην ἢ τούτου, οὔτε πλείουc οἶμαι δεῖν λόγουc ποιεῖcθαι περὶ ἄλλου τινὸc ἢ ὅπωc ἐν δημοκρατίαι κύριοι οἱ νόμοι ἔcονται, καὶ αἱ εἰcαγγελίαι καὶ αἱ ἄλλαι κρίcειc κατὰ τοὺc νόμουc εἰcί⟦c⟧αcιν εἰc τὸ δικαcτήριον· — διὰ τοῦτο γὰρ ὑμεῖc ὑπὲρ ἁπάντων τῶν ἀδικημάτων, ὅcα ἔcτιν ἐν τῆ(ι) πόλει, νόμουc ἔθεcθε χωρὶc περὶ ἑκάcτου αὐτῶν. — ἀcεβεῖ τιc περὶ τὰ ἱερά· *γράψαι ἀcεβείαc πρὸc τὸν βαcιλέα. — φαῦλόc ἐcτι πρὸc τοὺc ἑαυτοῦ γονεῖc· ὁ ἄρχων ἐπὶ τούτου κάθη[ται]. — παράνομά τιc ἐν τῆ(ι) πόλει |
XXII γράφει· θεcμοθετῶν cυνέδριον ἔcτι. — ἀπαγωγῆc ἄξια ποιεῖ· ἀρχὴ τῶν ἕνδεκα καθέcτηκε. — τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἀδικημάτων ἁπάντων καὶ νόμουc καὶ ἀρχὰc καὶ δικαcτήρια τὰ προcήκοντα ἑκάcτοιc αὐτῶν ἀπέδοτε. — ὑπὲρ τίνων οὖν *ᾤιεcθε δεῖν τὰc εἰcαγγελίαc γίγνεcθαι; τοῦτ' ἤδη καθ' ἕκαcτον ἐν τῶι νόμωι ἐγράψατε, ἵνα μὴ ἀγνοῆ(ι) μηδείc. — ἐάν τιc, φηcί, τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων καταλύη(ι)·— εἰκότωc ὦ ἄνδρεc δικα-

---

23 ῥητόρων ὄντων S., propter col. 39, 20. 18, 21. 23, 9. — 26 μὴ οὐ nemo defendit praeter JBL.

Col. XXI. 22 γραφαιβαcεβειαc A pr. (eodem fortasse errore quo col. 9, 20 ἀκούειν κελεύειν pro ἀκ. καὶ κελεύειν scripsit); γραφαιαcεβ. A corr. Itaque εἰcὶν desiderat Bb.; inserit Cb. post γραφαί, K. Sw.[1] post ἀcεβ., L. C. Cp. post βαc. Contra γράψαι ci. S. — 23 βαcιλεαι A [sec. Bb. A pr.]. — 25 γονέαc Cb. At. v. C. I. A. II, 243. 251. 263. 589. 612.

Col. XXII. 1 γραφη A pr. — 4 αχρη A pr. (ἡ) ἀρχὴ S. — 10 δικαcτηριαι A. — 12 αποδοτε A pr. — 14 ᾤεcθε Cb., οιεcθε A. — 21 καταλυcη A. —

ϲταί· — ἡ γὰρ τοιαύτη αἰτία οὐ παραδέχεται ϲκῆψι[ν ο]ὐδεμίαν οὐδενὸϲ οὐδ' ὑπωμοϲίαν, ἀλλὰ τὴν ταχίϲτην αὐτὴν δεῖ |

XXIII εἶναι ἐν τῶι δικαϲτηρίωι· — ἢ ϲυνίηι ποι ἐπὶ καταλύϲει τοῦ δήμου ἢ ἑταιρικὸν ϲυναγάγη(ι), ἢ ἐάν τιϲ πόλιν τινὰ προδῶι ἢ ναῦϲ ἢ πεζὴν ἢ ναυτικὴν ϲτρατιάν, ἢ ῥήτωρ ὢν μὴ λέγηι τὰ ἄριϲτα τῶι δήμωι τῶι Ἀθηναίων χρήματα λαμβάνων· — τὰ μὲν ἄνω τοῦ νόμου κατὰ πάντων τῶν πολιτῶν γράψαντεϲ, — ἐκ πάντων γὰρ καὶ τἀδικήματα ταῦτα γένοιτ' ἄν· — τὸ δὲ τελευταῖον τοῦ νόμου κατ' αὐτῶν τῶν ῥητόρων, παρ' οἷϲ ἔϲτιν καὶ τὸ γράφειν τὰ ψηφίϲματα. — ἐμαίνεϲθε γὰρ ἄν, εἰ ἄλλον τινὰ τρόπον τὸν νόμον τοῦτον ἔθεϲθε ἢ οὕτωϲ, — εἰ τὰϲ μὲν τ[ι]μὰϲ καὶ τὰϲ |

XXIV ὠφελίαϲ ἐκ τοῦ λέγειν οἱ ῥήτορεϲ καρποῦνται, τοὺϲ δὲ κινδύνουϲ ὑπὲρ αὐτῶν τοῖϲ ἰδιώταιϲ ἀνεθήκατε. — ἀλλ' ὅμωϲ Πολύευκτοϲ οὕτωϲ ἐϲτὶν ἀνδρεῖοϲ, ὥϲτε εἰϲαγγελίαν διώκων οὐκ ἔφη δεῖν τοὺϲ φεύγονταϲ τῶι εἰϲαγγελτικῶι νόμωι χρῆϲθαι. — καὶ οἱ μὲν ἄλλοι πάντεϲ κατήγοροι, ὅταν οἴωνται δεῖν ἐν τῶι προτέρωι λόγωι ὑφελεῖν τῶν φευγόντων τὰϲ ἀπο-

---

23 τοιαυτηι A. — 27 υπωμθϲιαν A pr., quod puncto sub mediam lineolam Θ litterae posito correctum est.

Col. XXIII. 1 εἰϲιέναι εἰϲ τὸ δικαϲτήριον ci. Bakius ap. Cb.; κρ[[ε]]ῖναι ἐν Halbertsma. — 3 που A pr. — 16 παντω̄ A. — 20 καταυτωνρητορων A pr. — 24 αλλοτια|να A pr.; corr. N addidit et A transfixum delevit. — 27 $\overset{ει}{η}$ταϲ A., puncto supra H litteram addito; unde εἰ τὰϲ omnes praeter C., qui ἢ εἰ τὰϲ edidit. Cobeto tamen post οὕτωϲ aliqua intercidisse videntur. cf. L.[1] p. 518; Gebauer argum. ex contr. p. 179 sq.

Col. XXIV. 1 ὠφελείαϲ West. — 3 ἐκαρποῦντο K., qui et αὑτῶν v. 4 scribendum putavit, sed postea et ipse αὐτῶν agnovit. — 9 ειϲαγγελιαϲ A pr. —

λογίαϲ, — τοῦτο παρακελεύονται τοῖϲ δικαϲταῖϲ, μὴ ἐθέλειν ἀκούειν τῶν ἀπολογουμένων, ἐάν τινεϲ ἔξω τοῦ νόμου λέγωϲιν, ἀλλ' ἀπαντᾶν πρὸϲ τὰ λεγόμενα καὶ κελεύειν τὸν νόμον ἀναγι(γ)νώϲκειν· — ϲὺ δὲ τοὔναν- |

XXV τίον τὴν εἰϲ τοὺϲ νόμουϲ καταφυγὴν ἐκ τῆϲ ἀπολογίαϲ οἴει δεῖν ἀφελέϲθαι Εὐξενίππ[ο]υ. — Καὶ πρὸϲ τούτοιϲ οὐδὲ βοηθεῖν οὐδένα φῂϲ δεῖν αὐτῶ(ι) οὐδὲ ϲυναγορεύειν, ἀλλὰ παρακελεύη(ι) τοῖϲ δικαϲταῖϲ μὴ θέλειν ἀκ*ούειν* τῶν ἀναβαινόντων. — καίτοι τί τού(του) τῶν ἐν τῆ(ι) πόλει βέλτιον ἢ δ[*ημο*τικώτερόν ἐϲτι, πολλῶν καὶ ἄλλων καλῶν ὄντων, ἢ ὁπόταν τιϲ ἰδιώτηϲ εἰϲ ἀγῶνα καὶ κίνδυνον καταϲτὰϲ μὴ δύνηται ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἀπολογεῖϲθαι, τούτωι τὸν βουλόμενον τῶν πολιτῶν ἐξεῖναι ἀναβάντα βοηθῆϲαι καὶ τοὺϲ δικαϲτὰϲ ὑπὲρ τοῦ πράγματοϲ τὰ δίκαια διδάξαι; |

XXVI ἀλλὰ νὴ Δία αὐτὸϲ τοιούτωι πράγματι οὐ κέχρηϲαι; ἀλλ' ὅτ' ἔφευγεϲ τὸν ἀγῶνα ὑπ' Ἀλεξάνδρου τοῦ ἐξ Οἴου, δέκα μὲν ϲυνηγόρουϲ ἐκ τῆϲ Αἰγῆιδοϲ φυλῆϲ ἠ(ι)τήϲω, ὧν καὶ ἐγὼ ε[ἷ]ϲ ἦν αἰ-

---

21 μὴ θέλειν West. — 23 εαντι·|νεϲ A.; ἐάν τι Cb. — 27 K.[1] post κελεύειν excidisse putat τὸν γραμματέα.

Col. XXV. 7 φηϲ ubique A., quam scripturam non mutandam censui. — 9 παρακελεύει Cb. — 10 μὴ ἐθέλειν Cb. — 13 τούτου τῶν Cb.[1]: τούτου Sw. Cb. Cp. MO.; retinent τούτων ceteri, coll. pro Lyc. col. 9, 6. C. tamen quod utrobique illud vocabulum cum ἐν τῇ πόλει coniungit, hoc loco coactus est τούτων τῶν conicere. — 14 βελτειον A.

Col. XXVI. 1 μὰ Δία requirebat pridem Cb. — τοι τούτῳ Patakis, τοι οὕτω τῷ Hertlein (Polyaen. p. 13), τοι ϲὺ τῷ S. — 4 αγωνατουε|ξουουδεκα A pr.; corrector deletis ΤΟΥ litteram Є mutavit in Π et ΥΠΑΛЄ post vs. adscripsit; porro v. 5 ανδρ post Ξ et deinde τουεξοι supra vs. addidit. — 6 sq. αιγη|ιδοϲ h. e. Αἰγηΐδοϲ A, quae est forma poëtica, non Attica. — 7 ητηϲωι A. — 8 εγωι A. —

ρεθεὶϲ ὑπὸ ϲοῦ, ἐκ δὲ τῶν ἄλλων [Ἀ]θηναίων ἐκάλειϲ ἐπὶ τὸ δικαϲτήριον τοὺϲ βοηθήϲοντάϲ ϲοι. — καὶ τὰ μὲν ἄλλα τί δεῖ λέγειν; αὐτῶι δὲ τούτωι τῶι ἀγῶνι πῶϲ κέχρηϲαι; οὐ κατηγόρηϲαϲ ὁπόϲα ἐβούλου; οὐ Λυκοῦργον ἐκάλειϲ ϲυγκατηγορήϲοντα, οὔτε τῶι λέγειν οὐδενὸϲ τῶν ἐν τῆ(ι) πόλει καταδεέϲτερον ὄντα, παρὰ τούτοιϲ τε μέτριον καὶ ἐπιεικῆ δοκοῦντα εἶναι; — εἶτα ϲοὶ μὲν ἔξεϲτι καὶ φε[ύ]γοντι τοὺϲ βοηθήϲονταϲ κα- |

XXVII λε[ῖ]ν καὶ διώκοντι το[ὺς] ϲυγκατηγόρουϲ ἀναβιβάϲαϲθαι, ὃϲ οὐ μόνον ὑπὲρ ϲεαυτοῦ δύναϲαι εἰπεῖν, ἀλλὰ καὶ ὅλη(ι) πόλει πράγματα παρέχειν ἱκανὸϲ εἶ, — Εὐξενίππω(ι) δ' ὅτι ἰδιώτηϲ ἐϲτὶ καὶ πρεϲβύτεροϲ οὐδὲ τοὺϲ φίλουϲ καὶ τοὺϲ οἰκείουϲ ἐξέϲται βοηθεῖν, εἰ δὲ μή, διαβληθήϲονται ὑπὸ ϲοῦ; — Νὴ Δία, τὰ γὰρ πεπραγμένα αὐτῶι δεινά ἐϲτι καὶ ἄξια θανάτου, ὡϲ ϲὺ λέγειϲ ἐν τῆι κατηγορία(ι). ϲκέψαϲθε δὴ ὦ ἄνδ[ρ]εϲ δικαϲταὶ καθ' ἓν ἕκαϲτον αὐτῶν ἐξετάζοντεϲ. — ὁ δῆμοϲ προϲέταξεν Εὐξενίππωι τρίτωι αὐτῶι ἐγκατακλιθῆναι εἰϲ τὸ ἱερόν, οὗτοϲ δὲ κοιμηθεὶϲ ἐνύπνιόν φηϲιν ἰδεῖν, |

XXVIII ὃ τῶι δήμωι ἀπαγγεῖλαι. — τοῦτ' εἰ μὲν ὑπελάμβανεϲ ἀληθὲϲ εἶναι, καὶ ὃ εἶδεν ἐν τῶι ὕπνωι τοῦτ' αὐτὸν ἀπαγγεῖλαι πρὸϲ τὸν δῆμον, τί καὶ ἀδικεῖ ἃ ὁ θεὸϲ αὐτῶι προϲεταττε ταῦτ' ἐξαγγείλαϲ

---

13 κατα A. pr. — 16 τουαγωνοϲ A pr. — 18 ου a correct. additum. οὐ, κατηγορήϲαϲ ὁπ. ἐβ., ⟦οὐ⟧ Λ. Halbertsma. — 20 ϲυνκατ. A. Sw. — 24 τουτοιϲι om. τε A pr.? — 25 επεικηι A pr.; επιεικηι corr.

Col. XXVII. 2 ϲυνκατηγορουϲ A. Sw. — 6 ὅλη τῆ πόλει Cb. — 25 ενκατακλιθηναι A. Sw.; ἐγκατακλινῆναι Cb. — 26 ϊεϱον A.

Col. XXVIII. 3 αληθη A pr.; αληθεϲ A. corr. Tamen illud secutus est Sw. — 7 αδικια (ἀδικῖ ἃ) A pr.; αδικει del. α corr., qui ά (sic) ante v. 8 addidit. Etiam in ηγου v. 12

πρὸϲ Ἀθηναίουϲ; — εἰ δέ, ὥϲπερ νυνὶ λέγειϲ, ἡγοῦ αὐτὸν καταψεύϲαϲθαι τοῦ θεοῦ καὶ χαριζόμενόν τιϲι μὴ τἀληθῆ ἀπηγγελκέναι τῶι δήμωι, οὐ ψήφιϲμα ἐχρῆν ϲε πρὸϲ τὸ ἐνύπνιον γράφειν, ἀλλ' ὅπερ ὁ πρότεροϲ ἐμοῦ λέγων εἶπεν, εἰϲ Δελφοὺϲ πέμψαντα πυθέϲθαι παρὰ τοῦ θεοῦ τὴν ἀλήθειαν. — ϲὺ δὲ τοῦτο μὲν οὐκ ἐποίηϲαϲ, ψήφιϲμα δὲ αὐτοτελὲϲ ἔγραψαϲ κατὰ δυοῖν φυλαῖν οὐ μόνον ἀδικώτατον, |

XXIX ἀλλὰ καὶ ἐναντίον αὐτὸ ἑαυτῶι· — δι' ὅπερ ἥλωϲ παρανόμων, οὐ δι' Εὐξένιππον. Ἐξετάϲωμεν δὲ περὶ αὐτοῦ τουτονὶ τὸν τρόπον. — αἱ φυλαὶ ϲύνδυο γενόμεναι τὰ ὄρη τὰ ἐν Ὠρωπῶι διείλοντο, τοῦ δήμου αὐταῖϲ δόντοϲ. τοῦτο τὸ ὄροϲ ἔλαχεν Ἀκαμαντὶϲ καὶ Ἱπποθ[[ο]]ωντίϲ. — ταύταϲ τὰϲ φυλὰϲ ἔγραψαϲ ἀποδοῦναι τὸ ὄροϲ τῶι Ἀμφιαράωι καὶ τὴν τιμὴν ὧν ἀπέδοντο, ὡϲ πρότερον τοὺϲ ὁριϲτὰϲ τοὺϲ πεντήκοντα ἐξελόνταϲ αὐτὸ τῶι θεῶι καὶ ἀφορίϲανταϲ, καὶ οὐ προϲηκόντωϲ τὰϲ δύο φυλὰϲ ἐχούϲαϲ τὸ ὄροϲ. — μικρὸν δὲ διαλιπὼν ἐν ταὐτῶ(ι) ψηφίϲματι γράφειϲ τὰϲ ὀκτὼ φυλὰϲ *πορίϲαι *τοῖν |

XXX δυοῖν φυλαῖν τὰ διάφορα καὶ ἀποδοῦναι, ὅπωϲ ἂν μὴ ἐλαττῶνται. — καίτοι εἰ μὲν ἴδιον (ὂν) τῶν φυλῶν ἀφη(ι)ροῦ τὸ ὄροϲ, πῶϲ οὐκ ὀργῆϲ ἄξιοϲ; — εἰ δὲ μὴ

---

spiritus nota conspicitur. — 12 κατεψεῦϲθαι Patakis. — 19 ποτεροϲ A pr. — 20 ειπειν A pr.

Col. XXIX. 8 ορηι A. — 11 τὸ αὐτὸ ὄροϲ K. — 12 ἔλαχον Cb., recte fortasse; ἐλαχέτην West. — 13 sustuli poëticam formam Ἱπποθοωντίϲ. — 19 πεντηι A. — 27 οκτωι A. — 28 πορίϲαι Cb.: ποιηϲαι, — τοῖν Westermann (Ind. graec. hyper. 8, p. 16) S.: ταν A, ταῖν Bb.

Col. XXX. 5 ἴδιον (ὂν) Cb. Patakis Sw.[1] Cp. JBL.; ἴδιον C. — 7 ἄξιοϲ (εἶ); εἰ Sw. Cb. Cp., ἄξιον; εἰ Langius ap. Sw. — Eo difficilius hoc in loco εἶ excidere potuit, quod post ἄξ. spatium vacuum est in codice; neque praesens tempus aptum est. Num igitur ὀργῆϲ (ἦϲθα) ἄξιοϲ? cf. v. 13. —

προcηκόντωc εἶχον αὐτό, ἀλλὰ τοῦ θεοῦ ὄν, διὰ τί τὰc ἄλλαc φυλὰc ἔγ[ρ]αφεc αὐταῖc προcαποδιδόναι ἀργύριον; ἀγαπητὸν γὰρ ἦν *αὐταῖc εἰ τὰ τοῦ θεοῦ ἀποδώcουcιν καὶ μὴ προcαποτ(ε)ίcουcι ἀργύριον.—Ταῦτ' ἐν τῶι δικαcτηρίωι ἐξεταζόμενα οὐκ ὀρθῶc ἐδόκει γεγράφθαι, ἀλλὰ κατεψηφίcαντό cου οἱ δικαcταί. εἶτ' εἰ μὲν ἀπέφυγεc τὴν γραφήν, οὐκ ἂν κατεψεύcατο οὗτοc τοῦ θεοῦ, ἐπειδὴ δὲ cυνέβη cοι ἁλῶναι, Εὐξένιππον δεῖ ἀπολωλέναι; — καὶ cοὶ |
XXXI μὲν τῶι τοιοῦτο ψήφιcμα γράψαντι πέντε καὶ εἴκοcι δραχμῶν ἐτιμήθη, — τὸν δὲ κατακλιθέντα εἰc τὸ ἱερὸν τοῦ δήμου κελεύcαντοc μηδ' ἐν τῆι Ἀττικῆ(ι) δεῖ* τεθάφθαι; Ναί· — δεινὰ γὰρ ἐποίηcεν περὶ τὴν φιάλην ἐάcαc Ὀλυμπιάδα ἀναθεῖναι εἰc τὸ ἄγαλμα τῆc Ὑγιείαc. — τοῦτο γὰρ ὑπολαμβάνειc, ἐφόδιον ἑαυτῶ(ι) εἰc τὸν ἀγῶνα τὸ ἐκείνηc ὄνομα παραφέρων καὶ κολακείαν ψευδῆ κατηγορῶν Εὐξενίππου, μῖcοc καὶ ὀργὴν αὐτῶ(ι) cυλλέξειν παρὰ τῶν δικαcτῶν. — δεῖ δὲ ὦ βέλτιcτε μὴ ἐπὶ τῶ(ι) Ὀλυμπιάδοc ὀνόματι καὶ τῶ(ι) Ἀλεξάνδρου τῶν πολιτῶν |
XXXII τινα ζητεῖν κακόν τι ἐργάcαcθαι, ἀλλ' ὅ-

---

12 τἀργύριον Cb. — 14 αυτοιc A, quod retinet L. — 22 ετει A pr. — 23 απεφέυγεc A.

Col. XXXI. 4 ετειμηθηι A. — 5 κατακλινέντα Cb. — 6 ϊερον A. — 8 τεταφ|ναι A pr.; τεταφθαι|ναι A corr. Τεταφέναι exstiterit; inde interpunctionis signum nono demum versui suppositum. — τεθάφθαι· δεινὰ Bb.; ταφῆναι· δεινὰ Sw. Cp. JBL.; τάφῆναι. (νὴ Δία), δεινὰ Cb. Sw.[1]; ταφῆναι. ναί· δεινὰ L. Ipse K. et C. secutus sum. Ναί in figura subiectionis usurpatum exstat e. gr. Din. 1, 7. Andoc. 3, 26. de τεθ. cf. Gebauer argum. ex contr. p. 176. — 9 δεινγαρ A pr. — 13 υγειαc A pr. — τούτῳ Sw.; οὕτω K., quo reiecto idem K. ἕξειν καὶ post ἀγῶνα excidisse putavit. — 15 cαυτῷ Cb. — 18 κολαζεια|ανψευδει A pr. — 21 cυν|λεξειν A Sw. — 24 των ut videtur A pr.

ταν ἐκεῖνοι πρὸς τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων ἐπιστέλλωσι μὴ τὰ δίκαια μηδὲ τὰ προσήκοντα, τότε ἀναστάντα ὑπὲρ τῆς πόλεως ἀντιλέγειν καὶ πρὸς τοὺς ἥκοντας παρ’ αὐτῶν δικαιολογεῖσθαι καὶ εἰς τὸ κοινὸν τῶν Ἑλλήνων συνέδριον πορεύεσθαι βοηθήσοντα τῆι πατρίδι. — σὺ δ’ ἐκεῖ μὲν οὐδεπώποτε ἀνέστης οὐδὲ λόγον περὶ αὐτῶν ἐποιήσω, ἐνθάδε δὲ μισεῖς Ὀλυμπιάδα ἐπὶ τῶι ἀπολέσαι Εὐξένιππον, καὶ φῂς κόλακα αὐτὸν εἶναι ἐκείνης καὶ Μακεδόνων· — ὃν ἐὰν δείξη(ι)ς ἀφιγμένον πώποτε εἰς Μα- |

XXXIII κεδονίαν ἢ ἐκείνων τινὰ ὑποδεξάμενον εἰς τὴν αὑτοῦ οἰκίαν ἢ χρώμενον τῶν ἐκεῖθέν τινι ἢ ἐντυγχάνοντα ἢ λόγους καὶ οὑστινασοῦν ἢ ἐπ’ ἐργαστηρίου ἢ ἐν τῆ(ι) ἀγορᾶι ἢ ἄλλοθί που περὶ τούτων τῶν πραγμάτων εἰρηκότα καὶ μὴ κοσμίως καὶ μετρίως τὰ αὑτοῦ πράττοντα ὥσπερεί τις καὶ ἄλλος τῶν πολιτῶν, χρησάσθωσαν αὐτῶ(ι) οἱ δικασταὶ ὅ τι βούλονται. — εἰ γὰρ ταῦτα ἦν ἀληθῆ ἃ κατηγορεῖς, οὐκ ἂν σὺ μόνος ἤ(ι)δεις, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι πάντες οἱ ἐν τῆι πόλει, ὥσπερ καὶ περὶ τῶν ἄλλων ὅσοι τι ὑπὲρ ἐκείνων ἢ λέγουσιν ἢ πράττουσιν, |

XXXIV οὐ μόνον αὐτοί, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι Ἀθηναῖοι ἴσασι καὶ τὰ παιδία τὰ ἐκ τῶν διδασκαλείων καὶ τῶν ῥητόρων τοὺς παρ’ ἐκεί-

---

Col. XXXII. 12 τῶ A. — 20 μειcειc A. — 26 αφειγμενον A.

Col. XXXIII. 5 τινι in margine additum. — 7 λογουcc A pr. — 17 χρηcάcθων Cb.

Col. XXXIV. 1 οὗτοι [Cb.], ut intellegantur iudices, quod probant K. Cp. Cb. At hic est sensus: „non hercle occulta res est, ut ipsi modo sibi conscii sint“. Non possunt iudices ceteris civibus ita opponi, ut accuratior notitia talium rerum eis adscribatur. Neque magis post ἴcαcι excidit γάρ

νων μισθαρνοῦντας καὶ τῶν ἄλλων τοὺς ξενίζοντας τοὺς ἐκεῖθεν ἥκοντας καὶ ὑποδεχομένους καὶ εἰς τὰς ὁδοὺς ὑπαντῶντας ὅταν προσίωσι· καὶ οὐδαμοῦ ὄψει οὐδὲ παρ' ἐνὶ τούτων Εὐξένιππον καταριθμούμενον· — σὺ δ' ἐκείνων μὲν οὐδένα κρίνεις οὐδ' εἰς ἀγῶνα καθίστης, οὓς πάντες ἴσασι ταῦτα πράττοντας, κατ' Εὐξενίππου δὲ κολακείαν [κ]ατηγορεῖς, οὗ ὁ βίος τὴν αἰτίαν οὐ παραδέχεται. |

XXXV καίτοι, εἰ νοῦν εἶχες, περί γε τῆς φιάλης τῆς ἀνατεθείσης οὔτ' ἂν Εὐξένιππον ἠ(ι)τιῶ οὔτ' ἂν ἄλλον λόγον οὐδένα ἐνταῦθα ἐποιήσω· οὐ γὰρ ἁρμόττει. — διὰ τί; καί μου τὸν λόγον ὦ ἄνδρες δικασταὶ ἀκούσατε, ὃν μέλλω λέγειν. (—) Ὑμῖν Ὀλυμπιὰς ἐγκλήματα πεποίηται περὶ τὰ ἐν Δωδώνη(ι) οὐ δίκαια, ὡς ἐγὼ δὶς ἤδη ἐν τῶι δήμωι ἐναντίον ὑμῶν καὶ τῶν ἄλλων Ἀθηναίων πρὸς τοὺς ἥκοντας παρ' αὐτῆς ἐξήλεγξα οὐ προσήκοντα αὐτὴν ἐγκλήματα τῆ(ι) πόλει ἐγκαλοῦσαν. ὑμῖν γὰρ ὁ Ζεὺς ὁ Δωδωναῖος προσ-

---

(K[1]). — 14 προΐωσι Cb. Pat. Cp. JBL4., quod et ipsum non necessarium est. „Cum advenientes in urbem eos prospiciant, in viam occurrunt.“ προσείωσι aliquando ci. Sh. —

22 πραττοντες A pr. — 23 κατ' delet Cb. — 25 ο̊υβιος A. — τὴν αἰτίαν iniuria sollicitant Bakius et Cb. (ταύτην τήν, τοιαύτην). — In fine columnae additus fuit versus: καιτοιει-ουνειχες, qui a correctore uncis inclusus est.

Col. XXXV. 1 ειουνειχες A pr. — 5 ητιωι A. — 7 εποιησωι A. — 8 Spatium vacuum hoc loco et ante et post διὰ τί relictum est; sed cf. c. Dem. 22, 8. Ceterum διὰ τί delere vult K[1]. — 12 in codice post ὑμῖν demum interpunctum est; praeterea linea extremo vs. 11 supposita est. — ενκλ. A Sw. — 15 pro ὡς K[1] conicit καί, consulens eidem difficultati cui Cb. expungendo verba οὐ προσήκ. — ἐγκαλοῦσαν mederi studuerat. Nunc idem Cb. longe melius: ἐξήλεγξα (καὶ ἀπέδειξα). — 22 et 23 cod. εγκ. offert.

ἔταξεν ἐν τῆι μαντείαι τὸ ἄγαλμα τῆc Διώνηc ἐπικοc- |

XXXVI μῆcαι· καὶ ὑμεῖc πρόcωπόν τε *ποιηcάμενοι ὡc οἷόν τε κάλλιcτον καὶ τἆλλα πάντα τὰ ἀκόλουθα, καὶ κόcμον πολὺν καὶ πολυτελῆ τῆι θεῶι παραcκευάcαντεc καὶ θεωρίαν καὶ θυcίαν πολλῶν χρημάτων ἀποcτείλαντεc ἐπεκοcμήcατε τὸ ἕδοc τῆc Διώνηc ἀξίωc καὶ ὑμῶν αὐτῶν καὶ τῆc θεοῦ. — ὑπὲρ τούτων ὑμῖν τὰ ἐγκλήματα ἦλθε παρ' Ὀλυμπιάδοc ἐν ταῖc ἐπιcτολαῖc, ὡc ἡ χώρα εἴη ἡ *Μολοττία αὐτῆc, ἐν ἧ(ι) τὸ ἱερόν ἐcτιν· οὔκουν προcῆκεν ἡμᾶc τῶν ἐκεῖ οὐδὲ ἓν κινεῖν. — ἐὰν μὲν τοίνυν τὰ περὶ τὴν φιάλην γεγονότα ἐν ἀδικήματι ψηφίcηcθε εἶναι, |

XXXVII τρόπον τινὰ καὶ ἡμῶν αὐτῶν καταγι(γ)νώcκομεν ὡc τὰ ἐκεῖ οὐκ ὀρθῶc ἐπράξαμεν· — ἐὰν δ' ἐπὶ τοῦ γεγενημένου ἐῶμεν, τὰc τραγω(ι)δίαc αὐτῆc καὶ τὰc κατηγορίαc ἀφη(ι)ρηκότεc ἐcόμεθα. — οὐ γὰρ δήπου Ὀλυμπιάδι μὲν τὰ Ἀθήνηcιν ἱερὰ ἐπικοcμεῖν ἔξεcτιν, ἡμῖν δὲ τὰ ἐν Δωδώνη(ι) οὐκ ἐξέcται, καὶ ταῦτα τοῦ θεοῦ προcτάξαντοc. Ἀλλ' οὐκ ἔcτιν ὦ Πολύευκτε, ὡc ἐμοὶ δοκεῖc, ὅθεν κατηγορίαν οὐκ ἂν ποιήcαιο. καίτοι cε

Col. XXXVI. 2 κοcμηcαμενοι A. κομιcάμενοι Pat. Sw.[1] Cp.; ποιηcάμενοι K. — 7 πολυτεληι A. — 11 απεcτειλαντεc A pr. — 15 ϋ|περ A. — 17 Hic quoque εγκλ. A. — 20 ἡ Μολοccία (sic enim A) ut manifestum emblema eicit Cb., non adversante Sw.[1], probantibus K. Cp.; at recte JBL. monuit, nihil praeter formam ibi suspectam esse; hanc igitur mutandam. — 21 τοϊερον A. — 22 οὐκοῦν Bb. — 23 προcήκειν Cb. Pat. Cp. S.; sed ita imperfecti notio obscuratur. — 26 φιλην A pr. — 27 ἀδικήμαcι Ls. coll. Xenoph. Oec. 4, 4.

Col. XXXVII. 2 αὐτῶν errore om. C. — καταγεινωcκομεν A. — 7 Post ἐῶμεν recte distinguunt Sch. K.[1] Cp. Cb.[1] — 19 δοκειc A, δοκεῖ errore Bb. Sw.; δοκεῖ, ὁπόθεν ci. Cb. —

ἐχρῆν, ἐπείπερ προή(ι)ρηϲαι πολιτεύεϲθαι, καὶ νὴ Δία καὶ δύναϲαι, μὴ τοὺϲ ἰδιώταϲ κρίνειν μηδ' εἰϲ τούτουϲ νεανιεύεϲθαι, ἀλλὰ τῶν ῥητό- | XXXVIII ρων ἐάν τιϲ ἀδικῆι, τοῦτον κρίνειν, ϲτρατηγὸϲ ἐάν τιϲ μὴ τὰ δίκαια πράττηι, τοῦτον εἰϲαγγέλλειν· παρὰ γὰρ τούτοιϲ ἐϲτὶ καὶ τὸ δύναϲθαι βλάπτειν τὴν πόλιν, ὅϲοι ἂν αὐτῶν προαιρῶνται, οὐ παρ' Εὐξενίππωι οὐδὲ τῶν δικαϲτῶν τούτων οὐδενί. — καὶ οὐ ϲὲ μὲν οὕτωϲ οἴομαι δεῖν πράττειν, αὐτὸϲ δὲ ἄλλον τινὰ τρόπον τῆ(ι) πολιτεία(ι) κέχρημαι, ἀλλ' οὐδ' αὐτὸϲ ἰδιώτην οὐδένα πώποτε ἐν τῶι βίωι ἔκρινα, ἤδη δέ τιϲι καθ' ὅϲον ἐδυνάμην ἐβοήθηϲα. τίναϲ οὖν κέκρικα καὶ εἰϲ ἀγῶνα καθέϲτακα; Ἀριϲτοφῶντα τὸν Ἀζηνιέα, ὃϲ ἰϲχυρότατοϲ ἐν τῆι πολιτεία(ι) γεγένηται· — | XXXIX καὶ οὗτοϲ ἐν τούτωι τῶι δικαϲτηρίωι παρὰ δύο ψήφουϲ ἀπέφυγε· — Διοπ(ε)ίθη τὸν Ϲφήττιον, ὃϲ δεινότατοϲ (ἐ)δόκει εἶναι τῶν ἐν τῆι πόλει· Φιλοκράτη τὸν Ἁγνούϲιον, ὃϲ θραϲύτατα καὶ ἀϲελγέϲτατα τῆι πολιτεία(ι) κέχρηται· τοῦτον (ε)ἰϲαγγείλαϲ ἐγὼ ὑπὲρ ὧν Φιλίππω(ι) ὑπηρέτει ⟦και⟧ κατὰ τῆϲ πόλεωϲ εἷλον ἐν τῶι δικαϲτηρίωι, καὶ τὴν εἰϲαγγελίαν ἔγραψα δικαίαν καὶ ὥϲπερ ὁ νόμοϲ κελεύει, ῥή-

22 εἴπερ Cb. — 23 προηρηϲθαι A pr. — 24 νηδυα A pr.

Col. XXXVIII. 2 κρίνειν (ἢ) Cb.; at asyndeton optime se habet. — 10 spatio vacuo quod est post προαιρ. respondet linea huic versui supposita; at ea cancellis circumscripta est. — 14 οιμαι A pr. — 15 αὐτὸϲ δὲ (καὶ) ἄλλον male L. — 20 εκρεινα A. — 24 καὶ εἰϲ ἀγῶνα καθέϲτακα delet Cb.; JBL. καθέϲτακα in κατέϲτηϲα mutari iubet. Sw. K. C. Cp. codicis lectionem retinent; sed cf. Cp. p. 90. — 26 Ἀζηνιέα Sch. Cp., Ἀζηνιᾶ Cb.; αιζηνιεα A. — 28 ἐγεγένητο S.

Col. XXXIX. 6 ἐδόκει Sch. S. propter temporum rationes. — 11 ἐκέχρητο S. — 11 sq. ι|ϲαγγελιαϲ A pr. — 13 ὑπηρετήκει Schoemann ap. Sw.[1] (quamquam ipse ὑπηρέτηκε propter

τορα ὄντα λέγειν μὴ τὰ ἄριcτα τῶι δήμωι τῶι Ἀθηναίων χρήματα λαμβάνοντα καὶ δωρεὰc παρὰ τῶν τἀναντία πραττόντων τῶι δήμω(ι)· καὶ οὐδ' οὕτωc ἀπέχρηcέ μοι τὴν εἰc- |

XL αγγελίαν ⟦αν⟧ δοῦναι, ἀλλ' ὑποκάτω παρέγραψα· τάδ' εἶπεν οὐ τὰ ἄριcτα τῶ(ι) δήμωι χρήματα λαβών, εἶτα τὸ ψήφιcμα αὐτοῦ ὑπέγραψα· — καί· πάλιν τάδε εἶπεν οὐ τὰ ἄριcτα τῶι δήμωι χρήματα λαβών, καὶ τὸ ψήφιcμα παρέγραφον. καὶ ἔcτι μοι πεντάκιc ἢ ἑξάκιc τοῦτο γεγραμμένον· δίκαιον γὰρ ᾤ(ι)μην δεῖν τὸν ἀγῶνα καὶ τὴν κρίcιν ποιῆcαι. — cὺ δ' ἃ μὲν εἰπεῖν Εὐξένιππον φῂc οὐ τὰ ἄριcτα τῶι δήμωι οὐκ εἶχεc γράψαι εἰc τὴν εἰcαγγελίαν, ἰδιώτην δ' ὄντα κρίνειc ἐν τῆ(ι) τοῦ ῥήτοροc τάξει· — μικρὰ δὲ περὶ τῆc ἀντιγραφῆc εἰπὼν ἑτέραc αἰτίαc καὶ διαβολὰc |

XLI ἥκειc φέρων κατ' αὐτοῦ, — λέγων ὡc Φιλοκλεῖ τὴν θυγατέρα ἐδίδου καὶ Δημοτίωνοc δίαιταν ἔλαβεν, καὶ ἄλλαc τοιαύταc κατηγορίαc, ἵν' ἐὰν μὲν ἀφέμενοι τῆc εἰcαγγελίαc περὶ τῶν ἔξω τοῦ πράγματοc κατηγορηθέντων ἀπολογῶνται, ἀπαντῶcιν αὐτοῖc οἱ δικαcταί· «τί ταῦθ' ἡμῖν λέγετε;» — ἐὰν δὲ μηδένα λόγον περὶ αὐτῶν ποιῶνται, ὁ ἀγὼν αὐτοῖc χείρων γί(γ)νηται· τῶν γὰρ κατηγορηθέντων τὸ μὴ λαβὸν ἀπολογίαν ὑπὸ τῆι ὀργῆι τῶν δικαcτῶν καταλ(ε)ίπεται. — καὶ τὸ πάντων δειν(ότ)ατον τῶν

---

maiorem similitudinem praeferens) Cb. C. al. Ego nunc και delere malui. — 24 δωρεc A pr.

Col. XL. 7 καί· πάλιν S.; interpungebatur καὶ πάλιν·. — 24 μεικρα A.

Col. XLI. 7 post κατηγορίαc excidisse aliqua putat K.[1], in hunc fere modum: οἵαc οἱ cυκοφάνται εἰώθαcι κατὰ τῶν φευγόντων λέγειν. — 13 versui interpunctionis nota subscripta, sed deinde uncis inclusa est. Idem accidit 38, 10. —

ἐν τῶ(ι) λόγωι λεγομένων ὑπὸ ϲοῦ, ὃ ϲὺ ὤ(ι)ου λανθάνειν ὧν ἕ- |

XLII νεκα λέγειϲ, οὐ λανθάνων, ὁπότε παραφθέγγοιο ἐν τῶ(ι) λόγω(ι) πολλάκιϲ, ὡϲ πλούϲιόϲ ἐϲτιν Εὐξένιπποϲ, καὶ πάλιν διαλιπὼν ὡϲ οὐκ ἐκ δικαίου πολλὴν οὐϲίαν ϲυνείλεκται· ἃ εἰϲ μὲν τὸν ἀγῶνα τοῦτον οὐδὲν δήπου ἐϲτὶν εἴτε πολλὰ οὗτοϲ κέκτηται εἴτε ὀλίγα, τοῦ δὲ λέγοντοϲ κακοήθ(ε)ια καὶ ὑπόληψιϲ εἰϲ τοὺϲ δικαϲτὰϲ οὐ δικαία, ὡϲ ἄλλοθί που οὗτοι τὴν γνώμην ἂν ϲχοίηϲαν ἢ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ πράγματοϲ καὶ πότε[ρον] ἀδικεῖ ὑμᾶϲ ὁ κριν[όμ]ενοϲ ἢ οὔ. Κακ[ῶϲ] μοι δοκεῖϲ εἰδ[έν]αι ὦ Πολύευκτε κ[αὶ ϲὺ] καὶ οἱ ταὐτὰ γιγνώϲκο]ντεϲ, ὅτι οὔτε δῆμόϲ ἐ]ϲτιν οὐδ[ὲ εἷϲ] ἐν τῆι οἰκου- |

XLIII μένη(ι) οὔτε μόναρχοϲ οὔτε ἔθνοϲ μεγαλοψυχότερον τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων, — τοὺϲ δὲ ϲυκοφαντουμένουϲ τῶν πολιτῶν ὑπό τινων ἢ καθ' ἕνα ἢ ἄθρουϲ οὐ προΐεται ἀλλὰ βοηθεῖ. — καὶ πρῶτον μὲν Τ(ε)ίϲιδοϲ τοῦ Ἀγρυλῆθεν ἀπογράψαντοϲ τὴν Εὐθυκράτουϲ οὐ-

26 οϲοω|ου A a pr. m. habuit; sed alterum o in υ correctum est.

Col. XLII. 7 pro εκ antea εδ scriptum fuit. — 8 ϲυνιλεκται A pr. — ϲχοίηϲαν] cf. H. de gr. Hyp. 106. — 20 Verba καὶ — οὔ cum antecedentibus cohaerere primi intellexerunt Cb. K. — 23 κακῶϲ ἐμοὶ Cb. Cp.; κακῶϲ δ' ἐμοὶ K. C. (κ. δέ μοι S.), quod spatium excedere videtur. — 25 sq. καὶ ϲὺ καὶ οἱ ταὐτὰ γινώϲκοντεϲ πάντεϲ MO.; Cb. nunc: ϲύ τε καὶ οἱ ταὐτὰ γιγν. ϲοι; S. ὅϲ γε δίκαιοϲ ταῦτα γι[νώϲκειν. Sed de ΝΤΕϹ v. 26 minime dubitandum. L.: [ὥϲπερ] καὶ οἱ ταὐτὰ ἤ[δη ϲοι γνόν]τεϲ; sed ΓΙ esse videmus, non Η. — 26 sqq. K.: ὅτι οὐδεμία πόλιϲ ἐϲτὶν οὐδαμοῦ ἐν τῇ οἰκ.; JBL. L. (nunc etiam S. Cb.): ὅτι οὔτε πόλιϲ ἐϲτὶν οὐδεμία ἐν —. Sed v. 28 littera quae fuit ante Ε non Α sed Ϲ fuisse videtur; quare οὔτε δῆμόϲ ἐϲτιν οὐδὲ εἷϲ (ita, nisi quod οὐδεὶϲ, pridem Cb. Cp.; cf. col. 36, 24) praeferendum duxi.

Col. XLIII. 2 ουτεθεωνοϲ A pr.; ουτεεθνοϲ A corr. —

ϲίαν ὡϲ δημοϲίαν οὖϲαν, ἢ πλεόνων ἢ ἑξήκοντα ταλάντων ἦν, καὶ μετ' ἐκείνην πάλιν ὑπιϲχνουμένου τὴν Φιλίππ[ου] καὶ Ναυϲικλέουϲ ἀ[πο]γράψειν καὶ λέγο[ντ]οϲ ὡϲ ἐξ ἀναπογρ[άφ]ων μετάλλων ˙π[επλ]ουτήκαϲι, τοϲο[ῦτον οὗ]τοι ἀπέλιπον [τοῦ πρ]οϲέϲθαι τινὰ τ[οιοῦτο]ν λόγον |
XLIV ἢ τῶν ἀλλοτρίων ἐπιθυμεῖν, ὥϲτε τὸν ἐγχειρήϲαντα ϲυκοφαντεῖν αὐτοὺϲ εὐθὺϲ ἠτίμωϲαν, τὸ πέμπτον μέροϲ τῶν ψήφων οὐ μεταδόντεϲ. — τοῦτο δ', εἰ βούλει, τὸ πρώ(ι)ην ὑπὸ τῶν δικαϲτῶν πραχθὲν τοῦ ἐξελθόντοϲ μηνὸϲ πῶϲ οὐ μεγάλου ἐπαίνου ἄξιόν ἐϲτι; — φήναντοϲ γὰρ Λυϲάνδρου τὸ Ἐπικράτουϲ μέταλλον τοῦ Παλληνέωϲ (ὡϲ) ἐντὸϲ τῶν μ[έτ]ρων τετμημένον, ὃ ἠργάζετο μὲν ἤ[δ]η τρία ἔτη, μετεῖχον δ' αὐτοῦ οἱ πλουϲ[ιώ]τατοι ϲχεδόν τι τῶ[ν] ἐν τῆι πόλει, — ὁ δὲ Λ[ύϲα]νδροϲ ὑπιϲχνεῖτ[ο τρι]ακόϲια τάλαντα εἰϲ[πράξει]ν τῆι πόλει· τ[οϲαῦτα γ]ὰρ εἰληφέναι α[ὐτοὺϲ ἐ]κ |
XLV τοῦ μετάλλου· — ἀλλ' ὅμωϲ οἱ δικαϲταὶ οὐ πρὸϲ τὰϲ τοῦ κατηγόρου ὑποϲχέϲειϲ ἀποβλέποντεϲ, ἀλλὰ πρὸϲ τὸ δίκαιον ἔγνωϲαν ἴδιον εἶναι τὸ μέταλλον, καὶ τῆι αὐτῆ(ι) ψήφω(ι) τάϲ τε οὐϲίαϲ αὐτῶν

---

15 πλεῖν ἢ West. — 19 υπιϲχο primum scriptum esse videtur; sed libr. statim O in N mutavit. — 25 τοϲοῦτον C. Cb., τοϲοῦτο Bb. — 26 τοῦ προϲέϲθαι Sp. JBL. L. C.; προϲέϲθαι contra spatium Sw. Cp.; αὐτοῦ προϲέϲθαι S., tamquam exigente spatio, quod secus est. Ceterum A pr. ..οεϲθαι; Cb. προϲίεϲθαι, Patakis προϲήϲεϲθαι emendare volunt. — 27 τοιοῦτον (Bb. Sw. al.) melius spatium explet quam τούτων (Sp. JBL.).

Col. XLIV. 3 ενχειρ. A. Sw. — 5 ητιωϲαν A pr. — 8 προιηην A pr., πρωην corr. — 17 ὡϲ addidi cum Cb. coll. col. 43, 14. — ἐκτὸϲ Cb. et hic et ap. Dem. 37, 36. — 18 εἰργάζετο Cb. JBL. Cp. — 20 ετηι A. — 24 υπειϲχνειτο A. — 25 εἰϲπράξειν Sw. — 26 rest. Bb. — 27 αὐτοὺϲ Cb. Sw.[1] L. C.; Bb. αὐτόν.

Col. XLV. 5 αλα A pr. — 9 αυτω̄ A. —

ἐν ἀϲφαλεία(ι) κατέϲτηϲαν καὶ τὴν ὑπόλοιπον ἐργαϲίαν τοῦ μετάλλου ἐβεβαίωϲαν. τοιγαροῦν αἱ καινοτομίαι (αἱ) πρότερον ἐκλελ(ε)ιμμέναι διὰ τὸν φόβον νῦν ἐνεργοὶ καὶ τῆϲ πόλεωϲ αἱ πρόϲοδοι αἱ ἐκεῖθεν πάλιν αὔξονται, ἃϲ ἐλυμήναντό τινε[ϲ τῶν ῥητόρων ἐξ[απ]ατήϲαντεϲ τὸν δῆμον καὶ δαϲμολ[ογήϲαντεϲ τοὺϲ ἐκ[εῖθεν. — ἔϲτι γὰρ ὦ ἄνδρ[εϲ δικαϲταὶ οὐχ οὗτοϲ [ἄριϲτοϲ πολίτηϲ, ὅ[ϲτιϲ |

XLVI μικρὰ δοὺϲ πλείω βλάπτει τὰ κοινά, οὐδ' ὅϲτιϲ εἰϲ τὸ παραχρῆμα ἐξ ἀδίκου πορίϲαϲ κατέλυϲε τῆϲ πόλεωϲ τὴν ἐκ δικαίου πρόϲοδον, ἀλλ' ὅτωι μέλει καὶ τῶν εἰϲ τὸν ἔπειτα χρόνον ὠφελίμων τῆι πόλει καὶ τῆϲ ὁμονοίαϲ τῶν πολιτῶν καὶ τῆϲ δόξηϲ τῆϲ ὑμετέραϲ· ὧν ἔνιοι οὐ φροντίζουϲιν, ἀλλὰ τῶν ἐργαζομένων ἀφαιρούμενοι πόρουϲ φαϲὶ τούτουϲ πορίζειν, ἀπορίαν ἐν τῆ(ι) πόλει παραϲκευάζοντεϲ· — ὅταν γὰρ *ἦι φοβερὸν τὸ κτᾶϲθαι καὶ φείδεϲθαι, τίϲ βουλήϲεται κινδυνεύειν; — Τούτουϲ μὲν οὖν ἴϲωϲ οὐ ῥάιδιόν ἐϲτι κωλῦϲαι ταῦτα πράττειν, (—) ὑμεῖϲ δὲ ὦ ἄνδρεϲ δικα- |

XLVII ϲταί, ὥϲπερ καὶ ἄλλουϲ πολλοὺϲ ϲεϲώκατε τῶν πολιτῶν ἀδίκωϲ εἰϲ ἀγῶναϲ καταϲτάνταϲ, οὕτω καὶ Εὐξενίππωι βοηθήϲατε —

---

10 ἐν ἀϲφαλεῖ Cb. — 15 καινοτομίαι (αἱ) πρότ. ἐκλ. Cb., probantibus Sw.[1] JBL. Cp. West. — 17 ἐνεργοί (Sw.[1] al.) et spatio satisfacit et sensui, neque post οι in papyro quidquam praeter signum 7 exstitit. Bb. ἐνεργοῦνται, quod spatium excedit; Cb. ἐνεργοί εἰϲι siglo scriptum fuisse dicit. — 25 ἐκεῖθεν JBL. Cp. L. S.; ἐκεῖ K., ἐκτημένουϲ Sw. in schol., quorum neutrum cum spatio convenit. ἐκτενεῖϲ ci. C., ἐκλύτουϲ L[1]; ἔχ[ονταϲ non recte Sw. Cb.; ἐκ[δόνταϲ Cb.[1] coll. Xenoph. de Vect. IV, 15 sq.

Col. XLVI. 1 πλειωι A. — 9 ωφελιμω̄ A. — 15 εργαζομενω̄ A. — 18 τῆ πόλει remoto ἐν Bakius ap. Cb., quod probat K. — 20 ην A; corr. Bb. — v. 27 paragraphum habet, quam debebat v. 26.

Col. XLVII. 4 καθεϲτανταϲ A pr. —

καὶ μὴ περιίδητε αὐτὸν ἐπὶ πράγματι οὐδενὸς ἀξίωι καὶ εἰσαγγελίαι τοιαύτηι, ἧι οὐ μόνον οὐκ ἔνοχός ἐστιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ παρὰ τοὺς νόμους ἐστὶν εἰσηγγελμένη καὶ πρὸς τούτοις ὑπ' αὐτοῦ τοῦ κατηγόρου τρόπον τινὰ ἀπολελυμένη. — εἰσήγγελκε γὰρ αὐτὸν Πολύευκτος λέγειν μὴ τὰ ἄριστα τῶι δήμωι τῶι Ἀθηναίων χρήματα λαμβάνοντα καὶ δωρεὰς παρὰ τῶν τἀναντία πραττόντων τῶ(ι) δήμωι τῶ(ι) Ἀθηναίων. εἰ μὲν οὖν ἔξωθεν τῆς |

XLVIII πόλεώς τινας ἡ(ι)τιᾶτο εἶναι, παρ' ὧν τὰ δῶρα εἰληφότα Εὐξένιππον συναγωνίζεσθαι αὐτοῖς, ἣν ἂν αὐτῶι εἰπεῖν ὅτι, ἐπειδὴ ἐκείνους οὐκ ἔστι τιμωρήσασθαι, δεῖ τοὺς ἐνθάδε *αὐτοῖς ὑπηρετοῦντας δίκην δοῦναι. — νῦν δὲ Ἀθηναίους φησὶν εἶναι, παρ' ὧν τὰς δωρεὰς εἰληφέναι αὐτόν. — εἶτα σὺ ἔχων ἐν τῆι πόλει τοὺς ὑπεναντία πράττοντας τῶι δήμω(ι) οὐ τιμωρῆ(ι) ἀλλ' Εὐξενίππω(ι) πράγματα παρέχεις; — Βραχὺ δ' ἔτι εἰπὼν περὶ τῆς ψήφου ἧς ὑμεῖς μέλλετε φέρειν καταβήσομαι. — ὅταν γὰρ μέλλητε ὦ ἄνδρες δικασταὶ διαψηφίζεσθαι, κελεύετε |

XLIX ὑμῖν τὸν γραμματέα ὑπαναγνῶναι τήν τε εἰσαγγελίαν καὶ τὸν νόμον τὸν εἰσαγγελτικὸν καὶ τὸν ὅρκον τὸν ἠλιαστικόν· καὶ τοὺς μὲν λόγους ἁπάντων ἡμῶν ἀφέλε-

---

7 Frohb. ἀπολλύμενον vel διαφθαρέντα excidisse putat; S. v. 14. 17 εἰσηγγελμένον et ἀπολελυμένον scribendum esse ci.; sed comparat Cb. Dem. c. Apatur. 12; Arist. Ach. 55; Fu. Isocr. 14, 55, 6, 70; ipse Fro. Dem. 28, 20. 19, 229 affert. — 10 εισαγγελια A pr., εισαγγελιαι corr. — τοιαυτηιου A pr.; corr. HI supra versum cum spiritus signo addidit. — 20 sq. τωιδηι|μωι A.

Col. XLVIII. 5 ηεν αυ|τωι A pr. — 9 αυτους A; αὐτοῖς Bb. Sw. (qui tamen dubitat an αὐτοῦ verius sit) Cb. L.; C. codicis lectionem defendit. — 18 τειμωρη A.; τιμωρεῖ Cb. — 21 βραχὺ δέ τι Bb. JBL.; βρ. δ' ἔτι Cb. Sw.[1] L. C. Cp.

τε, — ἐκ δὲ τῆc εἰcαγγελίαc καὶ τῶν νόμων cκεψάμενοι ὅ τι ἂν ὑμῖν δοκῆ(ι) δίκαιον καὶ εὔορκον εἶναι, τοῦτο ψηφίcαcθε. — Ἐγὼ μὲν οὖν coὶ Εὐξένιππε βεβοήθηκα ὅcα εἶχον. λοιπὸν δ' ἐcτὶ δεῖcθαι τῶν δικαcτῶν καὶ τοὺc φίλουc παρακαλεῖν καὶ τὰ παιδία ἀναβιβάζεcθαι.

Ὑπὲρ Εὐξενίππου
εἰcαγγελίαc
ἀπολογία πρὸc
Πολύευκcον.

Col. XLIX. 14 τουτοτοψηφιcαcθαι A pr. — 15 post coι exciderit ω vel ωι (ῷ) propter summam similitudinem. — 18 δειcθαι exstare in A etiam Bb. ap. Sw.[1] testatur. — 21 ταπαιδια A corr.; a pr. m. δικαια fuit. — 22 principium versus ultimi eodem modo exornatum est quo Lycophroneae finis.

VOLVMEN B.

IV.

[ЄΠΙΤΑΦΙΟϹ.]

Pap. Stobartianus.

I (I. II) Τῶν μὲν λόγων τ[ῶν μελ-λ]όντων ῥηθήϲεϲ[θαι ἐπὶ τῶιδε τῶι τάφωι[ι περί τε Λεωϲθένουϲ τοῦ ϲτ[ρατη-γοῦ καὶ περὶ τῶν ἄ[λλων τῶν μετ' ἐκείνου [τετε-λ]ευτηκότων ἐν τ[ῶι πο-λέμωι, ὡϲ ἦϲαν ἄν[δρεϲ ἀ]γαθοί, μα.τ. . . . .ρονοϲοι. . . . .

Inscriptio in papyro nusquam legitur.

Col. I. Nunc composui ex fragmentis duobus, quorum in primo v. 1—19 et vigesimi duae litterae insunt. Neque adeo dubia res esse videtur; sed dolendum quod praeter parvulam alterius partem haec fragmenta a tergo nunc charta caerulea operta sunt; quod ni esset, ex eis quae ibi scripta sunt fortasse certo iudicare liceret, utrum una columna haec esset an duae. — in priore frg. neque a dextra neque a sinistra parte margo usquam servatus est; consentiunt tamen nunc paene omnes in principio versuum nonnisi unam duasve litteras deesse. — 1 Τῶν μὲν Cb. S. Sp. Bb[1]. — 3 περὶ] A. Bb.; περί τε Cb. S. — 9 μά[ρτυρεϲ olim Cb., qui nunc μά[λιϲτα μὲν ci. Idem etiam sequentia restituere conatus est (p. 23 ed. I): ὁ χρ]όνοϲ ὁ ϲ[ύμπαϲ — — οὐδὲν ἔργ]ον πω κά[λλειον ἑ]όρακεν. Longius etiam progressus Bue.: μάρτ[υϲ ἀκριβὴϲ ὁ χ]ρόνοϲ ὁ ἴ[δὼν ἐν τῷ πολέμ]ῳ τὰϲ π[ράξειϲ, ὧν οὐδεὶ]ϲ ἄνθρω[ποϲ οὐδὲν ἔργ]ον πω κά[λλιον καθε]όρακεν, ὥ[ϲτε οὐδ' ἐν τῷ π]αντὶ αἰῶ[νι νομιϲτέον γ]εγενῆ[ϲθαι οὔτε] ἄνδραϲ [ἀμείνουϲ τῶν] τετελευ[τηκότων τῶνδε] οὔτε π[ράξειϲ τῶν ὑπ]ὸ τ[ῶνδε πεπραγμένων ἀξιω-τέραϲ ἐπαινεῖν καὶ μνημονεύειν τοῖϲ] ἔπει[τα. διόπερ] καὶ μάλιϲτα κτέ. — Ego sic conieci: μάρτ[υρεϲ ἔϲεϲθε τὸ πα]ρὸν

..ωι τὰς πϱ.......... ..c ἀνθρω[π......οὐδέν]ων πω κα........... ..ϱγακε[[ν]]ωϱ.....[ἐν τῶι ἅπ]αντι αἰῶ[νι......... γ]εγεννη........... ἄνδρας............ τετελετ............ οὔτε πρ[ϱαιρέcειc μεγαλ]οπρεπεcτ[έρας. διὸ καὶ μάλιcτα [φοβοῦμαι, μή μοι cυμ[βῆι τὸν λ]όγον ἐλ[[λ]]άττ[ω φαίν]εcθαι τῶν ἔρ[γων τῶν γεγεν[[ν]]η[[μένων. πλὴν κατ' [ἐκεῖνό γε πάλι(ν) θα[ρρῶ, ὅτι τὰ ὑπ' ἐμοῦ *[παραλειπόμενα *ὑμεῖc οἱ ἀκούοντες προcθήcετε· οὐ *γὰρ ἐ(ν) τοῖc τυχοῦcιν οἱ λόγοι ῥηθήcονται, ἀλλ' ἐν αὐτοῖc τοῖ(c) μάρτυcι τῶν (ἐκ)είνοι[c |

π]επραγμένων. Ἄξιον δέ II (III)
ἐc]τιν ἐπαινεῖν (τ)ὴν μὲν πό]λιν ἡμῶν (τ)ῆc προαιρέcεω]c ἕνεκεν, τὸ προελέcθ]αι ὅμοια καὶ ἔτι cεμνό]τερα καὶ καλλίω *τῶν πρότ]ερον αὐτῆι πεπραγμέ]νων, τοὺc δὲ τετελευ]τηκότας τῆc ἀνδρείας]ς τῆc ἐν τῶι πολέμωι, τὸ μὴ καταιcχῦναι τὰc τῶν προγόνων ἀρετάc· τὸν δὲ cτρατηγὸν Λεωcθένη διὰ ἀμφότερα· τῆc τε γὰρ προαιρέcεωc εἰc-

---

ὅcοι [cυνήλθετε. — V. 13. prima litt. ω potius fuisse videtur quam ο. — 14 prima litt. ρ fuisse videtur (quamquam non negaverim quin etiam ο fuisse possit); altera γ est, minime ρ; sexta (N) transfixa est, unde Bb. ἔργα καὶ ω.... — 16 γ]εγεννη... solemnis error librarii esse videtur; cf. v. 25; IV, 23 al. — 18 post λε non υ fuit, sed τ vel π; sed is error librarii fuerit, qui τελετ scripserit pro τελευτ. — 19 cf. col. XIII, 37. — 20 litt. οπ sunt in fragmento priore. — [δ | καὶ S., [διόπερ] καὶ Bue. — 21 φοβοῦμαι Bb. — 23 γενέcθαι Bb.; φαίνεcθαι K. Cb. S. N litterae reliquias in A[1] agnovit Sandys. — 26 κατ' ἐκεῖνό γε πάλιν Sp. Cb. S. — 28 κ[αταλει]πόμενα Bb.; παραλειπόμενα S. K. Librarius etiam pro ὑμεῖc v. 29 υμειν scripsit, omnem sententiam male detorquens. — 31 γὰρ] γαι A[1]. — 33 αυτοι (c supra) A[1]. — 34 μαρτυcιτνν A[1] pr.?? Deinde ειvoï, quae puncta cum S. reliquias C litterae supra scriptae putare possis. Itaque ἐκείνοις S. Sp. C. Bb.[1]; ἐκεῖ Bb.

Col. II. 1 δ' ἐ|c]τὶν K. Cb.; δέ ἐcτιν S. — 4 τοῦ pro τὸ V. — 6 in fine πω (ν supra) A[1]. — 11 V. τοῦ μή. — in fine τα (c supra) A[1].

ηγητὴc τῆι πόλ(ε)ι ἐγένετο καὶ τῆc στρατείαc ἡγεμὼν τοῖc πολίταιc κατέcτη. — Περὶ μὲν οὖν τ]ῆc πόλεωc διεξιέναι τ]ὸ καθ' ἕκαcτον τῶν πρότε]ρον * * * πᾶcαν τὴν Ἑλλάδα] οὔτε ὁ χρόνοc ὁ παρὼ]ν ἱκανόc, οὔτε ὁ καιρὸς] ἁρμόττων τῶ(ι) μακρ]ολογεῖν, οὔτε ῥάιδιον] ἕνα ὄντα τοcαύτας] καὶ τηλικαύταc πράξειc] *ἐπελθεῖν καὶ μνημο]νεῦcαι. ἐπὶ κεφαλαίου δ]ὲ οὐκ *ὀκνήcω εἰπεῖν

III (IV)

περ]ὶ αὐτῆc· — ὥcπερ γὰρ] ὁ ἥλιοc πᾶcαν [[πᾶcαν]] τὴν οἰκουμ[ένη]ν ἐπέρχεται, — τὰ[c μὲν] ὥραc διακρίνων [εἰc τὸ π]ρέπον καὶ καλῶ[c πάντα καθ]ιcτάc, τοῖc δὲ c[ώφροcι καὶ *ἐπ]ιεικέcι τ[ῶν ἀνθρώπ]ων ἐπιμ[ελούμενοc κ]αὶ γεν[έcεωc τῆc τροφῆ]c καὶ καρπ]ῶν κ[αὶ τῶν ἄ]λλων ἁπά]ντων τῶν [εἰ]c τὸν β[ίο]ν χρηcίμων· — οὕτωc κα[ὶ] ἡ πόλιc ἡμῶν διατελε[ῖ τοὺ]ς μὲν κακοὺ(c) κολάζο[υcα, τοὺς] δὲ δικαίο(υ)c ῥ[υομένη], *τὸ δὲ ἴcον ἀν-

---

— 18 πολειταιc A^1. — 21 .οκατ A^1 pr., .οκαθ corr. τὰ καθ' ἕκ. Cb. — 22 ρων A^1 pr.. — post πρότ. Bb. πεπραγμένων κατὰ addit; similiter Cb.: ἀνὰ πᾶcαν τ. Ἑ. πεπραγμένων. K.: πρότ., οἷc cώζουcα διετέλει πᾶcαν τ. Ἑ.; Cp. τῶν πρότ. διαcωcάντων π. τ. Ἑ.; S.: ἃ καθ' ἕκ. τῶν πρ. π. τ. Ἑ. εὐηργέτηκεν, quod rec. T., nisi quod pro ἃ ὃ scripsit, secutus Bb. in postscr. — 28 τηλικαυτ.c A^1 pr., supra scripto α. — 29 απελθειν A^1; ἐπελθεῖν Bb.; διελθεῖν S.; διεξελθεῖν ci. Cb. — 30 sq. κεφαλαί[ου] Bb.; κεφαλαί[ων] Cb. S. — δὲ] Bb., δ'] S. — ωκνηcω A^1. — 33 $\overset{η}{ο}$λιοc A^1.

Col. III. 3 [ἀεὶ κατὰ τὸ π]ρέπον Bb.; καὶ εἰc τὸ πρέπον S.; κατὰ τρόπον Cb. — 4 καὶ καλο[ὺc καιροὺc καθι]cτάc Bb.; καὶ καλὸν πάντα καθ. S.; καὶ καλῶ[c πάντα καθ. Cb. Ceterum ρεπ$\overset{ν}{ο}$ et cτ$\overset{c}{α}$ A^1. — 5 sq. π]ει|ϊκεcιτ A^1. Bue.: τοῖc δὲ ἀνθρώποιc τὴν ἐπεικεcτάτην πᾶcιν ἔχων ἐπιμέλειαν καὶ γενέcεωc καὶ ζωῆc καὶ τροφῆc καὶ τῶν ἄλλων κτέ., in quibus αὔξηc pro ζωῆc mavult Fu. coll. Plat. Rep. 509 B. At Cb.: ἐπιμ[ελόμενοc κ]αὶ γ[ιγνόμενοc χορηγὸ]c καὶ [τροφῆ]c καὶ τῶν ἄλλων κτέ. — 9 ....ονα Bb. K.; ον S., unde hic: καὶ [ἀφθ]ον[ίαν τῶν ἄλ]λων. — 10 πά]ντων Bb.; ἁπά]ντων rectius Cb. S. — 13 κ$\overset{α}{ο}$λ A^1. — 15 προτιμῶcα Bb., τιμῶcα

τὶ τῆϲ πλεονε]ξίαϲ ἅπαϲιν φυλάττουϲα, τ]οῖϲ δὲ ἰδίοιϲ κινδύνοιϲ κα]ὶ δαπάναι[ϲ κοινὴν ἄδει]αν τοῖϲ Ἕλλη[ϲιν παραϲκευ]άζουϲα. — [ἀλλὰ περὶ μὲ]ν τῶν κοινῶ[ν τῶν τῆϲ πόλ]εωϲ ὥϲπερ [προεῖπον] *καταλεί*ψω, πε[ρὶ δὲ Λεωϲθέν]ουϲ καὶ τῶν ἄ[λλων τοὺϲ λόγ]ουϲ ποιήϲομ[αι. — ἀπορ]ῶ δὲ πόθεν ἄρξωμα[ι λέγων] ἢ τίνοϲ *πρώτου μνηϲθῶ. — πότερα περ[ὶ] τοῦ γένουϲ αὐτῶν *ἑκάϲτου διεξέλθω; ἀλλ' εὔηθεϲ εἶναι ὑπολαμβάνω· τὸ(ν) μὲν(γὰρ) ἄλλουϲ τινὰϲ ἀνθρώπουϲ ἐγκωμιάζοντα, |

Cb. Bb.[1] — τὸ δὲ ἴϲον — ἅπαϲιν] ita amicus quidam Babingtonis ap. illum. ποιδειϲοναν [haud ambigue A[1]. — 17 sqq. cf. Lycurg. § 104. — 19 τὴν ἐλευθερί]αν pro κοινὴν ἄδ. (quod exstat ap. Lycurgum) mavult Cb. — 20 παραϲκευ]άζουϲα Bb. — 21 περὶ μὲν οὖ]ν τ. Bb. ἐπεὶ δὲ περὶ τῶν K[1]. ἕκαϲτον μὲν οὖν M. — 22 sqq. εω (c supra ω) (antea est spatium vacuum capax III litt.) | ωϲπερ[π].......καιαλι|φω A[1] (an και pro και exstitit? pro αλι sunt qui legant αμ). v. 22 Bb.: κοινῶν ἔργων τῆϲ πόλεωϲ (πράξεων pro ἔργων F. Cp. Cb.[1]); S. T.: κοινῶν τῶν τῆϲ πόλεωϲ; Breitenbach: κ. τῆϲδε τῆϲ π.; Mh.: κ. καὶ τῆϲ π.; C.: κοινῶν τὸν λόγον ταχέωϲ. — 23 ὥϲπερ [ἐν βραχεῖ εἴρητ]αι †αλιφω Bb. ὥϲπερ [εἶπον φρά]ϲαι χαλεπόν K. ὥ. [χρὴ δηλῶ]ϲαι (δοκῶ vel simile aliquid) S. [Cp.] T., qui ἐλπίζω pro δοκῶ ponit (Ls. νομίζω). ὥ. [εἰκὸϲ φρά]ϲαι παραλείψω M. ὥ. [εἶπον ἐάϲω] καὶ .... Cp. ὥ. προείρηται καταλείψω C. Totum locum inde a v. 21 ita constituit K[2].: [οὐκ ἔχων δὲ ὁμοῦ περὶ τούτων | εἰπεῖν καὶ περὶ παϲῶ]ν τῶν | κοινῶ[ν πράξεων τῆϲ πόλ]εωϲ, ὥϲπερ [χρή, καὶ ὑμνῆ]ϲαι ἅμ|φω, περὶ Λεωϲθ. κτέ. — 23 sq. παραλείπω Bue. — 24 περὶ δὲ Λεωϲθένουϲ Bb. — 25 τῶν ἄλλων ἤδη τοὺϲ λόγουϲ Bb.; om. ἤδη S. — 26 ποιηϲόμενοϲ ἐνθά]δε S. Sh.; ποιήϲομαι. νῦ]ν δὲ Bb.; ποιήϲομαι. ἀπορ]ῶ δὲ Cb. Sp. JBL. In A[1] (cf. Sch.) dimidia pars litterae ω servata est. ποθε (ν supra ε) A[1]. — 27 ἐπαινῶν Bb.; αὐτῶν K.; λέγειν Cb. Bb.[1]; λέγων S. C. — 28 πρώτου Cb. coll. Dem. 18, 129; Isocr. 15, 140: πρωτον A[1]. — 30 εκαϲτω A[1]. — 31 ηθεϲιναι (ε supra ϲι) A[1]. — 32 τὸν μὲν γὰρ Sch. ap. Bb. S.; τὸ μὲν Cp. C.; cf. IV, 5. τινουϲ A[1] pr.

IV (V) οἳ πολλαχόθεν εἰϲ μίαν πόλιν [[ϲυν]] ϲυνεληλυθότεϲ οἰκοῦϲι γένοϲ ἴδιον ἕκαϲτοϲ ϲυνειϲενεγκάμενοϲ, τούτων μὲν δεῖ κατ' [ἄ]νδρα γενεαλογεῖν — ἕκαϲτον· περὶ δὲ Ἀθηναίων ἀνδρῶν τοὺ(ϲ) λόγου(ϲ) ποιούμενον, οἷϲ ἡ κοινὴ γένεϲιϲ α[ὐτόχ]θοϲιν οὖϲιν ἀνυπέρβλητ[ον] τὴν εὐγένειαν ἔχει, πε[ρ]ίεργον ἡγοῦμαι εἶναι ἰδία[ι τὰ] γένη ἐγκωμιάζειν. — ἀλλὰ [πε]ρὶ τῆϲ παιδείαϲ αὐτῶν ἐπι[μνη]ϲθῶ, καὶ ὡϲ ἐν πολλῆι ϲ[ωφρο]ϲύνηι παῖδεϲ ὄντ[εϲ ἐτρά]φηϲαν, καὶ *ἐπαιδε[ύθηϲαν *ἅπερ εἰώθαϲιν [παιδεύειν; — ἀλλ' οἶμαι π[άνταϲ εἰδέναι ὅτι τούτο[υ ἕνεκα τοὺϲ παῖδαϲ παιδεύο[μεν, ἵνα ἄνδρεϲ ἀγαθοὶ γ[ένωνται· τοὺϲ δὲ *γεγενημ[ένουϲ ἐν τῶι πολέμωι ἄνδρ[αϲ ὑπερβάλλονταϲ τῆι ἀ[ρετῆι, πρόδηλόν ἐϲτιν ὅτι πα[ῖδεϲ ὄντεϲ καλῶϲ ἐπαιδε[ύθηϲαν. — ἁπλούϲτατον ο[ὖν ἡγοῦμαι εἶναι τὴν ἐν τ[ῶι πολέμωι διεξελθεῖν ἀρετὴν καὶ ὡϲ πολλῶν ἀγαθῶν αἴτιοι γεγένη(ν)ται τῆι *πατρίδι καὶ τοῖϲ ἄλλοιϲ Ἕλληϲιν. — ἄρξομαι δὲ πρῶτον ἀπὸ τοῦ ϲτρατηγοῦ. καὶ γὰρ δίκαιον. Λεωϲθένηϲ γὰρ ὁρῶν τὴν Ἑλλάδα πᾶ[ϲ]αν τεταπεινωμένην καὶ [. . . κατ]επτη- |

Col. IV. 3 ἴδιον A¹. — 5 τουτων A¹; τοῦτον Cb. S. — δεῖ] δὴ C. Cp.; δεῖν Sh. (qui supra τὸ μὲν ἄλλουϲ et τούτων retinent). — αντρα A¹ pr. — 8 ποιούμενοϲ corr. Cb. probante S. p. 56. — 17 επεδ. . . . A¹; emend. Bb. (ἐπεδείξαντο C.) — 18 οπερ A¹. — εἰώθαϲι ν[έουϲ παιδεύ]ειν Bb. εἰώθαϲιν παιδεύειν S. οἱ ἄλλοι ποιεῖν Lightf. ap. Bb. in postscr. ἀπὸ νέων ποιεῖν C. οἱ ἄλλοι ἐπαινεῖν F. Cp. (ἄνδρεϲ ἀϲκ-εῖν T. K.², ἐλεύθεροι s. Ἀθηναῖοι μαθ-εῖν M.) — 19 [πάνταϲ] Bb.; πάνταϲ ὑμᾶϲ Cb. — 21 τούτου ἕν. δεῖ τ. π. παιδευθῆναι Bb.; τ. ἕν. τ. π. παιδεύομεν S. M. Bb.¹; δεῖ — παιδεύε[ϲθαι F. — 22 γ[ένων]ται Bb.; γ[ίνων]ται S. — 23 γεγεννη[μενουϲ A¹. — 24 ἄνδρ[αϲ C. K. Cp. Cb. — οὕτωϲ in proecd. addidi. — 28 ἁπλ. δ[ὲ Bb.; ἁ. δὴ K.; sed littera fuit potius O, unde ο[ὖν Cb. S. Bb¹. — 33 πατριτι A¹. — 38 τεταπ. καὶ [τὴν] εὐη]μερ]ίαν Bb.; sed

V (VI) χυ]ῖαν, κατεφθαρμένην ὑπὸ τῶν] *δωροδοκούντων παρὰ Φιλίπ]που καὶ Ἀλεξάνδρου κατὰ τῶν] πατρίδων τῶν αὐτῶν, καὶ τ]ὴν μὲν πόλιν ἡμῶν δεομέ]νην ἀνδρόϲ, τὴν δ' *Ἑλλάδα πᾶ]ϲαν πόλεωϲ, ἥτιϲ προϲτῆναι δυ]νήϲεται τῆϲ ἡγεμονίαϲ, ἐπέ]δωκεν *ἑαυτὸν μὲν τῆι πατρί]δι, τὴν δὲ πόλιν τοῖϲ Ἕλληϲ[ιν] εἰϲ τὴν ἐλευθερίαν· καὶ ξενικὴν μὲν δύναμιν (ϲυ)ϲτηϲάμενοϲ, τῆϲ δὲ πολιτικῆϲ ἡγεμὼν καταϲτάϲ, τοὺϲ πρώτουϲ ἀντιταξαμένουϲ τῆι τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίαι Βοιωτοὺϲ καὶ Μακεδόναϲ καὶ Εὐβοέαϲ καὶ τοὺϲ ἄλλουϲ ϲυμμάχουϲ αὐτῶν ἐνίκηϲε μαχόμενοϲ ἐν τῆι Βοιωτίαι. ἐντεῦθεν δ' ἐλθὼν εἰϲ Πύλαϲ καὶ κατα[[λα]]λαβὼν τὰϲ πα]ρόδουϲ, δι' ὧν καὶ πρότερον ἐπὶ τ]οὺϲ Ἕλληναϲ οἱ βάρβαροι ἐπο]ρεύθηϲαν, τῆϲ μὲν ἐπὶ τὴν] Ἑλλάδα πορείαϲ Ἀντίπ]ατρον ἐκώλυϲεν, αὐτὸν δὲ κα]ταλαβὼν ἐν τοῖϲ τόποιϲ τούτοι]ϲ καὶ μάχηι νικήϲαϲ ἐπολιόρ]κει κατακλείϲαϲ εἰϲ Λαμίαν· Θ]εϲϲαλοὺϲ δὲ καὶ Φωκέαϲ καὶ

ЄΠΤΗ diserte scriptum est. καὶ κατεπτηχυῖαν Classen ap. K. S. Bb.[1], egregie nisi quod spatio non sufficit; itaque καὶ δέει κατ. Sandys, κ. ἔτι κ. Cb.[1], κ. φόβῳ κ. Mh., κ. ἤδη κ. Schk. Conf. [Demad.] Exc. (ed. H. Haupt Herm. XIII) 12. Simplex ἐπτ. est ap. Isocr. 5, 58 (Cb.).

Col. V. 1 καὶ ἐφθ. Mh. — 2 δωροδονουντων A[1]. — 6 ολλα[δα A[1]. — 8 δυνήϲεται Sch. Bb[1]. — 9 ...δωκενμενεναυτον A[1]. ἀπέδωκεν ἑαυτὸν μὲν Bb.; ἐπέδωκεν μὲν ἑαυτὸν K.; ἐπέδ. ἑ. μὲν S. Cb. — 12 ϲυϲτηϲάμενοϲ Bb.; κτηϲάμ. K. — 13 πολ^{ε}ιτικηϲ A[1]. — 14 πρωτου|ϲαντ. A[1]. — 18 Εὐβοᾶϲ corr. Cb. probante S. p. 58. — 20 μαχόμενοϲ A[1] corr., Cb., S.; μαχομενουϲ A[1] pr. — 23 εἰϲ]όδουϲ Bb.; παρόδουϲ Sp. probante S. l. c. P litterae vestigium agnoscit Sch.; Sandys I potius fuisse putat (διόδουϲ). — 30 κατακλῄϲαϲ West. —

Αἰ]τωλοὺϲ καὶ τοὺϲ ἄλλουϲ ἅπανταϲ τοὺϲ ἐν τῶι τόπωι ϲυμμάχουϲ ἐποιήϲατο, καὶ ὧν Φίλιπποϲ καὶ Ἀλέξανδροϲ ἀκόντων ἡγούμενοι ἐϲεμνύνοντο, τούτων Λεωϲθένηϲ ἑκόντων τὴν ἡγεμονίαν ἔλαβεν. ϲυνέβη δ' αὐτῶι τῶν μὲν πραγμάτων ὧν προεί[λετο κρατῆϲαι, — |

VI (VII) τῆϲ δὲ εἱ[μαρ]μένηϲ *οὐκ ἦν περιγενέ[ϲθαι.] — δίκαιον δ' ἐϲτὶν μὴ μ[όνον] ὧν ἔπραξεν Λεωϲθέν[ηϲ ζῶν] χάριν ἔχειν αὐτῶι πρ[ώτωι, ἀ]λλὰ καὶ τῆϲ ὕϲτερον [γενομέν]ηϲ μάχηϲ μετὰ τ[ὸν ἐκείνο]υ θάνατον καὶ τῶν [ἄλλων ἀγ]αθῶν τῶν ἐν τῆι ϲ[τρατείαι τ]αύτηι ϲυμβάντων [τοῖϲ Ἕλ]ληϲιν· ἐπὶ γὰρ τοῖϲ ὑπὸ [Λε]ωϲθένουϲ (τε)θεῖϲιν θεμελίοιϲ οἰκοδομοῦϲιν οἱ νῦν τὰϲ ὕϲτερον πράξειϲ. — Καὶ μηδεὶϲ ὑπολάβη(ι) με τῶν ἄλλων πολιτῶν μη]δένα λόγον ποιεῖϲθαι, ἀλλὰ] Λεωϲθένη *μόν(ον) ἐγκωμιάζ]ειν. ϲυμβαίνει γὰρ τὸν Λε]ωϲθένουϲ ἔπαινον ἐπὶ ταῖ]ϲ μάχαιϲ ἐγκώμιον καὶ τῶν ἄλ]λων πολιτῶν εἶναι· το[ῦ μὲν] γὰρ βουλεύεϲθαι κα[λῶϲ ὁ ϲτρα]τηγὸϲ αἴτιοϲ, τοῦ δὲ ν[ικᾶν μαχ]ομένουϲ οἱ κινδυν[εύειν ἐθ]έλοντεϲ τοῖϲ ϲώ-

---

33 ϲυμμαχου (ϲ supra) A¹. — 34 φιλιπποϲ — A¹. — 36 εϲεμνυοντο A¹ pr. — τουτωνλε — A¹. — 38 ϲυν.βη A pr.; ϵ supra vers. additum. — 40 κρατηϲαι A¹ corr.; — ϲησ pr.

Col. VI. 1 τηϲδεϊ A¹. — ουγην A¹. — 4 Λεωϲθ. αὐτὸϲ Bb.; Λ. τότε Sh. ap. Bb.; Λ. ζῶν K.²; Λ. τὴν proecd. coll. Lys. 24, 27. — 5 π[ολλήν Bb.; πλείϲτην Classen ap. K.; πᾶϲαν proecdos. — 6 γενομένηϲ Bb.; γεγενημένηϲ S. — 7 τούτου Bb.; ἐκείνου M. probante Sch. — 8 τῶν πάντων M.; τῶν ἄλλων Bb.; τῶν πολλῶν Maehly. — 17 λεωϲθενημενεγκω A¹. ἐν τῷ Λ. μὲν ἐγκ. Bb. φάϲκων Λ. μ' ἕν' ἐγκ. Sh. ἐν τῷ Λ. λίαν Z. διὰ τὸ Λ. μόνον Cb. ἀλλὰ Λ. μόνον S. K. καὶ Λ. μόνον Cp. — 18 ϲυμβ. — εἶναι 21 deleri vult M., def. Bue. — 20 ἔπ. τὸν ἐπὶ T. —

μαc[ιν· — ὥcτ]ε ὅταν ἐπαιν[ῶ τὴν γ]εγονυῖαν νίκην, ἅμα τ[ῆι Λε]ωcθένουc ἡγεμονίαι καὶ [τὴν τ]ῶν ἄλλων ἀρετὴν ἐγκωμ[ιάζ]ω. — τίc γὰρ οὐκ ἂν δικα[ίωc] ἐπαινοίη τῶν πολιτῶ[ν το]ὺc ἐν τῶιδε τῶι πολέμω[ι τε]λευτήcανταc, οἳ τὰc *ἑα[υτῶ]ν ψυχὰc ἔδωκαν ὑπὲρ τῆ[c τῶ]ν Ἑλλήνων ἐλευθερίαc, [φα]νερωτάτην ἀπόδειξιν τ[αύτ]ην ἡγούμενοι εἶναι τοῦ [βούλ]εcθαι τῆι Ἑλλάδι τὴν] ἐλε[υθερ]ίαν |

VII (VIII) περιθεῖναι, τὸ μαχόμ[ενοι τελευτῆcαι ὑπὲρ *αὐτῆ[c. μέγα δ' αὐτοῖc cυνεβάλετ[ο εἰ]ς τὸ προθύμωc ὑπὲρ τῆc [πατρίδοc ἀγωνίcαcθαι τὸ ἐν τῆ[ι Βοιωτίαι τὴν μάχην τὴν π[ροτέραν γενέcθαι. ἑώρων γὰ[ρ τὴν πόλιν τῶν Θηβαίων οἰκτ[ρῶc ἠφα]νιcμένην ἐξ ἀνθρώπων, [τὴν δὲ ἀ]κρόπολιν ⟦[ἐξ]⟧ αὐτῆc φρουρου[μένην] ὑπὸ τῶν Μακεδόνων, τὰ *δὲ cώματα τῶν ἐνοικούντων ἐξηνδραποδιcμένα, τὴν δὲ χώραν ἄλ-

---

26 ὥcτ]ε ὅταν Bb., idem v. 30 ἐγκωμιάζειν. ὥcτ' ἐμ]ὲ — ἐγκωμιάζειν C. Cb. ὥcτ]ε ὅταν — ἐγκωμιάζω S. K. Bb.[1] In vs. 26 litterae mirum in modum distractae sunt, et in fine longissima linea transversa addita. — 27 γ]εγονυῖαν A[1]. — 33 ..λευτηcάντεc A[1] pr. — 34 τacενα... A[1]. τὰc ἐν αὑτοῖc ψ. Maehly. — 38 primum ι et longitudine praecellit et crassis lineis duabus transfixum est.

Col. VII. 1 μαχόμενοι Bb.; μαχομένουc S. — 2 αυτοι... A[1]; αὐτῆc Bb.; αὑτοῦ K. — 4 πατρίδοc Bb.; Ἑλλάδοc S. — 6 πρότερον Bb.; πρώτην Sch. Cb. Bb.[1], προτέραν S. — 7 αιωρων A[1] pr.; A in Є mutatum, I transfixum est. Super Є spiritus lenis signum est. — τὴν μὲν πόλιν Bb.; τὴν πόλιν S. Pro hac est spatii ratio; nam in fine versus signum 7 exstabat. — 10 ἐξαυτῆc Bb.; ἐξ del. Cb. S. (cf. v. 9). ἔτι

λουc*διανενεμημένουc, ὥcτε πρὸ ὀφθαλμῶν ὁρώμενα αὐτοῖc τὰ δεινὰ ἄοκνον π[αρ]εῖχε τόλμα(ν) εἰc τὸ κινδυνεύειν [προ]χείρωc. (—) ἀλλὰ μὴν τήν γε π[ερὶ Π]ύλαc καὶ Λαμίαν μάχην γεν[ομένη]ν οὐχ ἧττον αὐτοῖc ἔνδο[ξον γεν]έcθαι *cυμβέβηκεν ἧc [ἐν Βοιω]τοῖc ἠγωνίcαντο, οὐ μόνον [τῶι μαχο]μένουc νικᾶν Ἀντίπατρον [καὶ τοὺc c]υμμάχουc, ἀλλὰ καὶ τῶι τόπω[ι, τῶι ἐ]νταυθοῖ γεγενῆcθαι τὴν μ[άχην. ἀφ]ικνούμενοι γὰρ οἱ Ἕλλη[νεc ἅπα]ντεc δὶc τοῦ ἐνιαυτοῦ εἰc [τὴν Πυλ]αίαν θεωροὶ γενήcοντ[αι τῶν ἔργων τῶν π[επρα]γμένων αὐτοῖc· ἅμα γὰρ εἰc τ[ὸν τό]πον *ἀθροιcθήcονται καὶ τ[ῆc τού]των ἀρετῆc μνηcθήcοντ[αι.—ο]ὐδέν*εc γὰρ πώποτε τῶν γεγονότων οὔτε περὶ καλλιόνων οὔτε πρὸc ἰcχυροτέρουc οὔτε μετ' ἐλαττόνων ἠγωνίcαντο, τὴν ἀρετὴν ἰcχὺν καὶ τὴν ἀνδρείαν πλῆθοc ἀλλ' οὐ τὸν πολὺν ἀριθμὸν τῶν cωμάτων

αὐτῆc M. — τατεcω A[1]; em. Cb. S. — 14 διανενεμημένουc Cb.: διανεμομενουc A[1]. — 17 paragraphus per errorem sequenti demum versui supposita. — 18 πρὸc Πύλαc Bb.; περὶ Π. Cb. S. M. Bb[1]. — 20 cυνβεβηκει A[1]; em. Bb. — 21 ηγωνιcα^{ν}|το A[1]. — 24 τῶν τόπων S. — 25 sq. Cf. Harpocr. s. v. Πύλαι· ὅτι δὲ δὶc (Sch.; codd. τιc) ἐγίγνετο cύνοδοc τῶν Ἀμφικτυόνων εἰc Πύλαc, Ὑπ. τε ἐν ἐπιτ. καὶ Θεόπομποc ἐν τῇ λ' εἰρήκαcιν. — 28 θεωροιγενηcοντ[αικὰὶ]τ̇ῆc̈τόυ A[1], cum scribentis oculi aberrassent ad v. 31 αθροιcθηcονταικαιτηcτου. — 30 π[ον pro τον fuerit, deinde το]ποναρ ut vid. A[1] (pr. τοποναν). — 32 ....υ— A[1]. — 33 .υ|δενοc A[1]. — 34 καλλειονων A[1]. — 34 προcϊc| A[1], ut ϊcχυν 36. — 35 οὔτε del. Cb. probante S. p. 58; contra dicit K.[2]; οὐδὲ ci. Schk. — 38 cωματω^{ν} A[1], cuiusmodi scripturas posthac iam non eno-

εἶναι κρίνοντεc. καὶ τὴν μὲν ἐλευθερίαν εἰc τὸ κοινὸν πᾶcιν κατέθεcαν, τὴν δ' εὐδοξίαν ἀπὸ τῶν πράξεων ἴδιον cτέφανον τῆι πατρίδ[ι περι]έθηκαν. (—) Ἄξιον |

VIII (IX) τοίνυν cυλλογίcαcθαι καὶ τί ἂν cυμβῆναι νομίζο⟦ι⟧μεν μὴ κατὰ τρόπον τούτων ἀγωνι⟦α⟧cαμένων. — ἆρ' οὐκ ἂν ἑνὸc μὲν δεcπότου τὴν οἰκουμένην ὑπήκοον ἅπαcαν εἶναι, νόμωι δὲ τῶι *τούτου τρόπωι ἐξ ἀνάγκηc χρῆcθαι τὴν Ἑλλάδα; cυνελόντα δ' εἰπεῖν τὴν Μακεδόνων ὑπερηφανίαν καὶ μὴ τὴν τοῦ δικαίου δύναμιν ἰcχύειν παρ' ἑκάcτοιc, ὥcτε *μήτε γυνα(ι)κῶν μήτε παρθένων *μήτε παίδων ὕβρ(ε)ιc *** ἀνεκλείπτουc ἑκάcτοιc καθεcτάναι. φανερὸν δ' ἐξ ⟦τ⟧ῶν *ἠναγκαζόμε⟦c⟧θα καὶ νῦν ἤ[δη·] θυcίαc μὲν ἀνθρώποιc γ[ιγνο]μέναc ἐφορᾶν, ἀγάλμ[ατα δὲ] καὶ βωμοὺc καὶ ναοὺc τοῖ[c μὲν] θεοῖc

---

tabo. — 39 εἶναι del. M. κρεινοντεc A¹. — 41 ευτοξιαν A¹ pr. — 42 ἴδιον A¹. — 43 ἀνέθηκαν Bb. T., περιέθηκαν S. Cb. Bb¹. — Interpunctio hic quoque proximo demum versui supposita.

Col. VIII. 1 c. τί ἂν καὶ K., καὶ cυλλ. τί Mh. — νομίζομεν K. Cb. S. — 6 νομωι A¹, non νομω, quod in ectypo est. — 7 τουτωι A¹. — 8 cυνελόντι Bb.; cυνελόντα A¹ S., qui cf. Herod. 3, 82. — 11 δυναμειν ϊcχυειν A¹. — 12 μετε A¹. — 14 μηδε A¹; μήτε F. — ἂν ἐκλείπτουc S.; ἐκλείπτουc ἂν Cp., quae propter intolerabilem circuitum eloquendi non sufficere videntur. Cb.: μήτε γυν. μ. π. μηδε(μίαν φειδὼ γίγνεcθαι ἀλλὰ καὶ τούτων καὶ) παίδ. ὕβρ. ἀνεκλ. κτέ. K. (et ego in proecd.) ante ἀν. addit ἀνιέναι ποτέ, ἀλλ'; Schnitzer ci.: μηδὲ παίδων αἰδῶ μηδεμίαν ἐπέχειν (s. εἶναι), ἀλλ' ὕβρ. ἀν. κ.; ἀπροcδοκήτουc pro ἀνεκλ. M. — 16 ἐξ ὧν Bb., ἐξ αὐτῶν ἃ K. — αναγ A¹, ἠναγκ. T. — 17 ἔ[χειν Bb., ἔ[cτι Cp., ἔ[τι K. Sp., ἐὰν Cf.; at ἤ[δη S., quod certum puto, quamvis Є litteram tueatur Sch. — 18 γε...με|ναc A¹; γεγενημέναc Bb.; γινομέναc (γε[ινομ.) S.; γιγνομέναc Cb. — 20 „Hyp.

ἀμελῶϲ, τοῖϲ δὲ ἀνθρώ-[ποιϲ] ἐπι-
μελῶϲ ϲυντελούμενα, καὶ [τ]οὺϲ
(τού)των *οἰκέταϲ ὥϲπερ ἥρωας τι-
μᾶν ἡμᾶϲ ἀναγκαζομένουϲ.
ὅπου δὲ τὰ πρὸϲ θεοὺϲ ὅ-ϲια διὰ
τὴν Μακεδόνων τόλμαν ἀν-
ή(ι)ρηται, τί τὰ πρὸϲ τοὺϲ ἀν-θρώπουϲ (δίκαια)
χρὴ νομίζειν; ἆρ' οὐκ ἂν παν-
τελῶϲ καταλελύϲθαι; ὥϲτε
ὅϲω(ι) δεινότερα τὰ προ(ϲ)-δοκώ-
μεν' ἂν γενέϲθαι κρίνο⟦ι⟧-μεν,
τοϲούτω(ι) μειζόνων ἐπαίνων
τοὺϲ τετελευτηκόταϲ ἀξίουϲ
χρὴ νομίζειν. ο(ὐ)δεμία γὰρ
ϲτρατεία τὴν (τῶν) ϲτρα-τευομένων ἀρε-

τὴν ἐνεφάνιϲεν μᾶλλον τῆϲ νῦν
γεγενημένηϲ, ἐν ἧι *γε πα-ρατάτ-
τεϲθαι μὲν ὁϲημέραι ἀναγ-καῖ-
ον ἦ(ν), πλείουϲ δὲ μάχαϲ ἠγωνίϲ-
θαι διὰ μιᾶϲ ϲτρατ[είας] ἢ τοὺϲ |
ἄλλουϲ πάνταϲ ⟦πληγὰϲ⟧ *ϲυμ- IX (X)
βαίνει ἐν τῶι παρε⟦παρ⟧λη-λυ-
θότι χρόνωι, χειμώνων δ' ὑ-
π]ερβολὰϲ καὶ τῶν καθ' ἡμέ-
ρα]ν ἀναγκαίων ἐνδείαϲ τοϲ-
αύ]ταϲ καὶ τηλικαύταϲ οὕ-τωϲ
ἐγ]κρατῶϲ *ὑπομεμ(ε)νη-κέναι
ὥϲ]τε καὶ τῶι λόγωι χαλεπὸν

---

schrieb νεώϲ" S. — 22 sq. rest. S. Cb. — 23 οικηταϲ A¹. — 24 ἡμᾶϲ ἀναγκ. del. M. Cp. — 25 πρὸϲ τοὺϲ θεοὺϲ Cb. — δίκαια post ἀνθρώπουϲ add. F. — 28 οὐ κἂν K. — 31 κρίνομεν K. Cb., probante S. p. 59. — 35 τῶν iam Bb. add. ci. — 37 τε A¹; em. Bb. — 39 ἀγωνίζεϲθαι K.² (et ὑπομεμένηκεν ἕκαϲτοϲ ὥϲτε IX, 7).

Col. IX. 1 sq. πληγαϲλαμβανειν A¹, quae verba delet Cb., πληγαϲ dittographiam antecedentis vocabuli πανταϲ putans. Ego in his verbis foedissime corruptis praeterea id quod ad sententiam desideratur (ϲυμβαίνει) latere iudico. Mh., cum probaret ϲυμβαίνει meum, πληγὰϲ in πολίταϲ mutandum censuit; def. traditam lectionem H. (comp. Polyb. I, 15, 2; II, 32, 3). F.: πλείουϲ δὲ πληγὰϲ λαμβάνειν ἐν μάχαιϲ ἠγωνιϲμέναιϲ διὰ μιᾶϲ ϲτρατείαϲ ἢ τοὺϲ ἄλλουϲ κτέ., et deinde v. 7 ὑπομεμενήκαϲιν. — 7 υπερμεμνηκεναι A¹; em. Bb. —

εἶν]αι φράcαι. τὸν δὴ τοιαύτας *κ]αρτερίας — ἀόκνως ὑπομεῖναι τού(c) πολίτας προτρεψάμενον Λεωcθένη — καὶ τοὺc τῶι τοιούτωι cτρατηγῶι προθύμωc cυναγωνιcτὰc cφᾶc αὐτοὺc παραcχόνταc — ἆρ' οὐ [[οὐ]] διὰ τὴν τῆc ἀρετῆc ἀπόδειξιν εὐτυχεῖc μᾶλλον ἢ διὰ τὴν τοῦ ζῆν ἀπόλειψιν ἀτυχεῖc νομιcτέον; οἵ τινεc θνητοῦ cώματοc ἀθά[νατον δόξαν ἐκτήcαντο, καὶ διὰ τὴ[ν ἰδίαν ἀρετὴν τὴν κοινὴν ἐλ[ευθερίαν τοῖc Ἕλληcιν ἐβεβαίωcαν. φέρει γὰρ πᾶcαν εὐδαιμονίαν*** ἄνευ τῆc *αὐτονομίαc. — ο(ὐ) γὰρ ἀνδρὸc ἀπειλήν, ἀλλὰ νόμου φωνὴν κυριεύειν δεῖ τῶν εὐδαιμόνων, οὐδ' αἰτίαν φοβερὰν εἶναι τοῖc ἐλευθέροιc, ἀλλ' ἔλεγχον, οὐδ' ἐπὶ τοῖc κολακεύουcιν τοὺc δυνάcταc καὶ διαβάλλουcιν τού(c) πολίταc τὸ τῶν πολιτῶν ἀcφαλέc, ἀλλ' ἐπὶ τῆι τῶν νόμων πίcτει

---

10 κρ]ατεριαc A[1] habuit. — interpunctio post hoc verbum oscitantis librarii est; debuerat post φράcαι ponere. — 11 πολειταc A[1]. — 12 Λεωcθένη del. K.[2]. — τοιουτω falso ectypum. — 14 huic versui paragraphus supposita; interpunctum ut videtur post cφαc. αυτουc spiritu leni instructum. — 18 (ἀντὶ) θν. c. C. F.; ἀντεκτήcαντο v. 19 Mh. — 20 ἴδιαν A[1]. cf. [Lys.] epit. § 44. — 22 sq. locus graviter corruptus vel mutilatus. φέρε γάρ, τί πᾶcαν εὐδαιμονίαν (23 sicut S.) W.; φέρε γάρ, τίc πᾶcα εὐδαιμονία (23 sicut S.) Schk.; item sed ποία pro τίc πᾶcα Gebauer Lys. p. 228. — 23 ανευτηcαυτονομειναc A[1]. ἄνευ τῆc αὐτοῦ ὁ μείναc Bb. ἄνευ τῆc αὐτονομίαc S. ἀρετῆc αὐτονομία K. ἐν αὐτῇ s. ἐφ' αὐτῆc αὐτονομία M. τί ἄνευ τῆc αὐτονομίαc V. οὐδὲν ante πᾶcαν addunt F. [Cp.] — Quae sequitur sententia laudatur a Stob. Flor. LXXIV, 35: Τοῦ αὐτοῦ (h. e. Ὑπ.). Φοβητέον οὐκ ἀνδρὸc ἀπειλήν, ἀλλὰ νόμου φωνήν; ubi AB addunt etiam: τοῦ αὐτοῦ. Κυριεύειν δεῖ τῶν ἐλευθέρων. — 26 de c littera in fine vs. v. ad XI, 29. — 29 πολειταc A[1]. — πολιτῶν] πολλῶν Cb. —

γενέcθαι. ὑπὲρ ὧν ἁπάντων οὗτοι πό-
νους πόνων διαδόχους ποιούμενοι
καὶ τοῖc καθ' ἡμέραν κινδύνοις τού(c) εἰc
τὸν ἅπαντα χρόνον φόβους τῶν πολιτῶν
καὶ τῶν Ἑλλήνων παραιρούμενοι τὸ
ζῆν ἀνήλωcαν εἰc τὸ τοὺc ἄλλους
καλῶc ζῆν. διὰ [[του]] τούτους πατέρες
ἔνδοξοι, μητέρες περίβλεπ(τ)οι τοῖς
πολίταις γεγόναcι· ἀδελφαὶ γάμων
τῶν προcηκόντων ἐννόμως τετυ-
χήκαcι καὶ τεύξονται· παῖδες ἐ[φό-
διον εἰc τὴν πρὸc τὸν δῆμον ε[ὔνοι-
αν τὴν τῶν οὐκ ἀπ*ολωλότω[ν |
ἀρετήν, οὐ γὰρ θεμιτὸν X (XI)
τούτου τοῦ ὀνόματος τυ-
χεῖν τοὺc οὕτως ὑπὲρ
καλῶν τό(ν) βίον ἐκλιπόν-
τας, ἀλλ[ὰ] τῶν τὸ ζῆν
(ε)ἰc αἰω[νί]αν τάξιν με-
τηλλα[χό]των ἕξουσιν.
εἰ γὰρ[ὁ τοῖ]ς ἄλλοι(c κα)κῶν
*ἀνιαρ[ότ]ατος θάνατος
τούτοις ἀρχηγὸς μεγά-
λων ἀγαθῶν γέγον-
ε, πῶς τούτους ο[ὐ]κ εὐ-
τυχεῖς κρίνειν δίκαιον,
ἢ πῶς ἐκλελοιπέναι
τὸν βίον, ἀλλ' οὐκ ἐξ ἀρ-
χῆς γεγονέναι καλλίω
γένεσιν τῆς πρώτης ὑ-
παρξάσης; — τότε μὲν
γὰρ παῖδες ὄντες ἄφρο-
νες ἦσαν, νῦν δ' ἄνδρες
ἀγαθοὶ γεγόνασιν. καὶ

---

37 διὰ τούτους Bb.; διά τοι τούτους Cb. — 42 εφο|τιον A[1] pr. — πρὸς τοῦ δήμου C. V. — εὐμένειαν Bb. εὔνοιαν Cb. C. Bb.[1] Sch. εὐδοξίαν S. — 43 απωλωλοτω[ν A[1].

Col. X. 6 ϊcαιω ..ωνταξιν A[1], sed alterius ω ductu postremo transfixo, quod primus observavit Sandys. Correctio imperfecta dubiaque mansit; nam nunc ab α tantundem littera abest quantum ab o, quod exstare putat Sandys. Ego αἰωνίαν restitui; εἰc αἰωνίων Sh., εἰc αἰώνιον S. K., εἰc δαιμόνων F., εἰc ἀθανάτων C., καὶ ἡρώων Sp., εἰc ἀμείνω Cb. (ego ed. I). — 8 ὁ τοῖc ἄλλοιc ὢν Cb. (Cp., S., ego edit. I); sed ante ων κ potius fuisse videtur. — 9 ανειη (Bb.) vel ανειρ A[1]. Ανειρ[οτατος fuerit; ἀνιαρότατος Bb.[1] F. Ἀλγεινότατος Cb. (ego ed. I), ἀνέπευκτος S., ἀνήκ[εc]τος Cp., ὁ ἄλλοιc ὢν ἀνίλαστος (hoc cum Cf.) K[2]. Longe aliter C. M. — 12 πῶς cum circumflexo ut videtur A[1]. — οὐκ] υ utrum exciderit an omissum fuerit sicut saepe, incertus sum. — 16 καλ-

τ]ότε μὲν (ἐν) *πολλῶι χρόνωι καὶ διὰ πολλῶν κινδύνων τὴν ἀρετὴν ἀπεδείξαν(το)· — νῦν δ' ἀπὸ ταύτης ἄ(ρ)ξα(c)θαι *** γνωρίμους πᾶcι καὶ μνημο[[νο]]νευτοὺc διὰ ἀνδραγαθίαν γεγονέναι. — τίc (γὰρ) κα(ι)ρὸc ἐν ὧι τῆc τούτων ἀρετῆc οὐ μνημονεύcομεν; τίc τόποc ἐν ὧι ζήλου καὶ τῶν ἐντιμοτάτων ἐπαίνων τυγχάνονταc οὐκ ὀψόμεθα; πότερον — οὐκ ἐν τοῖc τῆ[ς πόλεωc ἀγαθοῖc; ἀλλὰ τ[ὰ διὰ τούτουc γεγονότα τίνας ἄλλουc ἐπαινεῖσθαι καὶ μνήμ[[ν]]ηc τυγχάνειν ποιήcει; ἀλλ' οὐκ ἐν ταῖc ἰδίαιc εὐπραξίαιc; — ἀλλ' ἐν τῆ(ι) τούτων ἀρετῆι βεβαίωc αὐτῶν ἀπολαύcομεν. παρὰ ποία(ι) δὲ τῶν ἡλικιῶν οὐ μακαριcτοὶ | γενήcο[νται; πότερον οὐ πα- XI (XII)
ρὰ τοῖc γ[εραιτέροιc, οἳ ἄφοβον ἄ[ξειν τὸν λοιπὸν

λειω A[1]. — 22 πολλων A[1]; ἐν add. Bb. — 25 ἀπεδείξαντο Cb.; K. κτᾶcθαι εἵμαρτο ἦν post ἀρετὴν inserit. — 26 ταυτηcαξαθην A[1] pr., ταυτηcαξαθαι corr. (ita recte Bb.). ἄρξαcθαι vel ἀξιωθῆναι Bb.: ἀγάμεθα ut sensui satis fiat S.; ἐξαυτῆc K., postea αὐτόθεν idem; δέδοται Bs.; ἀξιοῦμεν C. V.; ἐξῆν Ἀθηναίοιc Cp. — Cum verbum finitum requiratur, Bb. γέγονε. ναί legere voluit, vel etiam simpliciter γέγονεν; postea tamen verbum illud in αξαθαι, damnatis prioribus coniecturis, quaesivit. Ἄρξαcθαι γν. π. — γέγονεν εἶναι W.; ἀπὸ τ. ὑπάρχει εὐθὺc γν. — — γεγονέναι Cb[1]; ἀ. τ. ἐξανθεῖ τὸ γν. — — γεγονέναι Schn. — 29 ανδραγαθι|c·αν A[1]; sed recte Sch. hoc C ad antecedentis columnae vs. 26 ελευθεροι[c trahit. — γὰρ inser. Cb. S. — 33 ἐντειμοτατων A[1]. — 37 τινουc ut vid. A[1] pr., cf. 3, 32. — 38 ἐπαινέcεων T. — 40 ϊδιαιc A[1]. — 41 ἀλλὰ τῇ del. ἐν Cb[1]. — 43 ἀπολαυcόμεθα requirit S., scripsit T. ἀπολαύομεν V.

Col. XI. Universae sententiae satis perspicuae; singula non satis certe restitui possunt. V. 1 sq. πρῶτον μὲν πα|ρὰ τοῖc γ[έρουcιν· οὗτοι γὰρ ἄ]φοβον ἄ[ξουcι τὸν λοιπὸν] βίον κα[τὰ τὴν ἀρτίωc] γεγενη[μένην ἀcφάλειαν] διὰ τούτ[ουc· ἔπειτα παρὰ τοῖc] ἡλικιώταιc Bb. — S.: γενηc. οὗτοι; ἢ π. τ. γεραιτέροιc; ἀλλ' ἄ. ἄ. τ. λ. β. καὶ ἐλάττων τοῦ γήρωc γεγένηται ἡ δυcχέρεια διὰ τούτουc αὐτοῖc. ἢ. π. τ. ἡ.; — F.: γεν. οὗτοι; ἆρ' οὐ π. τ. π[ρεcβυτέροιc; ἀ. ἄ. ἄ. τ. λ. β., καὶ.....

βίον κα[ὶ ἐν ἀϲφαλεῖ ἤδη γεγενῆϲ[θαι ἡγήϲονται διὰ τούτ[ουϲ; ἀλλ' οὐ παρὰ τοῖϲ ἡλικιώτ[αιϲ;............ τελευτὴ φ............. καλῶϲ ω............... παραπο............... αι γέγον[εν; ἀλλ' οὐ παρὰ τοῖϲ νεωτέρο[ιϲ καὶ παιϲίν; ἔπειτα οὐ τὸν[θάνατον ζηλώϲουϲιν αὐτ[ῶν καὶ αὐτοὶ[ϲπουδάϲουϲιν [μιμεῖϲθαι ὡϲ παράδειγμ[α τὸν τούτων βίον, ἀνθ' οὗ τὴν ἀ[ρετὴν καταλελοίπαϲι; οὐκ[οῦν χρὴ εὐδαιμονίζειν αὐ[τοὺϲ ἐπὶ τοϲαύτηι τιμῆ(ι); ἢ τίνε[ϲ ποιηταὶ καὶ φιλόϲοφοι λό[γων καὶ ᾠδῶν εἰϲ τοὺϲ Ἕλλην[αϲ ἀπορήϲουϲι περὶ τῶ[ν π]επραγμένων αὐτοῖϲ; παρὰ τίϲ[ι δ' οὐ μᾶλλον αὕτη τῆϲ Φρυγῶν κ[ρατηϲάϲηϲ ϲτρατείαϲ ἐγ[κωμιαϲθήϲεται; — ποῦ δὲ τῆϲ Ἑλ[λάδοϲ.......... τατοιϲ ε.............. ἅπαϲιν — κ[αὶ λόγοιϲ καὶ ᾠιδαῖϲ ἐπα[ιν.....δι' ἀμφότερα γὰρ ε............. περὶ Λεωϲ[θένουϲ...... καὶ τῶν τ[ελευτηϲάντων

διὰ τούτουϲ. ἢ οὐ π. τ. ἡλ.; ἀλλὰ.....— Cb[1]: ἀφ. διάξουϲι τ. λ. β. κακῶν ἀπαθεῖϲ γεγενημένοι διὰ τούτουϲ. — 7 sqq. K[2]: ἡλ., οἷϲ οὗτοι τελευτήϲαντεϲ οὕτω καλῶϲ ϲυνεβάλοντο εἰϲ τὸ παρὰ πολὺ κουφιϲθῆν|αί γε τὸν ἀγῶνα. — 11 αιγογον A pr. — ἢ παρὰ τοῖϲ] νεωτέροιϲ S. ἢ οὐ π. τ. ν.; ἀλλὰ F. ἢ π. τ. ν. δόξουϲιν; εἶ|τα οὐ τὸν θυμὸν θαυμάϲουϲιν αὐτῶν K[2]. — 14 αὐτοὶ μιμεῖϲθαι ϲπουδάϲουϲιν Bb. καὶ ϲφόδρα ϲπ. μιμ. παράδειγμα γενόμενον K[2]. — 17 οὐ τὴν ἀρετὴν καταλελοίπαϲι; οὐκ ἄξιον ἐγκωμιάζειν αὐτούϲ; Bb. οὐ τ. ἀ. ϲωτήριον πᾶϲι; οὐκ ἐγκ. ἀεὶ χρὴ ὧν οὐ δέδοικα μή τινεϲ ϲυγγραφεῖϲ ϲοφοὶ λόγων ἄλλουϲ τῶν Ἑλλήνων προκρίνωϲι K[2]. ad v. 16 sq. cf. epilogum p. 70. — 20 μητινε addito supra H altero H A[1]. — 24 παρα(π)ε Bb.; παρα(π)ο Cp.; παρα.ϲ S. — 25 Φρυγῶν καὶ τῆϲ ἐπὶ Τροίαν ϲτρατείαϲ S. — 27 δετηϲεϲ Sch. — 29 απαϲιν·κ A[1]. ἅπαϲιν κ.....ᾠ]δαῖϲ ἐπᾴ[δοντεϲ Bb. ἐν ἅπ. καὶ λόγοιϲ καὶ ᾠδαῖϲ ἐπαινεῖν Cb. F., qui χρὴ post λόγοιϲ inseruit. — 30 ϲεμνό]τερα γὰρ ἔ[ξεϲτιν ἡμῖν] περὶ Λεωϲ[θένουϲ εἰπεῖν Bb. ἀγαϲτότερα γ. ἔνεϲτι πολλῷ π. Λ. λέγειν S. ἐπ' ἀμφότερα γ. ἐξέϲται ὑμνεῖν π. Λ. | Cb. δημοτικώτερα γ. ἐϲτι τοῖϲ ποιηταῖϲ π. Λ. ᾄδειν F. ἀμφ. γ. ἐξέϲται ἐντεῦθεν π. Λ. εἰπεῖν Bb.[1] — 33 καὶ τῶν τ[ετελευτηκότων] ἐν τῷ πολ[έμῳ τῷδε. Bb. Bb.[1] — τελευτηϲάντων — πολέμῳ. S. Cb. — τετελ.

ἐν τῶι πολ[έμωι. εἰ μὲν γὰρ ἡδονῆϲ ἕν[εκεν μνημονεύουϲιν τὰϲ τ[οιαύταϲ καρτερίαϲ, τί γέ[νοιτ' ἂν τοῖϲ Ἕλληϲιν ἥδι[ον ἢ ἔπαινοϲ τῶν τὴν ἐλευθερί[αν παραϲκευαϲάντων ἀ[πὸ τῶν Μακεδόνων; εἰ δὲ [ὠφελείαϲ ἕνεκεν ἡ τοια[ύτη μνήμη |

XII (XIII) γί(γ)νεται, τίϲ ἂν λόγοϲ ὠφελήϲειεν μᾶλλον τὰϲ τῶν ἀκου[[ϲ]]όντων ψυχὰϲ τοῦ τὴν ἀρετὴν ἐγκωμιά*ζοντοϲ καὶ τοὺϲ ἀγαθοὺϲ ἄνδραϲ; ἀλλὰ μὴν ὅτι παρ' ἡμῖν καὶ τοῖϲ λο(ι)*ποῖϲ πᾶϲιν εὐδοκιμεῖν αὐτοὺϲ ἀναγκαῖον, — ἐκ τούτων *φανερόν ἐϲτιν· — ἐν Ἅιδου δὲ λογίϲαϲθαι ἄξιον τίνεϲ οἱ τὸν ἡγεμόνα δεξιωϲόμενοι τὸν τούτων. ἆρ' οὐκ ἂν *ο(ἰ)όμεθα (φ)ο(ι)τᾶν Λεωϲθένη δεξιουμένουϲ καὶ θαυμάζονταϲ τῶν [[δὲ]] *ἡμιθέων *καλουμένων τοὺϲ ἐπὶ [[ϲτρα]]-

---

— πολέμῳ. F. — 34 εἰ γὰρ] ἡδονῆϲ ἕν[εκεν ἐπακού]ουϲιν τὰϲ τ[οιαύταϲ καρ]τερίαϲ Bb. εἴτε γὰρ τῆϲ ἡ. ἕ. ἐγκωμιάζουϲι τ. τούτων κ. S. εἰ μὲν γ. ἡ. ἕ. ἐγκωμιάϲουϲιν τ. τηλικαύταϲ κ. Cb. Bb.[1] (ἐγκωμιάζ.) F., qui tamen ὑμνεῖν ἐθέλουϲιν. — 37 τ(ότ)ε [πραχθείϲαϲ τοῖϲ Ἕλ]ληϲιν, ἡ δὲ [γίνεται ἐκ τῶν] τὴν ἐλευθερί[αν διαϲω]ϲάντων ἀ[πὸ τῶν Μακεδό]νων Bb. τί γένοιτ' ἂν τοῖϲ Ἕ. ἥδει[ον S. Cb. Bb.[1] F. (etenim ϲινη·δε A[1].); deinde ἢ τούτων τ. τ. ἐ. πᾶϲι (om. F.) βεβαιωϲάντων ἀκούειν ὑμνουμένων S. F.; ἢ ἔπαινοϲ τ. τ. ἐ. παραϲκευαϲάντων ἀ. τ. Μακ. Cb. Bb.[1], qui tamen διαϲ. retinet. pro παραϲκ. Mh. ἀποκαταϲτηϲάντων. — 41 εἰ δὲ [ὠφελίαϲ ἕνε]κεν, ἡ τοια[ύτη ἐκ τῶν Τρωικῶν Bb. ὠφελείαϲ Cb. F.; deinde S.: ἡ τοιαύτη ϲπουδή; ἡ τοιάδε ἀνάμνηϲιϲ Cb. Bb.[1]; ἡ τοιαύτη μελέτη αὐτοῖϲ F., ἡ τ. μνήμη dubitanter Cb[1].

Col. XII. 1 γειν εται A[1]. — 3 ἀκουόντων S. Cb. K. V. — 5 ἐγκωμιάζ. S. Cb. K.; εγκωμιαϲοντοϲ A[1]. — 7 ημειν A[1]. — λοιποῖϲ Bb., λο|γοιϲ A[1]. — 10 φενερον A[1]. — 14 ωομεθα A[1]; em. Sh. — 15 ὁρᾶν Sh. Bb.; φοιτᾶν Cb. — 17 A[1]: τωνδεηγορμενωνκα (non recte Bb. και) | λ (pars eius litt. superest; non recte Bb. τ)ουμενουϲτουϲεπιϲτρ(α)|τειανϲτραϲαντ.ϲων |. Postrema Bb. expedivit, τοὺϲ ἐπὶ Τροίαν ϲτρατεύϲανταϲ restituens (solus T. τὴν ϲτρατείαν ante ϲτρ. addit); καλουμένουϲ exstare Cb. vidit, qui audacter, sed optima sententia, restituit τῶν ἡμιθέων καλουμένων (cf. Isocr. 4, 84). Nempe μενων istud ex sequenti vocabulo καλουμένων ortum esse, et fortasse etiam ορ, pro quo ου scriptum in codice esse

Τ(ρ)*οίαν ϲτρα(τεύ)ϲαντ[α]ϲ, ὧν οὗτοϲ ἀδελφὰϲ π[ρ]άξειϲ ἐνϲτηϲάμενοϲ τοϲοῦτον δ]ιήνεγκε, ὥϲτε οἱ μὲν μετὰ πάϲηϲ τῆϲ Ἑλλάδοϲ μ]ίαν πόλιν εἷλον, ὁ δὲ μ]ετὰ τῆϲ ἑαυτοῦ πατρίδοϲ μόνηϲ πᾶϲαν τ]ὴν τῆϲ Εὐρώπηϲ καὶ τ]ῆϲ Ἀϲίαϲ ἄρχουϲαν δύν]αμιν ἐταπείνωϲεν. κ]ἀκεῖνοι μὲν ἕνεκα μ]ιᾶϲ γυναικὸϲ ὑβριϲθείϲ]ηϲ ἤμυναν, ὁ δὲ παϲ]ῶν τῶν Ἑλληνίδων τ]ὰϲ ἐπιφερομέναϲ ὕ]βρειϲ ἐκώλυϲεν μετὰ] τῶν ϲυνθαπτομένων ν]ῦν αὐτῶι ἀνδρῶν, τ]ῶν μετ' ἐκείνουϲ μὲν γ]εγεν[ν]ημένων, ἄξια δ]ὲ τῆϲ ἐκείνων ἀρετ]ῆϲ διαπεπραγμένων. λ]έγω δὴ (καὶ) τοὺϲ περὶ Μιλτ]ιάδην καὶ Θεμιϲτ]οκλέα καὶ τοὺϲ ἄλ- | λουϲ, οἳ τὴν Ἑλλάδ[α XIII (XIV)

ἐλευθερώϲαντεϲ ἔντιμον μὲν τὴν πατρίδα κατέϲτηϲαν, ἔνδοξον (δὲ) τὸν αὐτῶν βίον ἐποίηϲαν, ὧν οὗτοϲ τοσ-

---

posse [hoc tamen verum non est]; ipsum καλουμένων e proximo τοὺϲ alienam formam traxisse. Τῶν ἡρώων καλουμένων F. (cf. Is. 9, 65); τῶν διηγουμένων τοὺϲ ἡμιθέουϲ καλουμένουϲ Bb.[1]; τῶν πεπραγμένων (τοὺϲ ἥρωαϲ) καλ—ουϲ Cp. — 22 sqq. cf. Isocr. 4, 83; 9, 65. — 29 ν in fine versus deletum videtur. — 37 post ἀνδρ. plene interpungunt S. p. 59, C. K. F.; post διαπεπρ. v. 41 Cb. Cp. — S. K.[1] post τῶν v. 38 addunt δὲ; ὧν XIII, 6 del. K.; τούτων pro ὧν K.[1]; ibd. ante ὧν add. ποία ἔντευξιϲ Λεωϲθένει ἔϲται K[2]. — Cb. ante τῶν plura excidisse statuit, in hunc ferme modum: (οἵ τινεϲ τὰϲ ἀρετὰϲ ἐζήλωϲαν τῶν πάλαι ἐνθάδε κειμένων ἀνδρῶν), τῶν κτέ. — F. et ipse excidisse quaedam conicit, sed novum enuntiatum ab eis incipit; similiter Schk. — Mihi periodus claudicare videtur, si terminetur in vocabulo ἀνδρῶν; sed istud ϲυνθ. ἀνδρ. τῶν κτέ. non cum Cp. ad Miltiadem ceterosque, sed ad eos qui Lamiaco bello caesi sunt refero. Porro λέγω δή est „nomino deinde etiam e. q. s., idemque de eis dico quod de Troicis heroibus dixi"; quare καὶ addere melius visum est. (Sensu simili D. ἐρῶ, Cf. ὁρῶ proposuerunt). — 39 γεγεννημενουϲ A[1] pr.; γεγεννημενων corr. — 42 λ]έγω Cb. C. S. K. — 43 μιλ|ταδην A[1] sec. Bb.; sed quae videbatur superior T litterae linea paragraphus est. post α interpunctum videtur.

Col. XIII. 3 εντειμον A[1]. — 5 δὲ add. Bb. —

οὗτον ὑπερέϲχεν ἀνδρείαι καὶ φρονήϲει, ὅϲον οἱ μὲν ἐπελθοῦϲαν τὴ(ν) τῶν βαρβάρων δύναμιν ἠμύναντο, — ὁ δὲ μ[ηδ' ἐπελθεῖν ἐποίηϲεν. κἀκεῖνοι μὲν ἐν τῆι οἰκ(ε)ίαι τοὺϲ ἐχθ(ρ)οὺϲ ἐπεῖδον ἀγωνιζομένουϲ, οὗτοϲ δὲ ἐν τῆι τῶν ἐχθρῶν περιεγένετο τῶν ἀντιπάλων. — οἶμαι δὲ καὶ (τοὺϲ) τὴν πρὸϲ ἀλλήλουϲ φιλίαν τῶι δήμωι βεβαιότατα ἐνδειξαμένουϲ, λέγω δὲ Ἁρμόδιον καὶ Ἀριϲτογείτονα, *οὐδέναϲ οὕτωϲ αὐτοῖϲ οἰκείο(υϲ οὐδὲ πιϲτο)τέρουϲ ὑμῖν εἶναι νομίζειν ὡϲ Λεωσθέ(ν)η καὶ τοὺϲ ἐκείνωι ϲυναγωνιϲαμένουϲ, οὐδ' ἔϲτιν οἷϲ ἂν μᾶλλον ἢ τούτοιϲ πληϲιάϲειαν ἐν *Ἅ(ι)δου. εἰκότωϲ· οὐκ ἐλάττω γὰρ ἐκείνων ἔργα διεπράξαντο, ἀλλ' εἰ δέον εἰπεῖν, καὶ μείζω[[ν]]. οἱ μὲν γὰρ τοὺ[ϲ τῆϲ πατρίδοϲ τυράννουϲ [κατέλυϲαν, οὗτοι δὲ τοὺϲ τῆϲ Ἑλλάδοϲ ἁπάϲηϲ. ὦ καλῆϲ μὲν καὶ παραδόξου τόλμηϲ τῆϲ πραχθείϲηϲ ὑπὸ τῶνδε τῶν ἀνδρῶν, ἐνδόξου δὲ καὶ μεγαλοπρεποῦϲ προαιρέϲεωϲ ἧϲ προ[[ϲ]]είλοντο, — ὑπερβαλλούϲηϲ δὲ ἀρετῆϲ καὶ ἀνδραγαθίαϲ τῆϲ ἐν τοῖϲ κινδύνοιϲ, ἣν οὗτοι παραϲχόμενοι εἰϲ τὴν κοινὴν ἐλευθερίαν τῶν Ἑλλήνων |

---

16 post τῇ interpunctum. — 18 τοὺϲ add. Bb. — τὴν προϲήκουϲαν φιλ. M. — 22 αριϲτογειδονα A[1] pr. — ουθενουϲουτω(ϲ)|αυτοιϲοικειοτερουϲυμειν|ειναι A[1]. οὐδ' ἐκείνουϲ οὕτωϲ αὐτοῖϲ οἰκείουϲ ἢ ὑμῖν εἶναι Bb. Cp., qui tamen pro ἢ ὑμ. scribit τοὺϲ ἄλλουϲ, et K., qui οἰκ. ἑταίρουϲ. οὐδέναϲ οὕτωϲ αὐτοῖϲ Cb. S. F.; deinde S. οἰκείουϲ ἂν εἶναι, F. οἰκείουϲ καὶ ἑταίρουϲ ὑμῖν εἶναι. οὐδ' ἑαυτοὺϲ οὕτωϲ οἰκείουϲ ὑμῖν εἶναι T. οὐκ εὔνουϲ οὕτωϲ αὐτοῖϲ ἢ οἰκειοτέρουϲ ὑμ. εἶναι (δεῖν?) νομ. C. οὐδέναϲ οὕτωϲ αὐτ. οἰκείουϲ ἢ οἰκειοτέρουϲ ὑμῖν εἶναι Sp. atque alii alia. — 25 θεηκαι A[1] corr., θε..αι pr. — 26 ουδεϲτι|νοιϲ in A[1] esse ante me vidit Sh. Errores reliquorum coniecturasque tacere nunc praestat. — 28 ατου A[1]. — 31 μειζω fort. A[1] corr. — 43 ἐλευθ. [τὴν Bb.; ἐλ. | τῶν Cb. — ut extremus, ita hic quoque versus iusto brevior fuerit.

[Χαλεπὸν μὲν ἴcωc ἐcτὶ τοὺc ἐν τοῖc τοιούτοιc ὄντας πάθεcι παραμυθεῖcθαι· τὰ γὰρ πένθη οὔτε λόγῳ οὔτε νόμῳ κοιμίζεται, ἀλλ' ἡ φύcιc ἑκάcτου καὶ φιλία πρὸc τὸν τελευτήcαντα (τὸν) ὁριcμὸν ἔχει τοῦ λυπεῖcθαι. ὅμωc δὲ χρὴ θαρρεῖν καὶ τῆc λύπηc παραιρεῖν εἰc τὸ ἐνδεχόμενον, καὶ μεμνῆcθαι μὴ μόνον τοῦ θανάτου τῶν τετελευτηκότων, ἀλλὰ καὶ τῆc ἀρετῆc ἧc καταλελοίπαcιν. εἰ γὰρ θρήνων ἄξια πεπόνθαcιν, ἀλλ' ἐπαίνων μεγάλων πεποιήκαcιν. εἰ δὲ γήρωc θνητοῦ μὴ μετέcχον, ἀλλ' εὐδοξίαν ἀγήρατον εἰλήφαcιν εὐδαίμονέc τε γεγόναcι κατὰ πάντα. ὅcοι μὲν γὰρ αὐτῶν ἄπαιδεc τετελευτήκαcιν, οἱ παρὰ τῶν Ἑλλήνων ἔπαινοι παῖδεc αὐτῶν ἀθάνατοι ἔcονται. ὅcοι δὲ παῖδαc καταλελοίπαcιν, ἡ τῆc πατρίδοc εὔνοια ἐπίτροποc αὐτοῖc τῶν παίδων καταcτήcεται. πρὸc δὲ τούτοιc, εἰ μέν ἐcτι τὸ ἀποθανεῖν ὅμοιον τῷ μὴ γενέcθαι,

---

Exstant praeterea duo parvula huius voluminis fragmenta, quibus certus locus assignari nequit, nisi quod genere chartae indicatur alterum eorum aut ad col. XI pertinuisse aut ad aliquam quae post XIII. sequebatur. Id frg. ex omnibus partibus mutilatum has litteras habet: αλλο | πολλ | γεν. Alterum frg., quod postmodo inventum nequedum ap. Babingtonem exhibitum est, haec praebet: ..π. | ιερ. | ..γε | ...ρ. Margo ne in hoc quidem frg. usquam exstat.

Accedit epilogi magna pars a Stob. Flor. 124, 36 servata, ubi lemma Ὑπερίδου praefixum est. — πάθεcι] πένθεcι Mh. — τὸν ὁριcμὸν S., ὁρ. libri. — τῆc ἀρ. ⟨ἧc ἀποδεδείχαcι καὶ τῆc δόξηc⟩ ἧc Mh. — εἰ γὰρ θρ. Leopardi (Rh. M. 1835 p. 11): οὐ γὰρ θρ. — ὥcπερ ὑπολ. εἶναι, τοὺc ταῖc κτέ. AB.; ceteri codd. ὥ. ὑ. εἴη τ. τ. Hinc S. ὑπ., εἴη ἂν effecit; Cb. post Toupium (ad Long. π. ὕ. c. 34; admonuit Bb.) ὑπ., εἰκόc. — Postea AB. πλ. ἐπιμελείαc; idemque Append. flor. p. 79 (addito καὶ post ἐπιμ.) et Maximus Conf. p. 250 Combéf. 199 turic., ubi extrema verba inde ab εἰ δ' ἐcτὶν pariter leguntur; reliqui libri πλ. εὐδαιμονίαc, unde Ruhnkenius (S., Cb.) κηδεμονίαc effecit. Bakhuizen van den Brink ita legit: ὑπ. εἶναι, τοὺc — βοηθ. καλλίcτηc εἰκὸc μοίραc ὑπὸ τ. δ. τυγχ. — δαιμονίου] δαίμονοc AB.

Praeterea S. ad hanc orationem duo frg. refert, alterum exstans ap. Polluc. II, 14: Ὑ. δὲ τὸν ἀγήρατον χρόνον, Cοφοκλῆc δὲ τὸν ἀγήρω (sc. εἴρηκεν), et hoc quidem satis pro-

ἀπηλλαγμένοι εἰϲὶ νόϲων καὶ λύπηϲ καὶ τῶν ἄλλων τῶν προϲπιπτόντων εἰϲ τὸν ἀνθρώπινον βίον· εἰ δ' ἔϲτιν αἴϲθηϲιϲ ἐν Ἅιδου καὶ ἐπιμέλεια παρὰ τοῦ δαιμονίου, ὥϲπερ ὑπολαμβάνομεν, εἰκὸϲ τοὺϲ ταῖϲ τιμαῖϲ τῶν θεῶν καταλυομέναιϲ βοηθήϲανταϲ πλείϲτηϲ κηδεμονίαϲ ὑπὸ τοῦ δαιμονίου τυγχάνειν.] — — —

babiliter. Alterum in excerptis e Dexippo (p. 32 ed. Niebuhr) e Vaticanae bibliothecae schedis extractis legitur; sed ut Babingto demonstravit (Classical journal vol. I p. 408), nihil ad epitaphium pertinet, sed pariter ac sex alia frg. una inventa ad orationem quandam κατ' Ἀντιπάτρου. Concedit ipse S. (Philol. Suppl. I p. 55 sq.), addens Dexippi ipsius fragmenta esse, qui fecerit Hyperidem suadentem, Phocionem dissuadentem bellum.

FRAGMENTA.

I I. II. ΚΑΤ᾽ ΑΘΗΝΟΓΕΝΟΥϹ

λόγοι β΄.

Cf. Longin. π. ὕψ. 34, 3.

1. *Ὁ μὲν τοίνυν νόμος κελεύει ἀψευδεῖν ἐν τῇ ἀγορᾷ.* — Harp. s. v. κατὰ τὴν ἀγορὰν ἀψευδεῖν, qui ad primam orationem refert.

2. *Βουλεύσεως* — — Ὑπ. δ᾽ ἐν τῷ κατ᾽ Ἀθηνογένους α΄ ἐπὶ ἐνέδρας καὶ ἐπιβουλῆς τῆς εἰς χρήματα ἰδίως κέχρηται τῷ ὀνόματι. — Harpocr.

3. *Τὰ τῶν φωρῶν κρείττω·* Ὑπ. ἐν τῷ κατ᾽ Ἀθ. β΄. παροιμία ἐστὶ λεγομένη κατὰ τῶν πλείω φερομένων ὧν ἠδίκησαν. — Harp. et Mich. Apost. prov. cent. 18, 11.

4. *Ἀπρόσκλητον* τὴν οὐ προσκεκλημένην Ὑ. ἐν τῷ κατ᾽ Ἀθ. β΄. Harp.

5. *Ἀλλὰ ὁμόσε βούλομαι τῷ λόγῳ τούτῳ ἐλθεῖν.* — Harp. v. ὁμόσε ἰέναι et frg. lex. Cantabrig. p. 674 not. 1. (Ὑ. ἐν τῷ κατ᾽ Ἀθ.)

---

3. Sauppius Bernhardyum secutus: „plura quam pro commissis et malefactis, h. e. non ex merito“; sed malim ita accipere: „furum potior est causa“ (Maussac.); „plura quam ei quos iniuria affecerunt“. — φωρῶν Kiessling: φώρων O, φόρων cett. — πλεῖον δὲ AB, πλείω δὲ C; φερομένοις A, φερόμενοι B; κατὰ τῶν om. ABC. Fuit fortasse: ἐπὶ (ita Dind. ci.) τῶν ἠδικηκότων μέν, πλεῖον δὲ κτέ. — 5 addit Harp.: ἀντὶ τοῦ παραβαλέσθαι. λέγεται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ὁμόσε ταῖς λόγχαις ἰέναι, ἀντὶ τοῦ ἐξ ἐναντίας εἰς τὸ αὐτὸ

6. *Ποδοστράβη*· Ὑπ. ἔν τε τῷ κατ' Ἀθην. καὶ ἐν τῷ κατ' Αὐτοκλέους. — Harpocr.

III. ΥΠΕΡ ΑΚΑΔΗΜΟΥ. II

7. *Ἡφαιστία* (oppidum Lemni). Ὑ. ἐν τῷ ὑπὲρ Ἀκαδήμου. — Harpocr.

IV. ΚΑΤ' ΑΝΤΙΟΥ ΟΡΦΑΝΙΚΟΣ. III

8. *Ἀσήμαντα* τὰ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενα ἀσφράγιστα· — Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Ἀντίου. — Harp.

9. Ὑπερείδης δ' ἐν τῷ κατ' Ἀντίου τὰ ἐν ταῖς βασάνοις εἰρημένα ὑπὸ τῶν βασανιζομένων καὶ ἀναγραφέντα *βασάνους* ὠνόμασε. — Harp. s. v. βάσανος.

10. *Σεσημασμένων* ἀντὶ τοῦ ἐσφραγισμένων Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ ὀνόματος, Ὑπερείδης ἐν τῷ κατ' Ἀντίου ὀρφανικῷ. — Harp.

11. *Ὑποστήσας* ἀντὶ τοῦ ὑποβαλόμενος Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Ἀντίου. — Harp.

V. ΠΡΟΣ ΑΠΕΛΛΑΙΟΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΘΗΣΑΥΡΟΥ. IV

12. *Κολωνέτας*· Ὑπ. ἐν τῷ πρὸς Ἀπ. π. τ. θησαυροῦ. τοὺς μισθωτοὺς Κολωνέτας ὠνόμαζον. — — Harp.; cf. Pollux VII § 132.

13. *Κτησίου Διός*· Ὑ. ἐν τῷ πρὸς Ἀπ. — Harp.

14. *Ἐξέδωκε τὴν προγονὸν τὴν αὐτοῦ.* — Pollux III, 27 (ἐν τῷ πρὸς Ἀπ. π. τ. θησ.).

15. *Πυθαέα*· Ὑπερ. ἐν τῷ πρὸς Ἀπελλαῖον. — Harp.

ἔρχεσθαι καὶ μὴ στρέφεσθαι μηδὲ φεύγειν. — 6 expl. Harp.: ποδοστράβας ἔλεγον μηχανήματά τινα ὑπὸ τῶν κυνηγετῶν κατασκευαζόμενα, εἰς ἃ τὰ θηρία ἐμβαίνοντα ἡλίσκετο. — 9 ἀναγραφέντα Bk. ex N: ἀναγραφομένων. — 10 σεσημασμένῳ et ἐσφραγισμένῳ codd. praeter N, qui σεσ—ην et ἐσφ—ην; genetivum e Demosthene § 17 S. restituit. — 12 Κολωναίτας codd. Harp. praeter epitom., quae Κολωνέτας (S. Dd.). Κολωνίτας cum Poll. Westermann hist. eloqu. gr. p. 307. — ἀπαλλαῖον C. ἀπαλλαῖον B. — 13 ἀπαλαῖον BC. — 15 Πυθαεία A Ald., πυθακία B, Πυθία ἑορτὴ τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος

16. *Πώλας* ἀντὶ τοῦ πράϲειϲ Ὑπ. ἐν τῷ πρὸϲ Ἀπ. — Harp.

v VI. VII. ΚΑΤ' ΑΡΙϹΤΑΓΟΡΑϹ ΑΠΡΟϹΤΑϹΙΟΥ

λόγοι β'.

17. *Ὥστε Λαῒς μὲν ἡ δοκοῦσα τῶν πώποτε διενηνοχέναι τὴν ὄψιν καὶ Ὤκιμον καὶ Μετάνειρα.* — Ath. XIII p. 587 C. (ἐν τῷ κατ' Ἀρ. β'), cf. 588 C.

18. Ὅτι χιλίαϲ ἐζημιοῦντο αἱ κατὰ τὰϲ ὁδοὺϲ ἀκοϲμοῦϲαι γυναῖκεϲ Ὑ. ἐν τῷ κατ' Ἀρ. β' εἴρηκεν. — Harp.

19. *Ἀπροστασίου* εἶδοϲ δίκηϲ κατὰ τῶν προϲτάτην μὴ νεμόντων μετοίκων — — Ὑ. ἐν τῷ κατ' Ἀρ. ἀπρ. β'. — Harpocr.

20. — — Ὑπερείδηϲ δ' ἐν τῷ κατ' Ἀριϲταγόραϲ ἀπροϲταϲίου β' φηϲὶν ὡϲ οἱ νόμοι κελεύουϲι διαμαρτυρεῖν ἐπὶ ταῖϲ γραφαῖϲ ταῖϲ τοῦ ἀπροϲταϲίου τὸν βουλόμενον ὁμοίωϲ τῶν ξένων καὶ τῶν ἐπιχωρίων. — Harp. s. v. διαμαρτυρία.

21. Τίνων δ' οὐκ ἐξῆν τοῖϲ νόθοιϲ μετέχειν, δεδήλωκεν Ὑπ. τε ἐν τῷ κατ' Ἀρ. β'. — Harp. s. v. νοθεῖα.

22. *Πωληταὶ* καὶ πωλητήριον. οἱ μὲν πωληταὶ ἀρχή τίϲ ἐϲτιν Ἀθήνηϲι — Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Ἀρ. β'. — Harp.

---

epitome. Πυθαιέα Westerm., Πυθαέα Kiessling Sauppe. Pergit Harp.: ἄπορον πῶϲ ἀπὸ (ἐπὶ ci. S.) τούτου ἐϲχημάτιϲται παρὰ τῷ Διδύμῳ· καὶ γὰρ οὐ δι' ὧν παρέθετο ὁ γραμματικὸϲ ὠνόμαϲε (Hyper.) τὰ Πύθια ἑορτήν, ἀλλὰ τὸν Πύθιον Ἀπόλλωνα. Cf. de Apolline Πυθαεῖ Pausan. 2, 35, 2. 36, 5. 3, 10, 8. 11, 9 aliosque auctores quos congessit S. Festum Apollinis, quocum cognomen dei Didymus confundit, Πυθαεῖα (recentiore orthographia Πυθαῆα) dictum fuit, v. S. — 16 ἀπαλλαῖον BC. — 17 Μετάνειρα Schweighäuser; Μ—αν libri. — 18 ἀριϲταγόρου Ald. — 19 ἀριϲταγόρα F, ἀριϲταγόρου AB Ald. — 20 ἀριϲταγόρου ABI Ald., ἀριϲτογόνου N. — ἀποϲταϲίου B. — δευτέρῳ Ald., δευτέρου I, om. ABN. — 21 ἀριϲταγόρου PQ Ald. — 22 huc retulit S. Suidae et Photii glossam: πωλητήριον· τὸ πρατήριον. οὕτωϲ Ὑπερίδηϲ, contra Kiessling

23. *Φαλάγγια.* Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Ἀρ. β', ὅτι τῶν δακετῶν τι ζῷόν ἐστι τὸ φαλάγγιον. — Harp.

24. *Ἐπεὶ καὶ ὁ τῆς δωροξενίας νόμος ἁρμόττων ἐστὶ τῷ νῦν ἀγῶνι παραχθῆναι· εἰ γὰρ καὶ τοὺς ἀποφυγόντας ξενίας εἴρηκεν ἐξεῖναι τῷ βουλομένῳ πάλιν γράψασθαι, ἐὰν μὴ δοκῶσι δικαίως τὸ πρῶτον ἀποπεφευγέναι, πῶς οὐ φανερόν ἐστι κατ' Ἀριστανόρας τὸ δίκαιον;* — Harp. s. v. δωροξενία (Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Ἀρισταγ.).

25. *Ὥστε κελευστέον τοὺς μαρτυροῦντας τὰ τοιαῦτα καὶ τοὺς παρεχομένους (μὴ) μάτην ἀπατᾶν ὑμᾶς, (ἀλλ' ἀποδεικνύναι ὅτι) τυγχάνουσι δικαιότερα λέγοντες· καὶ νόμον ὑμῖν ἀναγκάζετε παρέχεσθαι, τὸν κελεύοντα μὴ νέμειν προστάτην.* — Suid. s. v. νέμειν προστάτην, sine orationis nomine; sed cf. Harp. s. v. προστάτης· Ὑ. ἐν τῷ κατ' Ἀρισταγόρας.

26. Ὁμοίως τὸν καλούμενον τόπον παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἔστιν εὑρεῖν· καθάπερ τὸ Δημοσθενικὸν ἐν τῷ ὑπὲρ τοῦ στεφάνου· — — καὶ Ὑπερείδου κατὰ τῶν ἑταιρῶν ἐν τῷ κατὰ Ἀρισταγόρας. — Theon prog. I p. 162 W.

27. *Ἀφαίρεσις* ἰδίως λέγεται ἡ εἰς ἐλευθερίαν· 28
Ὑ. ἐν τῷ κατ' Ἀρ. — Harp. cf. B. A. p. 468.

28. *Καὶ πάλιν τὰς Ἀφύας καλουμένας τὸν αὐ-* 29
τὸν τρόπον ἐκαλέσατε. Ath. XIII p. 586 A (ἐν

---

ad orationem adv. Apellaeum. — 23 bene comparavit S. Xen. comm. Socr. 1, 3, 12, quem locum etiam Harp. affert. — 24 in lemmate ἀρισταγόρου plerique. ἐστὶ] ἐπὶ A. — ξενίας om. C. — εἴρηκεν] ἕνεκεν BC. — δικαίως om. C. — 25 huc rettulit Meier (de bonis damn. p. 40). μὴ μάτην Coraes; μάτην ἀπατᾶν (ἀπαντᾶν V.) ὑμᾶς μὴ libri. Κολαστέον et προελομένους μάτην Bernhardy. — τυγχάνωσι libri; ἐὰν μὴ τυγχ. S.; ὑμᾶς, ἀλλ', ἣν τυγχ. δ. λ., νόμον Coraes. — δικαιότερα A, σκαιότερα reliqui. — ὑμῖν Coraes, ἡμῖν libri. — τὸν om. V. — 26 Ἀρισταγόρας Schefferus: ἀρισταγόρου libri. — 27 ἀρισταγόρου A Ald., ἀριστογείτονος BF. — 28 ἀρισταγόρου ap. Harp. BF Ald. Expl. ex Apollodoro Athen.: Σταγόνιον καὶ Ἀνθὶς ἀδελφαί. αὗται Ἀφύαι ἐκα-

τῷ κατὰ Ἀρ.); cf. Harp. s. v. ἀφύας (Ὑ. κατ' Ἀρ.) et B. A. p. 473.

30 29. *Κακολογεῖν* Ὑπ. κατὰ Ἀριϲταγόραϲ. — Antiattic. in B. A. p. 102.

31 30. *Μετοίκιον*· Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Ἀριϲταγόραϲ. — Harpocr.

Praeterea ad hanc orationem Westermannus etiam frg. inc. 207 rettulit.

VI VIII. ΠΡΟϹ ΑΡΙϹΤΟΓΕΙΤΟΝΑ.

Cf. Vit. X orat. p. 849 A.

32 31. 32. *Quid a me saepius his verbis de meo officio requiris? Scripsisti, ut servis libertas daretur? Scripsi; ne liberi servitutem experirentur. Scripsisti, ut exules restituerentur? Scripsi; ut ne quis exsilio afficeretur. Leges igitur, quae prohibebant haec, nonne legebas? Non poteram; propterea quod literis earum arma Macedonum opposita officiebant.* — Rutil. L. I, 19 (item eiusdem, sc. Hyperidis). — Graeca verba e veterum locis magnam partem restituere possumus. — — *Ἔγραψας τοὺς δούλους ἐλευθέρους εἶναι; ἔγραψα, ἵνα μὴ οἱ ἐλεύθεροι δου-*

λοῦντο, ὅτι καὶ λευκαὶ καὶ λεπταὶ οὖϲαι τοὺϲ ὀφθαλμοὺϲ μεγάλουϲ εἶχον. — 29 ἀριϲταγόρου cod. — 30 ἀριϲταγόρου AB Ald. — 32 *meo* Steph.: *medio* libri. — *officio*] *iudicio* errore S. — *daretur* Stephanus; *detur* libri. — *scripsi* bis Ruhnk.; libri ubique *scripsisti*. — *nonne legebas* Ruhnk.: *non neglegebas* libri; *neglegebas* S., qui deinde *non poteram aliter* scribit; quo recepto *nonne negl.* Halm. — *officiebant* Ruhnk.: *obsistebant* libri. — Anonym. π. ἀποκρ.: ἐρωτηθεὶϲ εἰ ἔγραψε (ἔγραφε cod.) τοὺϲ δ. ἐλ. εἶναι, ἔφη· ἵνα κτέ. — ἵνα μὴ ἡμεῖϲ δουλεύϲωμεν Gregorius. — E proximis locis patet Rutilium quaedam omisisse, quibus orator de capite deminutis dixerat. Primo loco anonym.: Ὑ. γράψαϲ — τοὺϲ ἀτίμουϲ ἐπ. εἶναι — — ὅπωϲ ἂν κτέ. Ἅπαντεϲ ex oratione c. Arist. ascivi. — Biograph. X orat.: αἰτιωμένων δέ τινων αὐτὸν ὡϲ παριδόντα πολλοὺϲ νόμουϲ ἐν τῷ ψηφίϲματι· ἐπεϲκ., ἔφη, μοι τὰ Μ. ὅπλα· καὶ (ita Photius, om. καὶ libri) Οὐκ ἐγὼ κτέ. (— ὅπλα, οὐδ' ἐγὼ nunc cum Westerm. S.). —

λεύωσιν (cf. Anonym. π. ἀποκρ. Sp. Rh. Gr. I p. 168; Gregor. Corinth. ad Hermog. VII p. 1204 W.). — — *ἔγραψας τοὺς ἀτίμους ἐπιτίμους εἶναι; ἔγραψα, ὅπως [ἂν] ὁμονοήσαντες (ἅπαντες) ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀγωνίσαιντο.* (cf. Anon. ad Hermog. IV p. 707; add. eund. VII p. 782 et IX p. 481; [Dem.] c. Aristog. II, 11). — — *ἐπεσκότει μοι τὰ Μακεδόνων ὅπλα.* (Vitae X orat. p. 849 A.) — (32) *Οὐκ ἐγὼ τὸ ψήφισμα ἔγραψα, ἡ δ' ἐν Χαιρωνείᾳ μάχη* (ibid.). *Τοῦτο τὸ ψήφισμα οὐχ ὁ ῥήτωρ ἔγραψεν, ἀλλ' ἡ ἐν Χαιρωνείᾳ μάχη* (Longin. π. ὕψ. XV, 10).

33. Ὑπερ. ἐν τῷ πρὸς Ἀρ.· *ὅπως πρῶτον μὲν* 33
μυριάδας πλείους ἢ δεκαπέντε τοὺς (δούλους τοὺς) ἐκ τῶν ἔργων τῶν ἀργυρείων καὶ τοὺς κατὰ τὴν ἄλλην χώραν, ἔπειτα τοὺς ὀφείλοντας τῷ δημοσίῳ καὶ τοὺς ἀπεψηφισμένους καὶ τοὺς μετοίκους. — Suid. 1, 1 p. 562, 14.

34. *Καὶ οὐδὲ ἐκ τῆς παροιμίας δύνασαι μαν-* 34
θάνειν τὸ μὴ κινεῖν κακὸν εὖ κείμενον. — Schol. Plat. p. 382 Bk.

35. *Καὶ ἔφασαν ἐν Οἰνόῃ ἀκοῦσαι ὅτι μάχη* 35
εἴη γεγονυῖα. — Harpocr. s. v. *Οἰνόη.*

36. *Καὶ τὰ χρήματα τά τε ἱερὰ καὶ τὰ ὅσια.* 36
— Harp. s. v. ὅϲιον.

*37. Καὶ Δημοϲθένηϲ δὲ μᾶλλον (sc. ἐξείργαϲται) 37
Ὑπερείδου τὴν γεγενημένην Ἀθηναίοιϲ ταραχήν, ὅτε ἧκεν ἑϲπέραϲ ἀγγέλλων τιϲ ὡϲ τοὺϲ πρυτάνειϲ ὡϲ ἡ Ἐλάτεια κατείληπται. — Theon progymn. W. I p. 167.

*37a. Cὺ δὲ ὦ Οὐλπιανὲ εἰ τὴν γαλεάγραν 262
ζητεῖϲ, ἔχειϲ παρ' Ὑπ. τῷ ῥήτορι· ὅπου δέ, ϲὺ ζήτει. Athen. XIV p. 616 C. ἐκ δὲ τῶν ϲκευῶν καὶ γα-

---

33 ὅπωϲ] οὕτωϲ Bernhardy; λόγῳ ci. S., qui praeterea et δούλουϲ deesse vidit et πρῶτον μὲν post δεκαπέντε transponere vult. — μετοίκουϲ Schmidt: ἀποίκουϲ libri. — 35 καὶ om. B. — ἐν Οἰνέῃ A Ald., ἐν οἰναίῃ BC. — 36 καὶ χρήμ. D. — καὶ ὅϲια BC. — 37 huc rettulit Kiessl. — 37a praeter me (Att. Ber. III, 1, 59) et Bb. etiam v. Wila-

λεάγρα· τὸ δὲ ὄνομα ἐν τοῖς ἐπιγραφομένοις Δημοσθένους (dicendum erat τῷ ἐπιγραφομένῳ Ὑπερείδου) πρὸς Ἀριστογείτονα. Poll. X, 155.

38 38. *Εὐρυσάκειον* (Eurysacis fanum Athenis). Ὑπ. ἐν τῷ πρὸς Ἀρ. — Harpocr.

39 39. *Κεκροπίς* (tribus). Ὑπ. ἐν τῷ πρὸς Ἀρ. — Harpocr.

40 40. *Ναύκληρος*· — ἐπὶ τοῦ μεμισθωμένου ἐπὶ τῷ τὰ ἐνοίκια ἐκλέγειν ἢ οἰκίας ἢ συνοικίας, ὡς ὁ αὐτὸς ῥήτωρ δηλοῖ ἐν τῷ πρὸς Ἀρ. — Harp. et lex. Cantabr. p. 673.

41 41. *Οἰνῆς* (tribus). Ὑπ. ἐν τῷ πρὸς Ἀριστ. — Harpocr.

43 *42. *Ὀρθῆς δὲ τῆς πόλεως οὔσης ἐπὶ τούτοις* ἀντὶ τοῦ κεκινημένης καὶ πεφοβημένης Ὑπ. φησίν. Phot. lex. p. 346 et Bachmanni anecd. p. 320, 12. Cf. frg. 35 et 37.

Praeterea huc retulit Sauppius frg. quod exstat ap. Rutil. L. II, 2 (v. frg. inc. 214); Bb. locum a Rutil. II, 12 non addito auctoris nomine allatum in hac oratione exstitisse putat: *nam disputandi aut suadendi est aliud idoneum tempus; cum quidem adversarius armatus praesto est, resistendum est huic non verbis sed armis* (cf. Quint. IX, 3, 75).

VII IX. ΚΑΤΑ ΑΡΙΣΤΟΦΩΝΤΟΣ ΠΑΡΑΝΟΜΩΝ.

Cf. pro Euxenippo col. 38.

44 43. Κεκωμῴδηται ὁ Ἀριστοφῶν ὡς ὑπὲρ Χάρητος μισθοῦ λέγων καὶ ὡς παρανόμων γραφὰς οε´ πεφευγὼς καὶ ὡς στρατηγήσας ἐν Κέῳ καὶ διὰ φιλοχρηματίαν πολλὰ κακὰ ἐργασάμενος τοὺς ἐνοικοῦντας, ἐφ᾽ ᾧ γραφεὶς ὑπὸ Ὑπερείδου παρανόμων ἑάλω. φησὶ

---

mowitz huc referendum esse ci. — 40 οἰκίαν et συνοικίαν mavult S. Sunt genetivi. — 41 erat Οἰνῆϊς; v. ad or. III col. 26. — 43 γραφὴν cod., γραφὰς οε´ vel γραφὰς πολλάκις ci. S. coll. Aesch. 3, 194. — παρὰ ὀλίγον ἑάλω MO.; del. πα-

δ' αὐτὸν Ὑπ. καὶ Ἀρδηττὸν ἐπικληθῆναι, διὰ τὸ πολλάκιϲ αὐτόθι ἐπιωρκηκέναι. — Schol. Aesch. 1, 64.

44. *Οἶδε γὰρ αὐτῷ δεδομένην ἄδειαν καὶ πράτ-* 45
τειν καὶ γράφειν ὅ τι ἂν ἔμβραχυ βούληται. — Schol. Plat. p. 384 Bk.

45. *Μοιχίδιον* τὸν ἐκ μοιχοῦ γεγενημένον Ὑπ. 46
ἐν τῷ κατὰ Ἀρ. — Antiattic. in B. A. p. 108, 1; cf. Phot. lex. p. 273, 24 et Suidas 2, 1 p. 904.

46. *Μονοπώλιον* δὲ Ὑπ. εἴρηκεν ἐν τῷ κατὰ Ἀρ.· 47
οἱ δὲ ἄλλοι λέγουϲι μονοπωλίαν. — Poll. VII, 11.

*47. *Nam cum ceterorum opinionem fallere co-* 48
naris, tu tete frustraris. Non enim probas, cum te pro astuto sapientem appelles, pro confidente fortem, pro illiberali diligentem rei familiaris, pro malivolo severum. Nullum est enim vitium, quo virtutis laude gloriari possis. — Rutil. L. I, 4 (Hyperidis); cf. Quintilian. IX, 3, 65; Isidor. Orig. II, 21, 9. Kiesslingius etiam frg. inc. 216 ad hanc orationem refert.

X. ΥΠΕΡ ΑΡΠΑΛΟΥ VIII

εἰ γνήϲιοϲ.

48. Εἰ δὲ μὴ ψευδὴϲ ὁ Ὑπερείδου λόγοϲ ὑπὲρ 49
Ἁρπάλου, ἐν αὐτῷ γέγραπται· *ἐκπηδήσαντες ἐκ τῶν περδικοτροφείων.* — Pollux X, 159.

XI. ΚΑΤ' ΑΡΧΕϹΤΡΑΤΙΔΟΥ. IX

49. Κινήϲομεν δὲ ἔλεον κἂν ὑποδεικνύωμεν πά- 50
θοϲ τὸ ϲυμβεβηκὸϲ περί τιναϲ τῶν οἰκείων τοῦ κρι-

ρανόμων Meier. — 45 τὸν Phot. et Suid., τὸ anecd. γεγεννημένον Suidas. — 47 ad h. or. rettulit Kiessling. Dedi lectiones Quintiliani, qui Rutilii librum usurpavit; huius enim ipsius codices alterum *cum* omittunt et pro *appelles intellegi* offerunt. Cum Quintiliano facit etiam paraphrasis quae est in carmine de schematis v. 113 sqq. Contra *intelligenti* ci. Ruhnken; [*intellegi*] auctore Hauptio Halm. — *quo ut virtutis laude* mal. Halm. — 48 ἐκδήϲαντεϲ cod. heidelb. — 49 πάθοϲ Par. A.: τὸ πάθοϲ. — περί τινοϲ Par.

νομένου ἢ τοῦ τεθνεῶτος, (ὡς) Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Ἀρχ.· ἐπέξειςι γὰρ τὰ ςυμβεβηκότα τῇ τοῦ Ὀνείδου μητρί. — Apsin. τέχν. ῥητ. IX p. 591 W. I p. 403 Sp.

51 50. Ὅτι δὲ οὐκ ἐξῆν τοῖς ἀποδημοῦςι θεωρικὸν λαμβάνειν, Ὑπ. δεδήλωκεν ἐν τῷ κατ' Ἀρχ. — Harp. s. v. θεωρικά.

52 51. *Εὔβουλος*· — ἕτερος δ' ἐςτὶν ὁ κωμικός, οὗ μνημονεύει Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Ἀρχ. — Harpocr.

53 52. *Ἱερά*· τὰ τῶν τεθνηκότων ὀςτᾶ. Ὑπ. κατὰ Ἀρχ. — Antiattic. in B. A. p. 100, 18, et similiter Ammon. π. διαφ. λ. p. 73 Valck.

54 53. Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Ἀρχ.· *οἱ τοὺς ἰθυφάλλους ἐν τῇ ὀρχήστρᾳ ὀρχούμενοι*. — Harp. s. v. ἰθύφαλλοι.

55 54. *πάραλος*· — — οἱ δὲ ἐπιβεβηκότες αὐτῆς ἐκαλοῦντο Πάραλοι, οἳ διὰ ταύτην τὴν ὑπηρεςίαν δ' τε ὀβολοὺς ἐλάμβανον καὶ τὸ πλεῖον μέρος τοῦ ἐνιαυτοῦ οἴκοι ἔμενον, ἄλλα τέ τινα ὑπῆρχεν αὐτοῖς παρὰ τῆς πόλεως, ὥς φηςιν Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Ἀρχ. — Harpocr.

56 55. *Ξυπεταίονες*· Ὑπ. κατ' Ἀρχεςτρ. — Harp.

57 56. *ἐν παραβύστῳ* ἀντὶ τοῦ κρύφα καὶ οὐ φανερῶς Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Ἀρχ. — Harp.

58 57. *Στειριεύς*· Ὑπ. κατ' Ἀρχεςτρ. — Harpocr.

x XII. ΚΑΤ' ΑΥΤΟΚΛΕΟΥϹ ΠΡΟΔΟϹΙΑϹ.

95 58. Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Αὐτ. εἰπών, ὅτι τοῦτον ἐπὶ λόγοις δεῖ κολάςαι, τίθηςιν ὅμοιον, ὅτι *καὶ Σωκράτην οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἐπὶ λόγοις ἐκόλαζον*. Gregor. Corinth. ad Hermog. VII p. 1148 W.

A. — ὡς add. Bake (ci. etiam S.). — Ἀρχεςτρατίδου S.: Ἀρχεςτράτου. — ἐπέξ. γὰρ Par. A: ἐπέξ. λέγει γάρ που Ald. — 52 ap. Ammon. ἀρχιςτρατίδου libri; em. Valck. — 53 ἀρχιςτρατίδου BC. — 54 ἀρχεςτράτου A, ἀρχιςτράτου Ald. — 55 ξυπεταιῶνες epit., ξυπεταίων C, ξυπετάλων B, ξυπετέωνες Q. — ἀρχιςτρατίδου B. — 56 ἀρχιςτρατίδου Ald. AB, ἀρχιςτρατήδου C. — 57 ςτιριεύς Suid., ςτιρεύς ABGN Ald. epit.,

59. *ἐγκάθετος*· Ὑπ. κατὰ Αὐτοκλέουϲ. Antiattic. 60
in B. A. p. 96, 30. *Ἐγκάθετος*· οὕτωϲ Ὑπ. ἀπερριμμένωϲ, δέον δοκιμώτερον χρήϲαϲθαι τῷ θετὸϲ ἢ εἰϲποίητοϲ ἢ ὑπόβλητοϲ. Phrynich. epitomes p. 333 Lob.

60. *ἔργα νέων*. τοῦτο καὶ Ὑπερείδηϲ ἐν τῷ κατ' 61
Αὐτ. Ἡϲιόδου φηϲὶν εἶναι. Harpocr. — Ἔργα νέων, βουλαὶ δὲ μέϲων, εὐχαὶ δὲ γερόντων. τοῦτο Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Αὐτ. Ἡϲιόδου φηϲὶν εἶναι παροιμίαν. Mich. Apost. prov. cent. 9, 6.

61. *Εὔηνος*· Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Αὐτ.· β' ἀναγρά- 62
φουϲιν Εὐήνουϲ ἐλεγείων ποιητὰϲ ὁμωνύμουϲ ἀλλήλοιϲ. Harpocr.

62. *κατέλευσαν* λίθοιϲ κατέβαλον· Ὑπ. ἐν τῷ 63
κατ' Αὐτοκλέουϲ. — Harp.

63. Ἦν δὲ καὶ ἕτεροϲ Κολωνὸϲ πρὸϲ τὸ τοῦ Πο- 64
ϲειδῶνοϲ ἱερόν, ὡϲ Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Αὐτ.· οὗτοϲ δ' ἂν εἴη ὁ τῶν ἱππέων. — Harp. s. v. Κολωνέταϲ.

64. *Μηλόβιος*· Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Αὐτοκλ.· ἔϲτι δὲ 65
εἷϲ τῶν λ' τῶν παρ' Ἀθηναίοιϲ τυραννηϲάντων. Harpocr.

65. *ποδοστράβη*· Ὑπ. ἔν τε τῷ κατ' Ἀθηνογέ- 66
νουϲ καὶ ἐν τῷ κατ' Αὐτοκλ. Harp.

66. Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Αὐτοκλ. προδοϲίαϲ· *ῥητορι-* 67
κῆς ἐκ δήμου (scil. γραφῆϲ)· ἔϲτι γὰρ καὶ ἐκ βουλῆϲ. Lex. cantabrig. p. 677, 16.

67. *στρατηγοί*· — οἱ καθ' ἕκαϲτον ἐνιαυτὸν χει- 68
ροτονούμενοι ϲτρατηγοὶ ι' ἦϲαν, ὡϲ μαθεῖν ἔϲτιν ἔκ τε τῶν Ὑπερείδου κατ' Αὐτοκλ. καὶ ἐκ τῆϲ Ἀθηναίων πολιτείαϲ Ἀριϲτοτέλουϲ. Harp.

ϲτειρεύϲ C. — 60 integram paroemiam Harp. ex Aristophane grammatico addit, unde colligas Hyperidem non integram eam laudasse. — 61 Kiessling versus Eueni qui exstant ap. Stob. Flor. 51, 17 ab Hyperide allatos putat. — 64 Coniunxerunt Kiessling et S. aliud fragmentum: Δρακοντίδηϲ εἷϲ τῶν λ'· Ὑπερείδηϲ (Harpocr.). — 67 ἐκ τοῦ ὑπερίδου

69 68. Μέμνημαι δὲ καὶ περὶ τοῦ τῆς *γνώμης* ὀνόματος εἰπὼν ὡς ἐπὶ τῶν παλαιῶν ἐν ἴσῳ εἴτε τῷ διανοίας εἴτε καὶ ἐννοήσεως ἐλέγετο — — καὶ Αἰσχίνης δὲ κατὰ τούσδε ὁ Σωκρατικὸς ἐν τῷ Μιλτιάδῃ κατὰ τὸ αὐτὸ σημαινόμενον κέχρηται τῷ ὀνόματι καὶ Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Αὐτ. καὶ ἄλλοι. Galenus vol. XVIII, 2 p. 656 sq. Kühn.

XI XIII. ΠΡΟΣ ΔΑΜΙΠΠΟΝ.

70 69. *πρόσκλησις* ἡ εἰς δικαστήριον κλῆσις, καὶ *προσκαλέσασθαι* τὸ παραγγέλλειν εἰς δίκην· Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἁγνίου κλήρου, Ὑπ. ἐν τῷ πρὸς Δάμιππον. Harpocr.

XII XIV. ΔΗΛΙΑΚΟΣ.

Cf. Dem. de corona § 134; Biogr. X orat. p. 849 F; Apollon. Vit. Aesch. p. 402 ed. turic.; Hermog. III p. 219 W.; Max. Plan. V p. 482 W.; Anonym. VII p. 26 W., quem locum (v. supra p. XXXVIII adn.) recte huc refert Bb.

71 70. *Θεὸς μὲν ἦν ἀεί — — λέγεται γὰρ τὴν Λητὼ κύουσαν τοὺς παῖδας ἐκ Διὸς ἐλαύνεσθαι ὑπὸ τῆς Ἥρας κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν· ἤδη δὲ αὐτὴν βαρυνομένην καὶ ἀποροῦσαν εἰς τὴν γῆν ἐλθεῖν τὴν ἡμετέραν καὶ λῦσαι τὴν ζώνην ἐν τῷ τόπῳ ὃς νῦν Ζωστὴρ καλεῖται.* Prima verba Anon. ad Hermog. VII p. 956 not.; reliqua Max. Plan. V p. 481 W. — Eadem magis etiam integra, sed paullum immutatis verbis exhibet Ioann. Sic. VI p. 210 W.: λέ-

---

καὶ ταυτοκλέους BCG. — 68 κατ' αὐτὸ Διοκλέους libri; em. S. — 70 Anon. ad Hermog. VII p. 956 not.: ὁ Ὑπ., ὁρισθεὶς ἐγκωμιάσαι τὸν Ἀπόλλω καὶ μὴ δυνηθεὶς θεολογῆσαι, τοῦ μύθου ἀπήρξατο τοῦ περὶ τὴν Λητὼ γεγενημένου ἐν τῇ Δήλῳ, καὶ βουλόμενος δεῖξαι ἐκ παλαιοῦ τὴν πόλιν οἰκείαν εἶναι Ἀπόλλωνος, — — ἐξ ὁμολογουμένων πραγμάτων ἤρξατο, ἀναλογούντων τῷ γένει, λέγων θεὸς μὲν ἦν ἀεὶ καὶ τὰ ἑξῆς. — Max. Plan.: βουλόμενος γὰρ ἐκεῖνος ἐξ ἀρχαίου δεῖξαι τοῖς Ἀθηναίοις τὰ ἐν Δήλῳ ἱερὰ προσήκοντα,

γεται γὰρ τὴν Λητὼ κύουϲαν ἐκ Διὸϲ ἐλαύνεϲθαι ὑπὸ τῆϲ Ἥραϲ κατὰ πᾶϲαν γῆν τε καὶ θάλαϲϲαν ζηλοτυπούϲηϲ· ἤδη δὲ αὐτὴν ἡ ὠδὶϲ καταλαβοῦϲα εἰϲ τὴν ἡμετέραν χώραν λῦϲαι τὴν ζώνην· ἀνθ' ὧν νῦν ὁ Ζωϲτὴρ ἀπὸ τοῦδε καλεῖται· ἔπειτα εἰϲ Δῆλον διαβᾶϲαν διδύμουϲ τεκεῖν, Ἄρτεμίν τε καὶ Ἀπόλλω τοὺϲ θεούϲ. — Adde Aristid. 1 p. 157 Dd.: Λητώ τε γάρ, λυϲαμένη τὴν ζώνην ἐν Ζωϲτῆρι τῆϲ Ἀττικῆϲ καὶ λιποῦϲα τὴν ἐπωνυμίαν τῷ τόπῳ, βαδίζουϲα ἀεὶ εἰϲ τὸ πρὸϲ ἕω, τῆϲ Προνοίαϲ Ἀθηνᾶϲ ἡγουμένηϲ, ἀπ' ἄκραϲ τῆϲ Ἀττικῆϲ ἐπιβᾶϲα τῶν νήϲων εἰϲ Δῆλον καταίρει καὶ τίκτει δὴ τοὺϲ θεούϲ, τήν τε Ἄρτεμιν καὶ τὸν πατρῷον Ἀπόλλω τῇ πόλει, et schol. ad h. l.: τοῦτο καὶ Ὑπ. ἐν τῷ Δηλιακῷ, βουλόμενοϲ δεῖξαι ὅτι αἱ νῆϲοι ἐγγύϲ εἰϲι τῆϲ Ἀττικῆϲ, εἶπεν, ὅτι ἀπ' ἄκραϲ τῆϲ Ἀττικῆϲ ἡ Λητὼ ἐπέβη τῆϲ νήϲου. Porro Schol. Vat. Laur. Aeschin. 3, 108: τὸ δὲ Προνοίαϲ (scil. Ἀθηνᾶϲ ἱερὸν) Ὑπερείδηϲ ἐν Δηλιακῷ ϲυνιϲτᾷ ὅτι ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐϲτιν. Suid. et Etymol. M.: Πρόνοια Ἀθηνᾶ — ὅτι προὐνόηϲεν ὅπωϲ τέκῃ ἡ Λητώ, et Schol. Aristid. l. c.: διὰ τοῦτο γὰρ ἐκλήθη Πρόνοια Ἀθηνᾶ, ὅτι προὐνοήθη τοῦ τόκου τῆϲ Λητοῦϲ. — Etiam Menander π. ἐπιδ. IX p. 422, id quod vidit Bb., hanc orationem respicit: λέγουϲι μὲν οἱ τὴν Δῆλον εὐτυχῆϲαι φάϲκοντεϲ τὴν ὑποδοχήν, ἀναϲχεῖν μὲν ἐκ θαλάττηϲ πρὸ τοῦ κρυπτομένην καὶ οὖϲαν ὕφαλον ὑποδέξαϲθαι πλανωμένην τὴν θεὸν ἐκ Ϲουνίου τῆϲ Ἀττικῆϲ ἐπιβᾶϲαν τῇ νήϲῳ (cf. eundem p. 144, de Zostere). — De templo Ἀθηνᾶϲ Προνοίαϲ, quod Deli fuit, conferi iubet Bb. Macrob. Sat. I, 17, 55.

πολλῷ κέχρηται τῷ μύθῳ, λέγων οὕτω κτέ. — εἰϲ τὴν γῆν ἐλθεῖν] εἰϲ τὴν χώραν ἐλθ. T. VII, ἐλθεῖν εἰϲ τὴν χώραν Ven. — ἀνθ' ὧν] ἔνθα ci. MO. — νῦν om. Mon. — Ioannem non ipsa verba Hyperidis afferre B. et S. perspexerunt. χώραν (ἐλθοῦϲαν) Meineke. ἀπὸ τοῦδε καλεῖται Ruhnk., ἀπὸ τοῦ δεκατικοῦ codex. — Ap. Schol. Aesch. ἐν Δηλ. Schulz: ἐν ἧ Laur., om. Vat. — ϲυνιϲτᾷϲ Laur., ϲυνίϲταϲ Vat., ϲυν-

72 71. *Ἐνταυθὶ θύεται τῷ Ἀπόλλωνι ὁσημέραι καὶ μερὶς αὐτῷ καὶ δεῖπνον παρατίθεται.* Priscianus 18, 251 p. 229 Kr.

73 72. *Καὶ τὸν κρατῆρα τὸν Πανιώνιον κοινῇ οἱ Ἕλληνες κεραννύουσιν.* Ath. X p. 424 E. Κεραννύουςιν ex Hyperide etiam Photius et Suidas afferunt.

74 73. Ἔχειc δὲ διπλοῦν cτοχαcμὸν παρὰ Ὑπ. ἐν τῷ Δηλ.· ἐκθηcόμεθα δὲ τὰ εἰρημένα ὑπὲρ τοῦ γενέcθαι cαφὲc τὸ λεγόμενον. *Ἀφίκοντό τινες εἰς Δῆλον ἄνθρωποι Αἰολεῖς πλούσιοι, χρυσίον ἔχοντες πολύ, κατὰ θεωρίαν τῆς Ἑλλάδος ἀποδημοῦντες ἐκ τῆς ἑαυτῶν· οὗτοι ἐφάνησαν ἐν Ῥηνείᾳ ἐκβεβλημένοι τετελευτηκότες. τοῦ δὲ πράγματος περιβοήτου ὄντος ἐπιφέρουσι Δήλιοι τοῖς Ῥηνεῦσιν αἰτίαν ὡς αὐτῶν ταῦτα πεποιηκότων, καὶ γράφονται τὴν πόλιν αὐτῶν ἀσεβείας, οἱ δὲ Ῥηνεῖς ἠγανάκτηνταί τε τῷ πράγματι καὶ προσκαλοῦνται Δηλίους τὴν αὐτὴν δίκην. οὔσης δὲ τῆς διαδικασίας, ὁπότεροί εἰσιν οἱ τὸ ἔργον πεποιηκότες, ἠρώτων οἱ Ῥηνεῖς τοὺς Δηλίους, δι' ἣν αἰτίαν ὡς αὐτοὺς ἀφίκοντο· οὔτε γὰρ λιμένας εἶναι παρ' αὐτοῖς οὔτε ἐμπόριον οὔτε ἄλλην διατριβὴν οὐδεμίαν· πάντας δὲ ἀνθρώπους ἀφικνεῖσθαι πρὸς τὴν Δῆλον ἔλεγον καὶ αὐτοὶ τὰ πολλὰ ἐν Δήλῳ διατρίβειν. τῶν δὲ Δηλίων ἀποκρινομένων αὐτοῖς, ὅτι ἱερεῖα ἀγοράσοντες οἱ ἄνθρωποι διέβησαν εἰς τὴν Ῥήνειαν, διὰ τί οὖν, ἔφασαν οἱ Ῥηνεῖς, εἰ ἱερεῖα ἧκον ὠνησόμενοι, ὥς φατε, τοὺς παῖδας τοὺς ἀκολούθους οὐκ ἤγαγον τοὺς ἄξοντας τὰ ἱερεῖα, ἀλλὰ παρ' ὑμῖν ἐν Δήλῳ κατέλιπον, αὐτοὶ δὲ μόνοι διέβησαν; πρὸς δὲ τούτοις τριάκοντα σταδίων ὄντων ἀπὸ τῆς διαβάσεως πρὸς τὴν πόλιν τὴν Ῥη-*

ιcτορεῖ Schulz. — 71 ἐνταυθὶ (O)Putsch. S.: ἐνταυθοῖ. — 73 Ῥηνεῦcιν] Ῥηνα(ι)εῦcιν (cf. infra) secundum inscriptiones verius est. — διαδικαcίαc] δικαcίαc codex. — παρ' αὐτοῖc cod., em. S. — οὐδὲ ἄλλην ci. S. — πάνταc τε cod.; em. S. — ἀγοράcαντεc cod., em. S. — ὠνηcάμενοι cod.; em. S. — δὲ

ναέων, τραχείας οὔσης ὁδοῦ, δι' ἧς ἔδει αὐτοὺς πορευθῆναι ἐπὶ τὴν ἀγορασίαν, ἄνευ ὑποδημάτων διέβησαν, ἐν Δήλῳ δ' ἐν τῷ ἱερῷ ὑποδεδεμένοι περιεπάτουν; Anonym. ad Hermog. IV p. 445 sq. W. Huc pertinent glossae Harpocrationis: *ἀγοράσαι* ἀντὶ τοῦ ὠνήϲαϲθαι ʽΥπ. ἐν τῷ Δηλ., et *ʽΡηναία*· ʽΥπ. Δηλ.

74. *Σύνταξιν ἐν τῷ παρόντι οὐδενὶ διδόντες,* 75
ἡμεῖς δέ ποτε ἠξιώσαμεν λαβεῖν. — Harpocr. s. v.
ϲύνταξιϲ, cf. E. M. p. 736, 3.

75. *Ἄνετον* ἀντὶ τοῦ ἱερὸν καὶ ἀνειμένον θεῷ 76
τινι ʽΥπ. Δηλ. Harp.; cf. B. A. 399, 12; Suid. s. v.

76. *Ἀποικία.* ἰδίωϲ τὰ γράμματα καθ' ἃ ἀποι- 77
κοῦϲί τινεϲ οὕτωϲ ὠνόμαϲαν· ʽΥπ. Δηλ. Harpocr.

77. *Ἀρτεμίσιον* ἰδίωϲ τὸ τῆϲ Ἀρτέμιδοϲ ἄγαλμα· 78
ʽΥπ. Δηλ. Harpocr.

78. *προηροσία*· ʽΥπ. Δηλ. ὄνομα θυϲίαϲ. Harpocr. 79

XV. ΚΑΤΑ ΔΗΜΑΔΟΥ ΠΑΡΑΝΟΜΩΝ. XIII

Cf. Suid. 1, 1 p. 1241, 18 et 2, 2 p. 452, 10; Plut. moral. p. 810 D.

79. *Ἃ μὲν γὰρ οὗτος εἰσκεκόμικεν, οὐκ ἔχει* 80
τὰς ἀληθεῖς αἰτίας τῆς προξενίας· ἐγὼ δὲ, εἰ δεῖ πρόξενον ὑμῶν αὐτὸν γενέσθαι, δι' ἃ τούτου τεύξεται γράψας εἰσφέρω. ἔπειτα τὸ ψήφιϲμα εἰϲφέρει· *δεδόχθαι* γάρ φηϲιν *αὐτὸν εἶναι πρόξενον, ὅτι τὰ Φιλίππῳ συμφέροντα καὶ πράττει καὶ λέγει, ὅτι γενόμενος ἵππαρχος τοὺς Ὀλυνθίων ἱππέας προὔ-*

τῷ ἱερῷ cod.; δ' ἐν S. — ap. Harpocr. priore loco μηλιακῷ BCFHKQ. — 74 ϲυντάξεωϲ et οὐ δίδοται E. M., sed cod. lugdun. Valckenaerii ϲύνταξιν et οὐδενὶ διδόντεϲ cum Harp. — δέ om. BCG. — 76 ἀποίκια dubitanter ci. MO. — 77 ἀρτ. ἰδίωϲ μὲν ʽΥ. πολλάκιϲ ὠνόμαϲε τὸ τῆϲ Ἀρτέμιδοϲ ἄγαλμα epitome. — 78 προηροϲίαι D et Phot. — 79 ὃ μὲν Meier de proxen. p. 1. — οὗτοϲ] αὐτὸϲ Gud. Par. C. — δεῖ.. αὐτὸν Par. A: ἔϲτι..αὐτῶν Ald. (αὐτὸν ci. Meier). — δι' ἃ τούτου Bake S.: διὸ τούτου Paris. A, διὰ τούτων Ald., διότι τούτων ci. Sp. — εἰϲφέρω Par. A: εἰϲφέρων Ald. — δεδόχθαι Paris.

δωκε Φιλίππῳ, ὅτι τοῦτο πράξας αἴτιος τοῦ Χαλκιδέων ὑπῆρξεν ὀλέθρου, ὅτι ἁλούσης Ὀλύνθου τιμητὴς ἐγένετο τῶν αἰχμαλώτων, ὅτι ἀντέπραξε τῇ πόλει περὶ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Δηλίων, ὅτι τῆς πόλεως περὶ Χαιρώνειαν ἡττηθείσης οὔτε ἔθαψε τῶν τεθνεώτων τινὰς οὔτε τῶν ἁλόντων οὐδένα ἐλύσατο. διὰ τούτων κεφαλαιωδῶϲ ἀναμιμνήϲκει τῶν παρ' ὅλην τὴν κατηγορίαν εἰρημένων κατ' αὐτοῦ. Apsines IX p. 547 W.; cf. anon. ad Hermog. IV p. 425; Apsines τέχν. ῥητορ. IX p. 532 W.

81 80. Ἕτεροϲ δέ ἐϲτιν Ἀλκίμαχοϲ Μακεδών, οὗ μνημονεύει Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Δημ. οὕτωϲ· *Ἀλκίμαχον καὶ Ἀντίπατρον Ἀθηναίους καὶ προξένους ἐποιησάμεθα.* — Harp. s. v. Ἀλκίμαχοϲ; cf. B. A. 378, 23.

82 81. *Μήτε πόλεως μήτε πολιτείας ἐπηβόλους γενέσθαι.* E. M. p. 357, 18; Porphyr. quaest. hom. c. 1; Eustath. ad Odyss. p. 1448 R. 99 Bas.

83 82. *Περὶ οὗ πολλῷ ἂν δικαιότερον ἐν τοῖς ὀξυθυμίοις ἡ στήλη σταθείη ἢ ἐν τοῖς ὑμετέροις ἱεροῖς.* Harp. s. v. ὀξυθύμια.

84 83. *Εἶναι δὲ τοὺς ῥήτορας ὁμοίους τοῖς ὄφεσι· τούς τε γὰρ ὄφεις μισητοὺς μὲν εἶναι πάντας, τῶν δὲ ὄφεων αὐτῶν τοὺς μὲν ἔχεις τοὺς ἀνθρώπους ἀδικεῖν, τοὺς δὲ παρείας αὐτοὺς τοὺς ἔχεις κατεσθίειν.* — Harp. s. v. παρεῖαι ὄφειϲ; cf. Schol. Ar. Plut. 690, ubi per errorem, ut videtur, Lycurgus ἐν τῷ κ. Δ. laudatur.

A (ci. Meier): δεδεῖχθαι Ald. — αὐτὸν εἶναι πρόξενον ὅτι Par. A: πρ. αὐτὸν εἶναι διότι. — Φιλίππου Ven. B. Gud. — καὶ λέγει καὶ ποιεῖ, ὅτι γενηθεὶϲ appicto signo ÷ super η Par. A. — περὶ τοῦ ἱεροῦ codd.: ὑπὲρ τ. ἱ. Ald. — ἐλύϲατο Par. A: ἐρρύϲατο. — διὰ τούτων Meier Par. A: διὰ τοῦτο Ald. — altero loco diserte Apsines in fine orationis haec exstare refert. — 80 ἀθηνᾶϲ BCFH Ald.; ἀθηναῖοι AM. — καὶ om. BCH Ald. — πρόξενον BCFH Ald. — ποιηϲόμεθα BCH Ald., ποιηϲάμεθα F. — 81 cf. frg. inc. 239. — Δημάδου Porph. Eustath.; Δημάρχου E. M. — μήτε πόλεωϲ Eust.; μηδέποτε πολέμου Porph.; μήτε πόλιν E. M. — ἐπηβόλουϲ Porph. et Eust.; ἐπήβολον E. M. Explicatur ἐπιτευκτικόϲ, ἐπιτυχήϲ, ἐγκρατήϲ. — 83 δημάρχου BC. — ὁμοίωϲ AB epit. — ὄφιϲι

84. *Βουφόνια*· Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Δημ.. ἑορτή τις ἐστὶ παρ' Ἀθηναίοις. Harp. 85

85. *θριπήδεστον*·· Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Δημ. θριπήδεστον τὴν Ἑλλάδα εἶπεν ἀντὶ τοῦ διεφθαρμένην. Harp.; cf. Suid. 86

86. *Λητή*· Ὑ. κατὰ Δημ.. Λητὴ πόλις ἐστὶ τῆς Μακεδονίας. Harp. 87

87. *Μηκύβερνα*· Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Δημ.. πόλις ἐστὶν ἐν Θρᾴκῃ. — Harpocr. 88

88. *παλαμναῖος*· Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Δημ.. τοὺς αὐτοχειρίᾳ τινὰς ἀνελόντας τῇ παλάμῃ παλαμναίους ἐκάλουν. — Harpocr. 89

89. Καὶ ἐν τῷ κατὰ Δημ. δ' ὁ Ὑπ. εἴρηκεν· *ῥᾳδιεστέραν τὴν πόλιν.* Ath. X p. 424 D; cf. Eustath. ad Hom. Il. p. 746, 45. Ad eundem locum S. refert: ὡς Ὑπ. *ῥᾳδιώτερος*, Pollux V, § 107. 90

XVI. ΚΑΤΑ ΔΗΜΕΟΥ ΞΕΝΙΑϹ XIV
εἰ γνήσιος.

90. *ὀσχοφόροι*· Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Δημέου, εἰ γνήσιος. Harpocr. 92

91. *δειπνοφόρος*· Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Δημέου. Harpocr. 93

92. *κυρία ἐκκλησία*· Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Δημέου ξενίας, εἰ γνήσιος. Harpocr. 94

93. *Χαλκεῖα*· Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Δημέου ξενίας. τὰ Χαλκεῖα ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις τῇ Ἀθηνᾷ ἀγομένη. Harpocr. 95

Praeterea huc retulit S. facete dictum Hyperidis adversus Demeam Demadis filium ex tibicina

---

A. — 84 δήμου ABLN; τοῦ δήμου C. — 85 θριπηδέστατον BCD utrobique. — 86 Λητή utrobique N; λιτή ceteri. — 89 τὴν om. Eustath. — ap. Poll. ex Ath. ῥᾳδιέστερος restituendum esse affirmat Nauck (Arist. Byz. p. 46 adn. 53; admonuit Bb.). — 90 Δημέου Blancardus: δημαίου. — 91 δημείου I, μειδίου BC, δημάδου Ald. Quae ap. Harp. sequuntur verba non Hyperidis sed Philochori esse S. vidit, coll. B. A. p. 239. — 92 μηδέου C. — 93 δήμου BC. —

natum: οὐ ϲιωπήϲει, μειράκιον, μεῖζον τῆϲ μητρὸϲ ἔχων τὸ φύϲημα (Ath. XIII, 591 F.; Philem. lex. technol. p. 191 Osann, Eustath. ad Il. p. 1151, 9 R.), quod tamen non ex oratione, sed ut apophthegma aliquod affertur.

xv XVII. ΠΡΟϹ ΔΗΜΕΑΝ.

97 95. *Λουσιεύς*· ῾Υπ. ἐν τῷ πρὸϲ τὴν Δημέου γραφήν. — Harpocr.

98 96. *Σκευοποιήματα* δὲ ῾Υπ. ἐν τῷ πρὸϲ Δημέαν. Pollux X, 15.

xvi XVIII. ΚΑΤΑ ΔΗΜΗΤΡΙΑϹ ΑΠΟϹΤΑϹΙΟΥ.

99 *᾿Αποστασίου* δίκη —. πολλάκιϲ δ᾿ ἐϲτὶ παρὰ τοῖϲ ῥήτορϲιν, παρὰ τῷ Λυϲίᾳ ἐν τῷ πρὸϲ ᾿Αριϲτόδημον καὶ ῾Υπ. ἐν τῷ κατὰ Δημ. ἀπ. — Harpocr.

xvi b XIX. ΥΠΕΡ ΔΗΜΟΠΟΙΗΤΟΥ

εἰ γνήϲιοϲ.

100 97. ῞Οτι δὲ τούτοιϲ μετῆν τῆϲ πολιτείαϲ, οἷϲ εἴη Ζεὺϲ ἕρκειοϲ, δεδήλωκε καὶ ῾Υπ. ἐν τῷ ὑπὲρ δημοπ., εἰ γνήϲιοϲ. — Harp. s. v. ἕρκειοϲ Ζεύϲ.

XX. ΚΑΤΑ ΔΙΟΠΕΙΘΟΥϹ.(?)

Cf. pro Euxenippo col. 39. Num scripta exstiterit haec oratio incertum est.

xviii XXI. ΠΡΟϹ ΔΙΩΝΔΑΝ.

V. Dem. de corona 222; Vit. X or. p. 848 E, cf. p. 846 A.

111 98. Μηνύω καὐτὸϲ ῾Υπερείδην τὸν καλόν, πολλὰ παρὰ Δημοϲθένουϲ κεκλοφότα, ἔν τε τῷ πρὸϲ Διώνδαν λόγῳ κἀν τῷ περὶ τῶν Εὐβούλου δωρεῶν. καὶ ὅτι μὲν ὁ ἕτεροϲ παρὰ τοῦ ἑτέρου μετέθηκε, πρόδηλον·

---

95 Δημέου Blancardus: δημαίου. —

ϲυγχρονούντων δ᾿ αὐτῶν, ἡμῶν μὲν ἂν εἴη ἔργον, φηϲὶν, ὦ Ἀπολλώνιε, ἐκ τῶν χρόνων ἀνιχνεῦϲαι τὸν κλέπτην. ἐγὼ δὲ ὑποπτεύω μὲν τὸν ὑφῃρημένον εἶναι τὸν Ὑ., ἀδήλου δὲ ὄντος ὁπότερος, ἄγαμαι μὲν Δημοϲθένην, εἰ λαβὼν παρὰ Ὑπερείδου πρὸϲ δέον διώρθωϲε, μέμφομαι δὲ τὸν Ὑ., εἰ λαβὼν παρὰ Δημοϲθένουϲ πρὸϲ τὸ χεῖρον διέϲτρεψεν. Euseb. praepar. evang. X, 3 p. 465 ed. Viger. ex Porphyrio.

99. Schol. ad Dem. adv. Lept. § 52 (ὅθ᾿ ἡ μεγάλη 112
μάχη πρὸϲ Λακεδαιμονίουϲ ἐγένετο ἡ ἐν Κορίνθῳ): περὶ ταύτηϲ τῆϲ μάχηϲ Ὑπ. εἴρηκεν ἐν τῷ πρὸϲ Διώνδαν.

XXII. ΚΑΤΑ ΔΩΡΟΘΕΟΥ XIX

εἰ γνήϲιοϲ.

100. *Ἀκούω γὰρ Αὐτοκλέα τὸν ῥήτορα πρὸς Ἱππόνικον τὸν Καλλίου περὶ χωρίου τινὸς ἀμφισβητήσαντα, καὶ λοιδορίας αὐτοῖς γενομένης, ῥαπίζειν τὸν Ἱππόνικον ἐπὶ κόρρης.* Etymol. laurent. ab E. Millero editum p. 121, cf. Didymum in eodem Milleri libro (Mélanges de littérature grecque) p. 400. — Ὑπ. γοῦν ἢ Φιλῖνοϲ ἐν τῷ κατὰ Δωρ., προειπὼν τὸν ῥαπίϲαντα Ἱππόνικον ἐπὶ κόρρηϲ γραφῆναι ὕβρεωϲ, ἐν τοῖϲ ἑξῆϲ ὥϲπερ ἐξηγεῖται τοὔνομα λέγων· *ἔπειτα*

---

99 Διώνδαν S.; erat Δίωνα. — 100 ex Etym. laur. et Didymo quae accesserunt primus H. Hager (de graecitate Hyper. p. 108 sq.) investigavit; cf. etiam Sauppium Symbol. ad emend. orat. Att. p. 14. — praemittitur in Etym.: Ὑπερείδηϲ. — ἀναμφιϲβητήϲαντοϲ cod.; ἀμφιϲβητήϲαντα Miller Hager, ἀμφιϲβητῆϲαι S. propter αὐτὸν, quod et in Etym. et ap. Did. post ῥαπίζειν exstat, a me in τὸν mutatum. Didymi verba haec sunt: οἱ δὲ τὸ ἐπὶ κόρρηϲ ἐξηγοῦνται τὸ εἰϲ τὰϲ (S., cod. τοὺϲ) γνάθουϲ τύπτεϲθαι, ὡϲ Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Δωρ.· *ῥαπ. αὐτὸν Ἱππ. κατὰ κόρρης, ἔπειτα καὶ Ἱππόν. ὑπ᾿ Αὐτοκλέους ἐρρ. τὴν γνάθον.* Recte Sauppius pro *ἔπειτα καὶ* rescripsit καὶ· *ἔπειτα*; nam quominus cum Hagero continuo haec alteri sententiae subiciamus Harpocrationis verba impediunt. — ap. Harp. τὸν ῥαπίϲ. S., erat. ῥαπίϲ. τόν. — ἔλαβον] τ᾿ ἔλαβον N (καὶ κονδ. ἔλ. S. Symb. l. c., nescio

*Ἱππόνικος ὑπ' Αὐτοκλέους μόνον *ἐρραπίσθη τὴν γνάθον· ἐγὼ δ' ὑπὸ τούτων τῶν τριχῶν εἱλκόμην, κονδύλους ἔλαβον.* Harpocr. s. v. ἐπὶ κόρρης; cf. Didym. l. c.

*101. Ὑπ. δὲ καὶ *κονδυλίζειν* ἔφη καὶ τὸ παθεῖν *κονδυλίζεσθαι·* ὁ δ' αὐτὸς καὶ *πρὸς τὸ πρόσωπον προσπτύειν.* Poll. VIII, 76.

115 102. Ἐν δὲ τῷ κατὰ Δωρ. λόγῳ Ὑπ. φησίν· *ἐν ταὐτῷ ὥσπερ τὸ ἀτιμότατον θεράπιον.* Pollux III, 74.

117 103. *κακηγορίας δίκη·* ἐάν τις κακῶς εἴπῃ τινὰ τῶν κατοιχομένων, κἂν ὑπὸ τῶν ἐκείνου παίδων ἀκούσῃ κακῶς, πεντακοσίας καταδικασθεὶς ὦφλε τῷ δημοσίῳ, τριάκοντα δὲ τῷ ἰδιώτῃ. Ὑπ. δὲ ἐν τῷ κατὰ Δωρ. χιλίας μὲν ζημιοῦσθαι, ἐὰν τοὺς κατοιχομένους, φησί, πεντακοσίας δ' ἐὰν τοὺς ζῶντας. Frg. lex. cantabr. p. 671, 7. Cf. Poll. 8, 80: *κακηγορῆσαι* ὡς Ὑπ.

Praeterea huic orationi S. assignavit etiam frg. quod exstat ap. Poll. 3, 79; v. frg. inc. 202.

xx XXIII. ΠΡΟΣ ΕΠΙΚΛΕΑ ΠΕΡΙ ΟΙΚΙΑΣ.

118 104. *Γρύλλος·* Ὑπ. ἐν τῷ πρὸς Ἐπ. π. οἰκ.. Ξενοφῶντος τοῦ Σωκρατικοῦ υἱοὶ Γρύλλος καὶ Διόδωρος. Harpocr.

119 105. *διάγραμμα·* Ὑπ. ἐν τῷ πρὸς Ἐπ.. τὸ ταττόμενον ἐν ταῖς συμμορίαις ὁπόσον ἕκαστον ἄνδρα εἰσφέρειν δεῖ. Harpocr.

120 106. *Ὑπερῷα ἐπαίρειν*, καὶ *στέφειν τὰ οἰκήματα εἰς τὴν ὁδόν*, καὶ *τὰς πλίνθους ἀναβάλλειν πρὸς ἀριθμόν.* Ὑπ. γὰρ ἐν τῷ πρὸς Ἐπ. ταῦτ' εἴρηκεν. Poll. VII, 119. — ἔργον δὲ τοῦ οἰκοδόμου καὶ τὸ *ὑπερῷα ἐγεῖραι*, ὡς Ὑπ. ἔφη. § 125.

---

an errore). — 102 ἐν ταὐτῷ] ἐν αὐτῷ codd. praeter F, qui om.; ὑπηρέτησεν αὐτῷ ci. S. — θεραπόντιον cod. F. — 103 ζημιοῦσθαι τοὺς κατοιχ. liber, emend. S. — δὲ τοὺς ζῶντας liber, emend. S. — 104 γρύλος ABDEL. — 105 Ὑπερείδης] Ἰσοκράτης N. —

XXIV. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΥΒΟΥΛΟΥ ΔΩΡΕΩΝ. XXII

Cf. Harp. s. v. Εὔβουλοc et schol. Aesch. 2, 8.
107. v. frg. 98. 125

108. *Ἑρμαῖ·* Αἰcχίνηc ἐν τῷ κατὰ Κτηcιφῶντοc 126
καὶ Ὑπ. ἐν τῷ περὶ τῶν Εὐβ. δωρεῶν. Μενεκλῆc ἢ Καλλικράτηc ἐν τῷ περὶ Ἀθηνῶν γράφει ταυτί· „ἀπὸ γὰρ τῆc Ποικίλης καὶ τῆc τοῦ βαcιλέωc cτοᾶc εἰcὶν οἱ Ἑρμαῖ καλούμενοι.“ Harpocr.

109. *Πεντηκοστὴ* καὶ *πεντηκοστεύεσθαι* καὶ *πεν-* 127
τηκοστολόγοι. — ταῦτα δ' ἔcτιν εὑρεῖν ἔν τε τῷ κατὰ Μειδίου καὶ ἐν τῷ πρὸc τὴν Λακρίτου παραγραφὴν Δημοcθένουc, καὶ Ὑπ. ἐν τῷ περὶ τῶν Εὐβ. δωρεῶν. — Harpocr.

XXV. ΠΡΟC ΘΑCΙΟΥC. XXIII

Kiessling confert Dem. 12, 17 et 50, 20 sqq.

110. *Εὐθὺς δὲ καρπεύειν ἀγαθὴν καὶ πλείστην* 128
χώραν. Pollux 7, 149.

XXVI. XXVII. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΙΠΠΕΩC ΚΛΗΡΟΥ λόγοι β'. XXIV

111. *Παρακαταβολὴ* καὶ *παρακαταβάλλειν.* οἱ 129
ἀμφιcβητοῦντεc χρημάτων τινῶν δεδημευμένων πρὸc τὴν πόλιν καὶ οἱ περὶ κλήρων ἢ ἐπικλήρων πρὸc ἰδιώταc ἀντιδικοῦντεc ἀργύριόν τι κατετίθεcαν — — περὶ δὲ τῶν κληρικῶν ἄλλοι τε πάλιν εἰρήκαcι ῥήτορεc καὶ Ὑπ. ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἱππέωc κλ. δευτέρῳ. — Harpocr.; cf. etiam s. v. ἀμφιcβητεῖν καὶ παρακαταβάλλειν.

112. *Κυδαθηναιεύς·* Ὑπ. ἐν τῷ ὑπὲρ τοῦ Ἱπ- 130
πέωc κλ. Harpocr.

113. *Τριακάς·* τοῖc τετελευτηκόcιν ἤγετο ἡ τρια- 131
κοcτὴ ἡμέρα διὰ θανάτου, καὶ ἐλέγετο τριακάc, ὡc Ὑ. ἐν τῷ π. τοῦ Ἱ. κλ. δηλοῖ, ἑνικῶc τε καὶ πληθυντικῶc *τριακάδα* καὶ *τριακάδας* τὴν ἡμέραν καλῶν. Harp.

---

108 Aeschin. 3, 183. — 111 ἱππέων BC, ἱππέαc Ald. — 113 τριακάδα καὶ hab. Ald. et epitome, om. codices. —

xxv XXVIII. ΥΠΕΡ ΚΑΛΛΙΠΠΟΥ ΠΡΟΣ ΗΛΕΙΟΥΣ.

Cf. Vitas X or. p. 850 A. Paus. V, 21, 5.

132 114. *Ἑλλανοδίκαι*· Ὑπ. ἐν τῷ ὑπὲρ Καλλίππου πρὸς Ἠλείους. Harp.

133 115. *Ἐλευσίνια*· Ὑπ. ἐν τῷ ὑπὲρ Καλλ.. τοῖς νικῶσι τὰ Ἐλευσίνια ἐδίδοτο ἆθλον.

xxvi XXIX. ΚΑΤΑ ΚΟΝΩΝΟΣ.

134 116. *ἄνδηρα*· Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος. τὰ χείλη τῶν ποταμῶν ἄνδηρα λέγουσι —. οἱ δὲ τὰ χώματα —· (ὧν καὶ) Ὑπερείδης. Harpocr. — *ἄνδηρα*· μέρος τι τοῦ κήπου, ὥσπερ ἡ πρασιὰ καὶ ὁ ὀχετός· Δίδυμός φησιν. *ὅπως τὸ ἀνώμαλον τοῦ χωρίου τῇ τῶν ἀνδήρων καὶ ὀχετῶν ἀφαιροῖτο κατασκευῇ.* — Suid. 1, 1 p. 383, 13, cf. Schol. Luc. Lexiphan. c. 2.

135 117. *ἐν Διομείοις Ἡράκλειον*· Ὑπ. κατὰ Κόνωνος. τῆς ἐν Διομείοις ἀγομένης ἑορτῆς τῷ Ἡρακλεῖ μνημονεύουσι καὶ οἱ κωμικοί. Harp.

xxvii XXX. ΥΠΕΡ ΚΡΑΤΙΝΟΥ.

136 118. Καὶ Ὑπερείδης· *Ἀπόκριναί μοι, Ἑρμεία, ὥσπερ κάθη.* Zonaras lex. p. 1168. — *κάθη* ἀντὶ τοῦ κάθησαι. Ὑπ. ὑπὲρ Κρ. Antiattic. B. A. p. 100, 32.

137 119. *ἀκμήν*· ἀντὶ τοῦ ἔτι. Ὑπ. ὑπὲρ Κρ. Antiattic. B. A. 77, 27; cf. B. A. 365, 14; Suid. 1 p. 166, 16.

xxviii XXXI. ΚΥΘΝΙΑΚΟΣ.

138 120. *Οἱ μὲν θρασεῖς ἄνευ λογισμοῦ πάντα πράττουσιν· οἱ δὲ θαρραλέοι μετὰ λογισμοῦ τοὺς προσπεσόντας κινδύνους ἀνέκπληκτοι ὑπομένουσιν.* — Suid. 1, 2 p. 1109, 13.

---

116 ὧν καὶ add. S. ceterum pro οἱ δὲ — Ὑπ. epitome: Ὑπ. δὲ τὰ ἀναχώματα λέγει διὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι τῶν διερῶν. Quae apud Suidam leguntur Sauppio ipsius Hyperidis verba esse videntur. καὶ τῶν ὀχετῶν cod. A. — 117 Ἡράκλεια

XXXII. ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ ΠΑΙΔΩΝ. xxix

Cf. Vit. X or. p. 842 D.

121. *Τίνα φήσουσιν οἱ παριόντες αὐτοῦ τὸν* 139
τάφον; οὗτος ἐβίω μὲν σωφρόνως, ταχθεὶς δὲ ἐπὶ τῇ διοικήσει τῶν χρημάτων εὗρε πόρους, ᾠκοδόμησε δὲ τὸ θέατρον, τὸ ᾠδεῖον, τὰ νεώρια, τριήρεις ἐποιήσατο, λιμένας· τοῦτον ἡ πόλις ἡμῶν ἠτίμωσε καὶ τοὺς παῖδας ἔδησεν αὐτοῦ. Apsines τέχν. ῥητ. IX p. 545 sq. W. et Greg. Cor. VII, 1226 W.

XXXIII. ΠΡΟΣ ΛΥΣΙΔΗΜΟΝ. xxxi

122. Αὐτὸ δὲ τὸ καρποῦσθαι καὶ *καρπίσασθαι* 144
Ὑπ. ἐν τῷ πρὸς Λυσίδ. Poll. VII, 149.

XXXIV. ΚΑΤΑ ΜΑΝΤΙΘΕΟΥ ΑΙΚΙΑΣ. xxxii

123. *Ἔθεσαν οὐ μόνον ὑπὲρ τῶν ἐλευθέρων,* 145
ἀλλὰ καὶ ἐάν τις εἰς δοῦλον σῶμα ὑβρίσῃ, γραφὰς εἶναι κατὰ τοῦ ὑβρίσαντος. Ath. VI p. 267 A.

124. *Ἄγων Γλυκέραν τε τὴν Θαλασσίδος, ζεῦ-* 146
γος ἔχων. Ath. XIII p. 586 B.

125. *Ἀκμάζεις* ἀντὶ τοῦ τὰ τῶν νέων πράττεις 147
Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Μαντ. Harpocr., cf. B. A. 365, 9.

126. *Ποσιδεών·* Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Μαντ. Harp. 148

127. *Σκευοποιοῦντα τὸ πρᾶγμα* Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ 149
Μαντ. ἀντὶ τοῦ σκευωρούμενον καὶ κατασκευάζοντα καὶ πλαττόμενον. Harpocr.

Hemsterh. — 121 ἔτι ἀναμιμνήσκειν ἔστιν ἐκ τῆς καλουμένης ἠθοποιΐας. — — κέχρηται τούτῳ τῷ τόπῳ καὶ Ὑπ. ὑπὲρ Λυκούργου λέγων Apsines (sed ὑπὲρ εὐβούλου που λέγων cod. Paris. A cum signo ∻ super εὐβ. appicto). — περιόντες Ven. A, περιϊόντες Ven. B. — ἐποιήσαντο ἀπολλυμένας Par. A. καὶ ante λιμ. add. S. — ἠτίμωσε Par. A. (ci. Reisk.): ἠτίμασε. — τοὺς πόδας ἔδησεν Par. A. — 123 ὑπὲρ] περὶ B. — 125 μεντιθέου FK, τιμοθέου CGH. — 126 erat Ποσειδεών; cf. inscriptiones. — ἀμαντιθέου B. — 127 τὸ πρᾶγμα om. BCG. — cf. Poll. X, 15. —

xxxiii
XXXV. ΚΑΤΑ ΜΕΙΔΙΟΥ ΠΑΡΑΝΟΜΩΝ.

150 Cf. Vit. X or. p. 850 A. Glaucippo Hyperidis filio tribuit A. Schaeferus.

xxxiv
XXXVI. ΥΠΕΡ ΜΙΚΑϹ.

151 128. Ὑπ. δὲ ἐν τῷ ὑπὲρ Μίκαϲ ἔφη· *ἐμισθώσατο τυλυφάντας*. Poll. VII, 191 et X, 39.

xxxv
XXXVII. ΥΠΕΡ ΞΕΝΙΠΠΟΥ.

152 129. *Μεταγειτνιών*· Ὑπ. ὑπὲρ Ξενίππου. Harpocr. Fortasse, ut A. Schaeferus coniecit, Ξενοφίλου; cf. 131.

xxxvi
XXXVIII. XXXIX. ΥΠΕΡ ΞΕΝΟΦΙΛΟΥ λόγοι β'.

153 130. *Κεραμεῖς* (pagus)· Ὑπ. ἐν τῷ ὑπὲρ Ξενοφίλου α'. Harpocr.

154 131. *Μουνυχιών*. Ὑπ. ἐν τῷ ὑπὲρ Ξενοφίλου. Harpocr.

155 132. *Τυρμεῖδαι* (pagus)· Ὑπ. ἐν τῷ ὑπὲρ Ξενοφίλου. Harpocr.

156 133. *Ὑσιαί*· Ὑπ. ἐν τῷ ὑπὲρ Ξενοφίλου. Harp.

xxxvii
XL. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΟΡΙΩΝ.

157 134. *ἀψιμαχεῖν* Ὑπ. ἐν τῷ περὶ τῶν ὁρίων. Antiattic. B. A. 79, 12.

xxxviii
XLI. ΠΕΡΙ ΟΧΕΤΟΥ.

158 135. ὀχετόκρανα δ' ἂν εἴποιϲ τὰϲ τῶν ὀχετῶν ἀρχάϲ, ὡϲ Ὑπ. ἐν τῷ περὶ ὀχετοῦ. Poll. X, 30.

---

128 priore loco μήκαϲ A. ceterum Kiessling et S. Μίκκαϲ; cf. de ea scriptura Meinekium Vind. Arist. p. 156; Wecklein Cur. epigr. p. 56; Bullet. de corresp. hell. II p. 431 sqq.; III p. 355. — 130 ξενοφῶντοϲ λα (ω supra α) BC. — 131 malim Μουνιχιών. — 132 τυρμίδαι epitome. —

XLII. ΠΡΟC ΠΑΓΚΑΛΟΝ. XXXIX

136. *μαστῆρες*· Ὑπ. ἐν τῷ πρὸς Πάγκαλον. ἔοι- 159
κεν ἀρχή τις εἶναι ἀποδεδειγμένη ἐπὶ τὸ ζητεῖν τὰ κοινὰ τοῦ δήμου. Harpocr.

XLIII. ΚΑΤΑ ΠΑCΙΚΛΕΟΥC. XL

137. *Ἕως μὲν οἱ πλουσιώτατοι παρακρουόμενοι* 160
τὴν πόλιν σύμπεντε καὶ σύνεξ τριηραρχοῦντες μέτρια ἀνήλισκον, ἡσυχίαν ἦγον οὗτοι· ἐπειδὴ δὲ ταῦτα κατιδὼν Δημοσθένης νόμον ἔθηκε τοὺς τ' τριηραρχεῖν καὶ βαρεῖαι γεγόνασιν αἱ τριηραρχίαι, νῦν ὁ Φορμίων αὐτὸν ἐκκλέπτει. Harp. Suid. Phot. s. v. συμμορία; Schol. Dem. 14, 17; E. M. 734, 32.

138. *Ἄξιοι μισεῖσθαι τῇ πόλει Hyperides* ἐν τῷ 161
κατὰ Πασικλέους. Prisc. XVIII c. 24 § 191.

139. *ἔκδεια.* Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Πας.· *ἐὰν δέ τις* 162
ἔκδεια γένηται, ἤγουν ἐὰν δέ τις ἐνδεήσῃ τοῦ προϋπάρχοντος ἀργυρίου. Harpocr.

XLIV. ΠΡΟC ΠΑCΙΚΛΕΑ ΠΕΡΙ ΑΝΤΙΔΟCΕΩC. XLI

140. *Τὴν οἰκίαν τὴν μεγάλην τὴν Χαβρίου* 163
καλουμένην καὶ τὸ ἄμφοδον. Poll. IX, 36.

XLV. ΚΑΤΑ ΠΑΤΡΟΚΛΕΟΥC ΠΡΟΑΓΩΓΕΙΑC XLII
εἰ γνήσιος.

141. Ὑπ. δ' ἐν τῷ κατὰ Πατρ., εἰ γνήσιος ὁ λό- 164
γος, τοὺς Ἀρεοπαγίτας φησὶν ἀριστήσαντά τινα ἐν

---

137 σὺν πέντε libri Harp., E. M., Suid. — σύνεξ schol. Dem.; σὺν ς D, ς ceteri. — μέτρια] ματὰ τρία BG, μετὰ τρία Ç. — εἶχον Harpocr. cod. ABCG, quod rec. S. — ἐπεὶ Harp. BCG et Suidae libri praeter A. — κατεῖδε Ald., Suid., E. M., schol. Dem.; κατιδεν Phot., κατίδεν epit. Harp., κατεῖδον Harp. ABCG; κατιδὼν Bk., κατεῖδε S., qui post Δημ. addidit καί. — νόμον S.: νόμους. — ἀνέθηκε BCG. — νῦν..ἐκκλέπτει om. epit. reliqui. — αὐτὸν S.: αὐτόν. — ἐκλέπτει G. — 138 dedi lectiones Keilii; ap. S. est: *illi ἄξιός ἐστι μισεῖσθαι* κτλ. — Post Πασικλ. lacunae signa addi iussit Sp., addidit S., tamquam ipsa verba oratoris intercidissent. — 139 ἐνδεήσῃ Bk.: ἐνδεὴς ᾖ. — XLIV. Hanc orationem a XLIII.

καπηλείῳ κωλῦϲαι ἀνιέναι εἰϲ Ἄρειον πάγον. Ath. XIII p. 566 F.

165 142. *Οἱ δὲ ἐννέα ἄρχοντες εἱστιῶντο ἐν τῇ στοᾷ, περιφραξάμενοί τι μέρος αὐτῆς αὐλαίᾳ.* Poll. IV, 122 et Cosmas Indicopl. topogr. christ. p. 197 E.; cf. B. A. 463, 14 et 83, 7; Suid. s. v. αὐλαία.

166 143. Τοῦτον δὲ (sc. vitricum) Ὑπ. Πατροκλέουϲ ἐπὶ προαγωγείᾳ κατηγορῶν *μητρυιὸν* κέκληκε. Poll. III, 27.

167 144. *Νάννιον*· Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Πατρ., εἰ γνήϲιοϲ. Harpocr.; cf. Ath. XIII p. 587 A.

168 145. *Νεμεάς*· Νεμεάδοϲ αὐλητρίδοϲ μνημονεύει Ὑ. ἐν τῷ κατὰ Πατρ., εἰ γνήϲιοϲ. Harpocr. — καὶ *Νεμεάδος* δὲ τῆϲ αὐλητρίδοϲ Ὑπ. μνημονεύει ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέουϲ. Ath. XIII p. 587 C.

169 146. *πάνδημος Ἀφροδίτη*· Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Πατρ., εἰ γνήϲιοϲ. Harp.

170 147. Ἐκαλεῖτο δέ τιϲ ἐν τοῖϲ νυμφικοῖϲ δωματίοιϲ καὶ *κλίνη παράβυστος*, ἧϲ μέμνηται Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Πατρ. Harpocr. Phot. Suid. s. v. παράβυϲτ. — Καὶ δὴ καὶ κλίνη τιϲ ὠνομάζετο γαμική, καὶ ἑτέρα *παράβυστος*, ἣ καὶ αὐτὴ ϲτρώννυται ἐν τῷ δωματίῳ *ὑπὲρ τοῦ τὴν παῖδα μὴ ἀθυμῆσαι*, ὥϲ Ὑπ. ἔφη. Poll. III, 43.

171 148. *Φορβαντεῖον* (Athenis). Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Πατροκλ. Harp.; cf. E. M. p. 798, 25.

XLIII XLVI. ΠΛΑΤΑΙΚΟϹ.

172 Ἆρ' οὖν ἄξιον προκρῖναι τὸν Ὑπερείδου Πλαταϊκὸν τῆϲ Ἀριϲτείδου ϲτρατηγίαϲ καὶ νίκηϲ; Plut. moral. p. 350 B.

---

non diversam fuisse ci. A. Schaeferus. — 142 εἰϲθιώοντο, φραξάμενοι, τὸ μέροϲ Cosmas. — 144 Ὑπερείδηϲ] λυϲίαϲ C. — Πατροκλέα C. — 145 Νεμεάϲ· Νεμεάδοϲ scripsi; Νεμέαϲ codd. (Νεμεάδοϲ ci. S.?). Cf. Athenaei locum eaque quae apud ipsum Harp. sequuntur. — μνημον. Ὑπερ.] δημοϲθένηϲ C. — 146 προκλέουϲ B, πρωκλέουϲ A. — 147 Πατροκλέουϲ Mauss. et fort. C: π̄ρ̄ο̄κλέουϲ Ald., προκλέουϲ B, προκλέα A. — XLVI. ϲτρατηγίαϲ καὶ S., παραγγελίαϲ libri. ἐν Πλαταιαῖϲ

XLVII. ΚΑΤΑ ΠΟΛΥΕΚΤΟΥ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΙΑΓΡΑΜΜΑΤΟϹ. XLIV

149. Ὅτι δὲ καὶ οἱ δημοποίητοι ἐνεγράφοντο εἰϲ τὰϲ ϲυμμορίαϲ, δεδήλωκεν ὁ Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Πολ. πολλάκιϲ. *συμμορῖται* δέ εἰϲιν οἱ τῆϲ αὐτῆϲ αὑτοῖϲ μετέχοντεϲ ϲυμμορίαϲ, ὡϲ ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ Ὑπ. δείκνυϲι. Harp. E. M. s. v. ϲυμμορία; schol. Dem. 14, 17. 173

150. *ἡγεμὼν συμμορίας·* — ἡγ. ἐκαλεῖτο ϲυμμορίαϲ ὁ προέχων τῷ πλούτῳ καὶ διὰ τοῦτο τῶν ἄλλων ἡγεμονεύειν ἐπειλημμένοϲ, ὡϲ ὑποφαίνει Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Πολ. Harpocr. 174

*151. Τοὺϲ δὲ ἄρχονταϲ τῶν ϲυμμοριτῶν καὶ *συμμοριάρχας* Ὑπ. εἴρηκεν. Poll. III, 53. 175

*152. καὶ ϲυμμορία καὶ τὸ παρ' Ὑπ. *μετοικικῆς συμμορίας ταμίας*. Poll. VIII, 144. 176

153. *ἀγοράς*. Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Πολ. π. τ. διαγρ.: *οὗτοι πολλάκις ἀγορὰς ποιοῦνται*. μήποτε ἀντὶ τοῦ ϲυνόδουϲ νῦν. Harp.; cf. fragm. cantabr. p. 664, 11; B. A. p. 330, 10. 177

154. *ἀνασυντάξας* ἀντὶ τοῦ ἄνωθεν ϲυντάξαϲ Ὑπ. κατὰ Πολ. Harp. 178

155. *διάγραμμα.* — τὸ ταττόμενον ἐν ταῖϲ ϲυμμορίαιϲ, ὁπόϲον ἕκαϲτον ἄνδρα εἰϲφέρειν δεῖ. ἐτάττετο δὲ οὐ τὸ αὐτὸ πᾶϲιν, ἀλλὰ πρὸϲ τὴν τίμηϲιν τῆϲ οὐϲίαϲ. περὶ δὲ τούτων ϲαφέϲτατα δεδήλωκεν Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Πολ. περὶ διαγράμματοϲ. *διαγραφεὺς* μέντοι ἐϲτὶν ὁ καθιϲτάμενοϲ ἐν ταῖϲ ϲυμμορίαιϲ ἐπὶ τῷ διακρῖναι πόϲον ἕκαϲτοϲ ἀνὴρ εἰϲενεγκεῖν ὀφείλει, ὡϲ ὁ αὐτὸϲ πάλιν φανερὸν ποιεῖ ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου. Harp. 179

Xylander, Πλαταϊκῆϲ Kiessling. — 149 αὑτοῖϲ Bk. S., αὐτοῖϲ epitom., schol. Dem.; om. E. M. (recte fort. sec. Dind.); αὐτοὶ ceteri. — 153 οὗτοι] οἷον οὗτοι anecd. — ποιοῦνται frg. cant., anecd., epit.: ποιοῦντεϲ. — 155 Ὑπ.] Ἰϲοκράτηϲ

180 156. *Θαργήλια*· Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Πολ. Harpocr.

181 157. *ὀβολοστάτας* δ' ἔλεγον τοὺϲ δανειϲτάϲ, ὡϲ παρά τε Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Πολ. καὶ πολλάκιϲ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ. Harpocr. s. v. ὀβολοϲτατοῖ.

XLV XLVIII. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΟΛΥΕΥΚΤΟΝ ϹΤΡΑΤΗΓΕΙΝ.

182 158. *Ἄκτια*· Ὑπ. ἐν τῷ περὶ τοῦ Πολ. ϲτρατ. Ἄκτια ἀγὼν παλαιὸϲ ἦν. Harpocr.

183 159. *ἀλιμενία*· Ὑπ. ἐν τῷ π. τ. Πολ. ϲτρατ. Antiattic. B. A. 78, 18. — Ὑπ. δὲ καὶ ὄνομα ἐποίηϲε· *τῶν τόπων τὴν ἀλιμενίαν*. Poll. I, 101.

184 160. *ῥόθιον*· Ὑπ. ἐν τῷ περὶ τοῦ Πολ. ϲτρατ. Harp. — Ὑπ. τῷ ῥοθίῳ ἐπ' εἰρεϲίαϲ κέχρηται ϲυντονωτάτηϲ. φηϲὶ γοῦν· *τὸ μὲν οὖν τῶν ἐλαυνόντων πλῆθος καὶ τὸν τοῦ ῥοθίου ψόφον καὶ τὸ μέγεθος τοῦ σκάφους ἐκπεπληγμένοι δεινῶς ἦσαν*. Suid. 2, 2 p. 622.

XLVI XLIX. ΠΡΟϹ ΠΟΛΥΕΥΚΤΟΝ.

185 161. *Κυδαντίδης*· Ὑπ. ἐν τῷ πρὸϲ Πολ.· δῆμόϲ ἐϲτι τῆϲ Αἰγῇδοϲ Κυδαντίδαι. Harpocr.

186 162. Ὑπ. δ' ἐν τῷ πρὸϲ Πολ. φηϲιν· *εἰσὶ γὰρ ἐν τῇ συμμορίᾳ ἑκάστῃ ιε' ἄνδρες*. Harpocr. al., v. frg. 149; cf. etiam Philemon. p. 141 sq. ed. Osann.

XLVII L. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΥΡΡΑΝΔΡΟΥ ΚΛΗΡΟΥ. (?)

187 163. *Κακώσεως*· δίκηϲ ὄνομά ἐϲτιν — —· Δημοϲθένηϲ κατὰ Τιμοκράτουϲ καὶ Λυϲίαϲ ἔν τε τῷ περὶ

N. — 158 ἄκτεια AM Ald., ἀκτεία BFH, ἀκτία CK epit. — Ὑπ. post Πολυεύκτου C, om. B. — πολυεύκτου BCFHK. — 159 πολυεύκτου cod. a pr. m. — 160 πολυεύκτου B. — XLIX. Hanc orat. non diversam fuisse a XLVII. ●i. A. Schaeferus. — 162 ἐν τῇ] ἐν ἀρχῇ A. — L. hanc orationem Hyperidi reddidit S., cum ex sequentibus Hyperidis aliquam orationem laudatam antea fuisse constet, ὑπὲρ autem eo minus ad κλήρου accommodatum sit, quod modo Harp. περὶ τοῦ κλήρου dixerat. Iam Maussacus ante ἐν τῷ ὑπὲρ in-

τοῦ Ἡγηcάνδρου κλήρου καὶ ἐν τῷ ὑπὲρ [** καὶ Ὑπ. περὶ] τοῦ Πυρρ. κλήρου. ὅτι δὲ ἐξῆν καὶ παντὶ τῷ βουλομένῳ γράφεcθαι κακώcεωc γονέων καὶ ταῖc ἐπικλήροιc βοηθεῖν, δηλοῦται ἔν τε τῷ προειρημένῳ λόγῳ Ὑπερείδου καὶ ἐν τῷ Λυcίου κατὰ Φιλωνίδου βιαίων, εἰ γνήcιοc. Harpocr.

LI. ΡΟΔΙΑΚΟC. XLVIII

Cf. Vit. X or. p. 850 A.

164. *προπεσεῖν*· προπετῶc τι ποιῆcαι. Ὑπ. Ῥοδ. 188
Antiattic. B. A. 112, 10. — *προέπεσον*· προπετῶc ἐποίηcαν. Ὑπ. Phot. s. v.

LII. ΥΠΕΡ CΙΜΜΙΟΥ ΠΡΟC ΠΥΘΕΑΝ ΚΑΙ ΛΥΚΟΥΡΓΟΝ. XLIX

165. *ἐπιχειροτονία* ἡ τῶν χειροτονητῶν (ἀρχόν- 189
των) κατάcταcιc· Ὑπ. ἐν τῷ κτλ. Harp.

LIII. ΠΕΡΙ ΤΩΝ CΤΡΑΤΗΓΩΝ. (?) XLIXb

Cf. Vit. X or. p. 848 D: καὶ περὶ τῶν cτρα- 190
τηγῶν ὧν ᾔτει (Alexander) παρ' Ἀθηναίων ἀντεῖπε, καὶ περὶ τῶν τριήρων. Num scripta exstiterit haec oratio, incertum est.

LIV. CΥΝΗΓΟΡΙΚΟC. L

166. πλὴν Ἰcαῖοc καὶ Ὑπ. τὸν *πράτην* εἶπον. 191
Poll. VII, 8. — Ὑπ. δὲ καὶ *πράτην* εἴρηκεν ἐν τῷ cυνηγορικῷ. id. III, 125.

LV. ΠΡΟC ΤΙΜΑΝΔΡΑΝ. LI

167. *παιδάριον*. οὐ μόνον ἐπὶ τῶν ἀρρένων 193
κέχρηνται τῷ ὀνόματι οἱ ῥήτορες, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ παρ-

---

seruerat Ὑπερίδηc. Meierus autem ita: — — Ἡγ. κλ. καὶ ἐν τῷ ὑπὲρ τοῦ Π. κλ. καὶ Ὑπερ. ἐν τῷ περὶ... κλήρου. — πυράνδρου codd., em. S. — 165 cυμμίου Ald., cημείου B, Cιμίου Dind. — LV. εἰ γνήcιοc add. S., propter frg. 168. — 167 Τιμάνδραν Hemsterhus. (ad Ar. Plut. p. 59); Τίμανδρον

θένων. Ὑπ. ἐν τῷ πρὸϲ Τ.· *Καταλειφθέντων γὰρ τούτων, δυοῖν ἀδελφοῖν καὶ δυοῖν ἀδελφαῖν, ὀρφανῶν καὶ πρὸς πατρὸς καὶ πρὸς μητρὸς καὶ παιδαρίων.* Suid. 2, 2 p. 157.

193 *168. Καθάπερ ὁ τῆϲ Τιμάνδραϲ κατηγορῶν ὡϲ πεπορνευκυίαϲ τὴν λεκανίδα καὶ τοὺϲ ὀβολοὺϲ καὶ τὴν ψίαθον καὶ πολλήν τινα τοιαύτην δυϲφημίαν ἑταιρῶν κατήραϲε τοῦ δικαϲτηρίου. Dem. π. ἑρμ. § 302.

LII LVI. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΤΡΙΗΡΩΝ. (?)

194 Cf. Vit. X or. p. 848 E (v. or. LIII). Num scripta exstiterit haec oratio, incertum est.

LIII LVII. ΠΕΡΙ ΤΗϹ ΦΥΛΑΚΗϹ ΤΩΝ ΤΥΡΡΗΝΩΝ.

195 169. *κομιστικὰ πλοῖα·* Ὑπ. ἐν τῷ περὶ τῆϲ φυλ. τ. Τ.. ἔοικε καλεῖϲθαι κομιϲτικὰ πλοῖα ἐν οἷϲ ἐκόμιζον οἱ Τυρρηνοὶ τὰ ληφθέντα λάφυρα, ὡϲ αὐτὸϲ ὁ ῥήτωρ ὑποϲημαίνει ἐν τῷ λόγῳ. Harpocr.

196 170. *προβόλιον* εἶδοϲ δόρατοϲ, ᾧ χρῶνται οἱ κυνηγέται πρὸϲ τὴν τῶν ϲυῶν θήραν. Ὑπ. ἐν τῷ π. τ. φυλ. τ. Τ. τροπικῶϲ ἐκ μεταφορᾶϲ ἐχρήϲατο τῷ ὀνόματι. Harpocr.

LIV LVIII. ΠΡΟϹ ΥΓΙΑΙΝΟΝΤΑ.

197 171. *ἕνη καὶ νέα·* Ὑπ. ἐν τῷ πρὸϲ Ὑγ. — Harpocr.

198 171. *θέσθαι* ἀντὶ μὲν τοῦ ὑποθήκην λαβεῖν Ὑπ. ἐν τῷ πρὸϲ Ὑγ. Harp.; cf. E. M. p. 448, 15.

---

libri. — καταλλαχθέντων, δυαῖν ἀδελφαῖν, ὀρφάναῖν, καὶ παιδαρίων παίδων codd. — καὶ μητρὸϲ V. — παιδαρίων ἀπαίδων deleto καί S. — 168 huc rettulit Hemsterh. — ὁ τῆϲ Τιμάνδραϲ n: ὁ τῆϲ τημανδραϲ rR; ὅτι ἂν τιϲ τῆϲ μάνδραϲ Vind. — ἑταιρῶν Victorius: ἑταίρων m, relicui om. — 169 Τυρρηνῶν et Τυρρηνοὶ Boeckh.: τριήρων (τριηρῶν) — τύραννοι codd. — τῷ] τ̄ A, λ' BC, τῷ τριακοϲτῷ Ald. — 170 Τυρρηνῶν libri; τριήρων Bk. cum Valesio. — τροπικῶν libri; τροπικῶϲ cum Valesio Bk.; fort. delendum esse dicit

LIX. ΚΑΤΑ ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ. LV

172. Λεπτὸc δ' ἦν καὶ Φιλιππίδηc, καθ' οὗ λό- 199
γοc ἐcτὶν Ὑπερείδῃ τῷ ῥήτορι λέγων αὐτὸν ἕνα τῶν πολιτευομένων εἶναι. ἦν δ' εὐτελὴc τὸ cῶμα διὰ λεπτότητα, ὡc ὁ Ὑπ. ἔφη. Ath. XII p. 552 D; cf. Aelian. V. H. X, 6.

LX. ΚΑΤΑ ΦΙΛΟΚΡΑΤΟΥC ΕΙCΑΓΓΕΛΙΑ. (??) LVI

Cf. Dem. 19, 116; Aesch. 3, 79; Hyp. pro 200
Euxen. col. 39. Sed Philocrates sua sponte solum vertit neque causam dixit; itaque ne accusatori quidem elaborata oratione opus fuit.

LXI. ΥΠΕΡ ΦΟΡΜΙCΙΟΥ. LVII

173. Πανδιονίc· — μία τῶν ι' φυλῶν — κλη- 201
θεῖcα ἀπὸ Πανδίονοc τοῦ Ἐριχθονίου, ὡc ἄλλοι τε πολλοὶ λέγουcι καὶ Ὑπ. ἐν τῷ ὑπ. Φορμ. Harp.

LXII. ΥΠΕΡ ΦΡΥΝΗC. LVIII

De causa cf. Τέχν. Seguerii p. 57 (Sp. Rh. Gr. I p. 455); de orationis indole Longin. π. ὕψουc XXXIV, 3; Quint. X, 5, 2.

174. ὡμιληκὼc δὲ καὶ Φρύνῃ τῇ ἑταίρᾳ ἀcεβεῖν 202
κρινομένῃ cυνεξητάcθη· αὐτὸc γὰρ τοῦτο ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου δηλοῖ. Vit. X or. p. 849 E. — ἐν τῷ ὑπὲρ Φρύνηc λόγῳ Ὑπ. ὁμολογῶν ἐρᾶν τῆc γυναικόc. Ath. XIII p. 590 D. — διελέχθην αὐτῇ καὶ *διειλεγμένος εἰμὶ* (de concubitu) ὡc Ὑπερ. Poll. V, 93. — Ὑπ. δὲ *διειλεγμένος* ἐπὶ ἀφροδιcίων. id. II, 124. — *διαλέγεσθαι* καὶ τὸ πληcιάζειν ταῖc γυναιξίν, ὡc Ὑπ. Moeris p. 195, 8 Bk.

175. Ὑπ. δὲ πάλιν ἐν τοῖc ὑπὲρ Φρύνηc, ἐξιcά- 203

Dind. — 174 ὡμιληκὼc δὲ καὶ Buecheler: ὡc εἰκὸc δὲ καὶ δίκῃ (v. supra p. XXXV). ita αὐτὸc γὰρ κτἑ. referuntur ad ὡμιληκώc. — 175 haec quoque S. ad prooemium refert: explicare Hyperidem, cur pro Phryne verba faceret. Dixeris

ζοντοϲ, ὅτι αὐτόϲ τε καὶ Εὐθίαϲ ὡμιληκότεϲ ἦϲαν τῇ Φρύνῃ — — εὑρών τινα διαφορὰν ἐξέφυγε τὸ ἐξιϲάζον· *οὐ γάρ ὅμοιόν ἐστι τὸν μὲν ὅπως σωθήσεται ἐκ παντὸς τρόπου ζητεῖν, τὸν δὲ ὅπως ἀπολέσει.* Syrian. ad Herm. IV p. 119 W.; cf. Marcell. p. 120.

204 176. *Τί γάρ ἐστιν αἰτία αὕτη, εἰ Ταντάλῳ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς λίθος κρέμαται;* Alex. de schem. VIII, p. 457 W., ut διαϲυρμοῦ exemplum.

205 177. *ἀνεπόπτευτος·* Ὑπ. ἐν τῷ ὑπ. Φρύνηϲ. ὁ μὴ ἐποπτεύϲαϲ. Harp.; cf. B. A. 398, 11; Poll. II, 58 (*ἀνεπόπτευτον* Ὑπ. φηϲίν).

206 178. *ἐπωπτευκότων·* Ὑπ. ἐν τῷ ὑπὲρ Φρ. Harp.

207 179. *Εὐθίας·* Ὑπ. ὑπὲρ Φρ.. τῶν ἐπὶ ϲυκοφαντίᾳ διαβεβλημένων ἦν ὁ Εὐθίαϲ. Harpocr.

208 180. *Ἰσοδαίτης·* Ὑπ. ἐν τῷ ὑπὲρ Φρ.. ξενικόϲ τιϲ δαίμων, ᾧ τὰ δημώδη γύναια καὶ μὴ πάνυ ϲπουδαῖα ἐτέλει. Harp. cf. Hager. de graecit. hyper. p. 106.

209 181. Ὁ δὲ Ὑπ. ϲυναγορεύων τῇ Φρύνῃ, ὡϲ οὐδὲν ἤνυε λέγων ἐπίδοξοί τε ἦϲαν οἱ δικαϲταὶ καταψηφιούμενοι, παραγαγὼν αὐτὴν εἰϲ τοὐμφανὲϲ καὶ περιρρήξαϲ τοὺϲ χιτωνίϲκουϲ, γυμνά τε τὰ ϲτέρνα ποιήϲαϲ, τοὺϲ ἐπιλογικοὺϲ οἴκτουϲ ἐκ τῆϲ ὄψεωϲ αὐτῆϲ ἐπερρητόρευϲε δειϲιδαιμονῆϲαί τ' ἐποίηϲε τοὺϲ δικαϲτὰϲ (καὶ) τὴν ὑποφῆτιν καὶ ζάκορον Ἀφροδίτηϲ ἐλέῳ χρηϲαμένουϲ μὴ ἀποκτεῖναι. Ath. XIII p. 590 E.; cf. Eustath. ad Il. 1259, 1 R.; Vit. X or. p. 849 E. Quamquam num qua pars huius narrationis orationi ipsi debeatur, mihi quidem valde dubium est.

*181a. Alciphr. I, 32: αἴτηϲόν τι παρ' αὐτοῦ (Euthia), καὶ ὄψει ϲεαυτὴν ἢ τὰ νεώρια ἐμπεπρηκυῖαν

---

potius excusantis esse, cum ipse pariter atque adversarius amore Phrynes captus esset; at nequaquam, inquit Hyperides, eadem ratione amamus. — 177 ἀνεπόπτευτον τὸ μὴ ἐποπτεῦον. οὕτωϲ ὑπερίδηϲ ET et B. A. Suid. — φύνηϲ AC Ald., φήνηϲ B. — 180 ἰϲόδέτηϲ A. — 181 καὶ τὴν S.: τὴν libri. cf. Eust. — χρηϲαμένουϲ Casaubonus: χριϲαμένουϲ vel

ἢ τοὺϲ νόμουϲ καταλύουϲαν. In his inesse quae ex Hyperidis oratione derivata sint recte me monuit Babingto. Cf. frg. Lycophroneae a Polluce IX, 156 servatum (supra p. 23); add. Lyc. col. 10, 7. — V. etiam Alciphr. I, 30: εἰ γὰρ αἰτοῦϲαι παρὰ τῶν ἐραϲτῶν ἀργύριον οὐ τυγχάνομεν ἢ τοῖϲ διδοῦϲιν αἱ τυγχάνουϲαι ἀϲεβείαϲ κριθηϲόμεθα, πεπαῦϲθαι κρεῖττον ἡμῖν τοῦ βίου τούτου καὶ μηκέτι ἔχειν πράγματα μήτε τοῖϲ ὁμιλοῦϲι παρέχειν.

182. *Apud Messalam: Bene fecit Euthia.* 210
Quint. I, 5, 61. Vertisse Messalam in latinum hanc orationem idem Quint. refert, X, 5, 2.

LXIII. LXIV. ΥΠΕΡ ΧΑΙΡΕΦΙΛΟΥ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΑΡΙΧΟΥϹ LIX

λόγοι β'.

183. *Ἀφεὶς τὴν ὑπέραν τὸν πόδα διώκει·* Ὑπ. 211
ἐν τῷ περὶ τοῦ ταρ. α'. παροιμία ἐπὶ τῶν παριέντων τὰ ϲπουδαιότερα καὶ περὶ τὰ φαῦλα διατριβόντων. Harp.; Suid. s. vv. ἀφέντεϲ et ἀφείϲ; cf. Crameri A. O. 2 p. 491; Apost. prov. V, 8; Arsenii Viol. p. 86 Walz.

184. *Πυκνί.* Ὑπ. ἐν τῷ ὑπὲρ Χαιρ. α' φηϲί· 212
καὶ τῆς Πυκνὸς τοσοῦτον εὑρισκούσης. Harpocr.

*185. Τοϲαύτην δ' Ἀθηναῖοι ϲπουδὴν ἐποιοῦντο 213
περὶ τὸ τάριχοϲ, ὥϲ καὶ πολίταϲ ἀναγράψαι τοὺϲ Χαιρεφίλου τοῦ ταριχοπώλου υἱούϲ, ὥϲ φηϲιν Ἄλεξιϲ ἐν Ἐπιδαύρῳ —· μνημονεύει δ' αὐτῶν καὶ Ὑπ. ὁ ῥήτωρ. Ath. III p. 120 A.

186. Ὑπ. ἐν τῷ περὶ τοῦ ταρίχουϲ· *μετὰ ταῦτα* 214
ὕστερον ἦλθον ἀναθησόμενοι τὸ τάριχος. Prisc. XVII c. 23 p. 92 Kr.

χαριϲαμένουϲ (—μενοϲ) codd. — 183 διώκειϲ D. — τοῦ om. BC. — ταρίχου CF. — 184 πνυκί et πνυκὸϲ libri. — εὑριϲκούϲηϲ corruptum (nisi lacuna est, de qua monet Dind.); S. ci. εὖροϲ ἐχούϲηϲ vel ϲχούϲηϲ, Dobraeus εὖροϲ οὔϲηϲ. — 186 ἀναθηϲομένη ante Keilium. — frg. 215 S. (Ἀγαϲικλῆϲ ap.

216 187. *Ἀκτὴ* ἐπιθαλαττίδιός τις μοῖρα τῆς Ἀττικῆς. Ὑπ. ἐν τῷ π. τ. ταρ. Harp.

217 188. Τὰ δὲ περὶ τοὺς λιμένας μέρη δεῖγμα, χῶμα, ἐμπόριον, καὶ ὡς Ὑπ. φησίν, *ἐξαίρεσις*, ὅπου τὰ φορτία ἐξαιρεῖται, ὥσπερ καὶ τὸ *δεῖγμα* τοὔνομα ἀπὸ τοῦ δείγματα τῶν ἀγωγίμων τοῖς ὠνητιῶσι δίδοσθαι, παρ' Ὑπ. ἐν τοῖς ὑπὲρ τοῦ ταρίχους. Poll. IX, 34.

218 189. *Καταχειροτονία.* ἔθος ἦν Ἀθήνησι κατὰ τῶν ἀρχόντων καὶ κατὰ τῶν συκοφαντῶν προβολὰς ἐν τῷ δήμῳ τίθεσθαι· εἰ δέ τινος καταχειροτονηθείη, οὗτος εἰσήγετο εἰς τὸ δικαστήριον. ἔστι δὲ πολλάκις τοὔνομα παρά τε Δημοσθένει ἐν τῷ κατὰ Μειδίου καὶ Ὑπ. ἐν τῷ ὑπ. Χ. π. τ. τ. Harpocr.

219 190. *κεστρῖνοι*· Ὑπ. ἐν τῷ περὶ τοῦ ταρ.. κεστρῖνος ἰχθύς. Harp.

220 191. *ναύκληρος.* Ὑπ. ἐν τῷ περὶ τοῦ ταρ. Harpocr.; cf. lex. cantabr. p. 673.

221 192. *Παλληνεύς*· Ὑπ. ἐν τῇ ὑπὲρ Χ. ἀπολογίᾳ. Harpocr.

222 193. *προμετρητάς*· Ὑπ. ἐν τῷ π. τοῦ ταρ. Harpocr.

LX LXV. ΠΡΟΣ ΧΑΡΗΤΑ ΕΠΙΤΡΟΠΙΚΟΣ.

223 194. *Ἐπεὶ δὲ ἐνεγράφην ἐγὼ καὶ ὁ νόμος ἀπέδωκε τὴν κομιδὴν τῶν καταλειφθέντων τῇ μητρί, ὃς κελεύει κυρίους εἶναι τῆς ἐπικλήρου καὶ τῆς οὐσίας ἁπάσης τοὺς παῖδας, ἐπειδὰν ἐπιδιετὲς ἡβῶσιν.* Harp. s. v. ἐπιδιετὲς ἡβῆσαι.

224 195. Ὑπ. δὲ ἐν τῷ πρὸς Χάρητα ἔφη *ἀποδόμενος* ἀντὶ τοῦ ὑποθείς. Poll. VIII, 142.

Harp. et B. A.) nunc constat ad orat. pro Euxen. (col. 19) referendum esse. — 189 τίθεσθαι] γίνεσθαι epitome. — 190 κεστρῖνοι Maussacus: κεστρίναι A, κενστρόναι BC Ald. postea κενστρῖνος BC. — 191 pergit Harp.: οὐ μόνον ὡς ἡ συνήθεια χρῆται τῷ ὀνόματι, ἀλλὰ καὶ κτέ. (v. frg. 40), quod novum enuntiatum esse mihi videtur neque ad hanc orationem pertinere. — 193 προμετρητάς A Ald. Dd., προμετρήσας N, προμετρητής v. — 194 ἐπιτρεπτικῷ BC. — παῖδας

LXVI. ΥΠΕΡ ΧΑΡΗΤΟϹ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΠΙ ΤΑΙΝΑΡΩΙ ΞΕΝΙΚΟΥ. (?) LXI

Cf. Vit. X or. p. 848 E. Sed haec oratio num 225
scripta exstiterit valde dubium est; pro Charete quidam Leosthenem reponi volunt.

LXVII. ΧΙΑΚΟϹ. (?) LXII

196. Ηὔχοντο γὰρ Ἀθηναῖοι κοινῇ ἐπὶ τῶν θυ- 226
ϲιῶν ἑαυτοῖϲ τε καὶ Χίοιϲ. — — ὁ δὲ Ὑπ. ἐν τῷ Χιακῷ καὶ ὅτι Χῖοι ηὔχοντο Ἀθηναίοιϲ δεδήλωκεν. Schol. Ar. Av. 880, ubi libri ἐν τῷ χαλκῷ habent; Χιακῷ Boeckhius restituit.

LXVIII. ΑΠΑΡΑϹΗΜΑ. LXIII

197. *Ἃ δ' ἐστὶν ἀφανῆ, ἀνάγκη τοὺς διδάσκον-* 228
τας τεκμηρίοις καὶ τοῖς εἰκόσι ζητεῖν. Clem. Alex. Strom. VI, 625 A Sylb. III, 139 Dd. Theodoret. therap. VI p. 102.

198. *Χαρακτὴρ οὐδεὶς ἔπεστιν ἐπὶ τοῦ προσ-* 229
ώπου τῆς διανοίας τοῖς ἀνθρώποις. Clem. Alex. Strom. VI p. 625 C Sylb. III p. 140 Dd.

199. *Τῷ μὲν τοίνυν Διὶ ὦ ἄνδρες δικασταὶ* 25
ἡ ἐπωνυμία γέγονε τοῦ ἐλευθέριον προσαγορεύεσθαι διὰ τὸ τοὺς ἐξελευθέρους τὴν στοὰν οἰκοδομῆσαι τὴν πλησίον αὐτοῦ. Harp. s. v. Ἐλευθέριοϲ Ζεύϲ; cf. E. M. p. 329, 44. Ad orat. c. Aristagoram refert S.

200. *Ἐγὼ δὲ οὔτε δᾳδούχου θυγατέρα ἔχω οὔτε* 230
ἱεροφάντου. Harp. s. v. ἱεροφάντηϲ.

201. Ἀλλὰ καὶ κόρη νόμιϲμα παρ' Ἀθηναίοιϲ ἦν, 231
ὡϲ Ὑπ. φηϲίν, τῷ παιδίῳ τῆϲ ἐν Βραυρῶνι ἱερείαϲ τῶν ἀναθημάτων τι λαβόντι παραβληθῆναι λέγων ἐπὶ πείρᾳ ϲυνέϲεωϲ κόρην καὶ τετράδραχμον, κἀπειδὴ τὸ τετράδραχμον εἵλετο, δόξαι διακρίνειν ἤδη τὸ κέρδοϲ δύναϲθαι. Poll. 9, 74.

Valesius: ἄπαιδαϲ libri; πρώτουϲ παῖδαϲ mg. N. — 197 malim

116 202. *Κρεμάσας ἐκ τοῦ κίονος ἐξέδειρεν, ὅθεν καὶ μωλώπων ἔτι νῦν τὸ δέρμα μεστὸν ἔχει.* καίτοι ἐπὶ τούτοιϲ οὐκ ἄν τιϲ εἴποι τὸ δεῖραι. Poll. 3, 79. Ad orat. c. Dorotheum refert S.

232 203. *Καὶ τῷ σκέλει με ἠρέμα ἔκρουσεν.* Antiatt. B. A. 101, 22.

233 204. *Καὶ ἐμοὶ μὲν συμβάσης ἀρρωστίας καὶ ὑπομοσθείσης ταύτης τῆς γραφῆς ἀνεβλήθη ὁ ἀγών.* Schol. Ar. Plut. v. 725.

234 205. Ὑπερείδου. Ὑπ. ὁ ῥήτωρ ἔφηϲε, τὴν ἀγωνίαν τοῦ λέγειν πέδην εἶναι. Stob. Flor. 8, 16. cf. Mich. Ap. prov. 16, 2.

235 206. *Ἀρχομένων δεῖ τῶν ἀδικημάτων ἐμφράττειν τὰς ὁδούς· ὅταν δ' ἅπαξ ῥιζωθῇ κακία καὶ παλαιὰ γένηται, καθάπερ σύντροφος ἀρρωστία, χαλεπὸν αὐτὴν κατασβέσαι.* Stob. Flor. 46, 63.

236 207. *Δεῖ τὴν ἐκ τῆς οἰκίας ἐκπορευομένην ἐν τοιαύτῃ καταστάσει εἶναι τῆς ἡλικίας, ὥςτε τοὺς ἀπαντῶντας πυνθάνεσθαι, μὴ τίνος ἐστὶ γυνή, ἀλλὰ τίνος μήτηρ.* Stob. Flor. 74, 33. Ad orat. c. Aristagoram rettulit Westerm.

237 208. *Τοὺς μὲν πρὸς τὸν ἄνδρα τὸν ἑαυτῆς γυναικὶ καλλωπισμοὺς ὅπως βούλοιτο χρὴ γίγνεσθαι· τοὺς μέντοι περὶ τὰς ἐξόδους οὐκέτι, (οὐκ ὄντας) πρὸς τὸν ἄνδρα, ἀλλὰ πρὸς τοὺς ἑτέρους.* ibid. 34.

τοὺϲ δικάζονταϲ. — 202 Si ἔχει verum, ne probabile quidem est in oratione c. Dor., quam laesus ipse habuit, haec verba exstitisse. forsitan orationis c. Mantitheum fuerint. — 205 apophthegmatis similius est, sicut etiam 209 et 212. — 206 Lycurgi potius quam Hyperidis stilum ostendit. ϲυμφράϲϲειν AB; ἐμφράϲϲειν (ἐμφράϲειν) ceteri. eandem locutionem habet Lycurg. § 124. — ἡ κακία S. — 207 τοιαύτῃ] τῇ αὐτῇ A. — ἀπαντῶνταϲ A et corr. B. (ci. Valck.): ἀπολιπόνταϲ. — 208 ὅπωϲ ἂν βούλοιτο S. — οὐκέτι, τοὺϲ οὐ vel οὐκέτι, οὐκ ὄνταϲ ci. S. Sequitur ap. Stob. post ἑτέρουϲ: τοῦ αὐτοῦ (hoc om. Trinc.). φοβητέον οὐκ ἀνδρὸϲ ἀπειλήν, ἀλλὰ νόμου φωνήν. τοῦ αὐτοῦ. κυριεύειν δεῖ τῶν ἐλευθέρων (haec τοῦ αὐτοῦ κυρ... ἐλ. add. AB). Itaque quum οὐκ ἀνδρὸϲ..ἐλευθ. ex epitaphio desumpta sint (v. p. 63), φοβητέον fortasse ad praecedentem sententiam pertineat (τοὺϲ μέντοι π. τ. ἐξ.,

209. Ὑπ. ὁ ῥήτωρ ἔφη μὴ δύναϲθαι καλῶϲ ζῆν, 239
μὴ μαθὼν τὰ καλὰ τὰ ἐν τῷ βίῳ. Stob. Append.
florent. p. 41.

210. *Δεῖ τὸν ἀγαθὸν ἐπιδείκνυσθαι ἐν μὲν τοῖς* 240
λόγοις ἃ φρονεῖ, ἐν δὲ τοῖς ἔργοις ἃ ποιεῖ. Max.
Conf. Aphor. p. 165 tur. et Beynen Sententiae sel.
(Lugd. Bat. 1837) nr. 242.

210a. Ὁ αὐτὸϲ (Hyper.) ἔλεγε κακῶν ἀνθρώπων
φεύγειν (δεῖν) φιλίαν καὶ ἀγαθῶν ἔχθραν. Beynen
Sent. sel. nr. 243.

211. *Διὰ δύο προφάσεις τῶν ἀδικημάτων ἄν-* 241
θρωποι ἀπέχονται, ἢ διὰ φόβον ἢ διὰ αἰσχύνην.
Max. Conf. Aphorism. p. 169 tur.

211a. Ὁ Γλαυκίππου δὲ *πάντων ἀπαιδευτότα-*
τον ἔφη *τὸ λοιδορεῖν.* Dionys. Antioch. epist. 79
(in Epistologr. gr. Hercheri p. 273).

212. Ὑπ. ὁ ῥήτωρ ἠξίου ϲκοπεῖν Ἀθηναίουϲ μὴ 242
μόνον εἰ πικρόϲ ἐϲτιν, ἀλλ' εἰ καὶ προῖκα πικρόϲ. Plut.
Mor. p. 67 B. cf. Phocion. c. 10 (Bb.).

213. *Sume hoc ab iudicibus nostra voluntate, ne-* 243
minem illi propiorem cognatum quam te fuisse; con-
cedimus officia tua in illum nonnulla exstitisse; sti-
pendia vos una fecisse aliquamdiu nemo negat: sed
quid contra testamentum dicis, in quo scriptus hic
est? Rut. Lup. I, 19.

214. *Non enim simile est vivere in aequa civi-* 42
tate, ubi ius legibus valeat, et devenire sub unius ty-

οὐκέτι ⟨ὄνταϲ⟩ πρὸϲ τ. ἄ., ἀ. πρ. τ. ἑτ., φοβητέον). — 209 μαθόντα Halm probante S. — 210 ap. Beynen sic: Ὑπ. ἔφη δεῖν κτἑ. — 210a indicavit C. Fuhr Mus. Rh. 1878 p. 309. — δεῖν add. Fuhr. — 211 ἄνθρωποι Fuhr: ἄνθρωποι (οἱ ἄνθρ. ms. Bodl. Baroc. 143 f. 41b, coll. a Bb.). — 211a. Indicavit T(ournier) in „Revue de philologie“ N. S. I, 208. — 212 εἰ προῖκα Hercherus. — 213 Cf. or. π. τ. Ἱππέωϲ κλήρου et π. τ. Πυρράνδρου κλ. — *ab nobis summa nostra voluntate* ci. Halm. — *fuisse; concedimus* Haase; erat *f. concedimus. Officia e. q. s.* — *nonnulla in illum* basileensis. — *scriptus non est* A pr. m. — 214 *vallat* libri; *valeat* Aldus; *vallatur* Steph., *ubi ius sit legibus vallatum* ci. Halm. — *tyranni* del. Halm. —

ranni imperium, ubi singularis libido dominetur. Sed necesse est, aut legibus fretum meminisse libertatis, aut unius potestati traditum quotidiano commentari servitutem. — Rut. Lup. II, 2. Ad or. adv. Aristogitonem refert S.

244 215. *Quid si tandem iudice natura hanc causam ageremus, quae ita divisit virilem et muliebrem personam, ut suum cuique opus atque officium distribueret, et ego hunc ostenderem muliebri ritu esse suo corpore abusum; nonne vehementissime admiraretur, si quisquam non gratissimum munus arbitraretur, virum se natum, sed depravato naturae beneficio in mulierem convertere properasset?* — Rut. Lup. II, 6.

245 216. *Nam hominis avari atque asoti unum idemque vitium est: uterque enim nescit uti atque utrique pecunia dedecori est. Quare merito utrique pari poena afficiuntur, quos pariter non decet habere.* Id. II, 9; cf. Anonym. de schem. v. 140 sqq.

246 217. *Cogis me iniuriae tuae causam proferre? Nihil agis; non dicam. Sed ipsum tempus eam patefaciet.* Rut. L. II, 11.

247 218. *Sed ego iam, iudices, summum ac legitimum, quod exposui, meae causae ius omitto; vobis quod aequissimum videatur ut constituatis permitto. Non enim vereor, quin, etiamsi sit novum vobis instituendnm, libenter id quod postulo propter utilitatem*

---

dominatur Steph. — *quotidianam* libri; *quotidiano* Ruhnken. — *commentare* libri; *commentari* Steph. — 215 *iudice natura* x; *iudices* libri; *iudices, apud ipsam naturam* Steph., *natura iudice* del. *tandem* ci. Halm. — *quae* x: *atqui* vel *atque* libri (*ut quae* Iacobus). — *virilem et* add. Ruhnk. (*virilemque* post *muliebrem* add. Pithoeus). — *personam*] *naturam* errore S. — *et ego* Rigaltius; om. *et* libri (*et hunc ostenderemus* mal. Ruhnk.). — *muliebri* Steph.; *tui liberi* libri. — *abusum* Steph.: *adlusum*. — *sed depr.* Aldus: *se depr.* — *properasse* libri (S. Halm); *se properasset* Steph. — 216 ad or. c. Aristophontem ref. Kiessling. — *utrique* post *merito* del. Fuhr. (Mus. Rh. 1878 p. 309). — 218 *etiamsi sit* Ruhnk.: *etiam sit* codd. et basil., *etiam si* exc. Gronovii et aldina. — *in-*

communis consuetudinis sequamini. — Rut. Lup. II, 17.

219. *Δοκεῖς γὰρ αὐτὸν εἰπεῖν;* Herod. π. σχημ. 248
VIII, 597 W.

*219 a. *Παραπέμπει γὰρ ἡμᾶς ἡ ἐλπίς· αὕτη δὲ ἀτυχούντων ἐστὶν ἐφόδιον.* Herodian. π. σχημ. VIII, 601 W.

220. *ἄγειν* ἀντὶ τοῦ ἔχειν Ὑπ. B. A. 335, 24 249
(Bachm. anecd. p. 20, 18). Frg. 124 confert Bb.

221. Ὑπερ. δὲ *τὸν ἀγήρατον χρόνον.* Poll. 123
II, 14. Ad orationem funebrem (v. supra p. 70) rettulit S.

222. *Αἰγιλιεύς.* Ὑπ. — Harp. 250

223. καὶ ὡς Ὑπερ. *αἰσχροκερδεῖν.* Poll. III, 113. 251

224. *ἀλφιτεῖς·* οἱ τὰ ἄλφιτα ποιοῦντες. Ὑπ. 252
B. A. 381, 7; Suidas.

225. *ἀλφίτια* ὡς Ὑπ. Pollux VI, 37. 252

226. Οὐ πάνυ ἐπαινῶ — οὐδὲ τὸ παρ' Ὑπ. 254
ἀναισχύντημα. Poll. VI, 183.

227. *ἀνδραπόδια* παρ' Ὑπερ. Poll. III, 77. 255

228. καὶ *ἀνδριζόμενοι* Ὑπ. Poll. II, 20. 256

229. *ἀντέχει·* — Ὑπ. ἀντὶ τοῦ ἀντιλαμβάνει. 257
B. A. 408, 1.

230. Καὶ *ἀποκεκαρμένος* ὡς Ὑπ. Poll. II, 33. 259

231. *ἀπροβούλευτα καὶ ἀπρόγραφα.* Poll. VI, 144. 260

232. ὑπερώρισεν· Δημοσθένης δὲ καὶ ἐξώρισεν 261
εἶπε καὶ Ὑπ. *ἀφώρισεν.* Poll. IX, 157.

233. Ὑπ. δὲ καὶ *γηροβοσκὸν* εἴρηκε. Poll. II, 14. 263

234. *δικογράφος* ὡς Ὑπ. Poll. VIII, 24. 265

235. Ἡ δὲ *δουλὶς* Ὑπερείδῃ εἰρημένον φαῦλόν 266
ἐστιν. Poll. III, 74.

---

stituendum (*instituatis, nedum*) *libenter* Iacobus. — 219 Ὑπερίδῃ Havniensis: εὐριπίδῃ ceteri. — 219 a Hyperidi vindicavi propter locutionum similitudinem; cf. c. Dem. 19, 17 (παραπέμπειν); ibd. 39, 17. Eux. 31, 15. epitaph. 9, 41 (ἐφόδιον). — 224 ἀλφιστεῖς B. A. — 225 ἀλφιτεῖα vel ἀλφιτεία Jungermann. ἀλφιτεῖς Th. Fixius. — fr. 253 S. cum fr. 111 coniunxi. — fr. 258 S. exstat in or. III, col. 20, 12. — fr. 264 S.

65 236. *Δρακοντίδης* εἷς τῶν λ'. Ὑπ. Harpocr.
267 237. *Ἑκατομβαιὼν* ὄνομα μηνός. Ὑπ. Harp.
238. φυγαδευθῆναι, διωχθῆναι· Ὑπ. δέ που καὶ *ἐξεδιώχθη* λέγει. Poll. VIII, 70.
262 239. ἴδιον δὲ Ὑπερείδου τὸ καὶ ταῖς λέξεσιν ἀφειδέστερόν πως καὶ ἀμελέστερον χρῆσθαι· ὥσπερ ὅταν *μονώτατος* λέγῃ καὶ *γαλεάγρα* καὶ *ἐκκοκκύζειν* καὶ *ἐστηλοκόπηται* καὶ *ἐπήβολος* καὶ ὅσα τοιαῦτα. Hermogen. III p. 382 W.; cf. Max. Planud. V p. 560. — Ὑπ. δὲ καὶ Δημοσθένης ἐπ' ἀλεκτρυόνων τὸ *κοκκύζειν* εἶπον. Poll. V, 89. — ἐστηλιτευμένος κατεστηλιτευμένος *ἐστηλοκοπημένος*· οὕτω γὰρ Ὑπ. Poll. VIII, 24.
269 240. *ἔμμηνοι δίκαι* αἵ τε ἐμπορικαὶ καὶ ἐρανικαί· Δημοσθένης καὶ Ὑπ. Harp.
270 241. καὶ *κατηγόρησεν ἐνδόσιμα* (de praevaricatore) ὡς Ὑπ. Poll. VIII, 143.
271 242. καὶ *ἐπιβασίαν τῇ δίκῃ* Ὑπ. Poll. II, 200.
272 243. Ὑπ. δὲ *ἐπισυκοφαντεῖν* ἔφη. Poll. VIII, 31.
244. *εὐημερήσαντος* Ὑπ. Phot. Suid. s. v. εὐημερία.
245. *ζυγομαχεῖ*· στασιάζει, ὡς οἱ βόες ἐζευγμένοι. — κέχρηται Ὑπ. Phot. Suid. E. M.
117 246. *κακηγορῆσαι* ὡς Ὑπ. Poll. VIII, 80.
30 247. *κακολογία* ὡς Ὑπ. Poll. II, 119.
275 248. *κακοπράγμων* ὡς Ὑπ. ἔφη. Poll. IV, 36 et VI, 169.
276 249. καὶ Ὑπ. *τὰ ὄντα καταβέβρωκέν* φησιν ἀντὶ τοῦ κατεδήδοκεν. Poll. VI, 39.
277 250. *καττύεσθαι* Ὑπ. τὸ ὑποδεδέσθαι. Phot. lex. p. 150, 19; cf. E. M. p. 493, 47.
278 251. *ἐπὶ κεφαλὴν σπεύδειν*, ὡς Ὑπ. Poll. II, 42.
279 252. *Κρόνος*· μωρός· Ὑπ. Antiattic. B. A. p. 104, 7.

---

nunc ad orat. pro Phryne rettuli, v. fr. 174. — 239 ap. Hermog. ἐκκοκύζειν ante S., qui addit fort. κοκκύζειν scribendum esse; sane Planudem ἐκκ. tueri: ἐκκ. δὲ τὸ μέγα

253. *κώδεια*· τὴν τῆς μήκωνος κεφαλὴν οὕτω 280
καλοῦσιν· Ὑπερ. καὶ Ἀριστοφάνης Γεωργοῖς „ἀγαθήν γε κώδειαν“. Harp.

254. *μεσεγγυήματα* δὲ Ὑπ. Poll. VIII, 28. 281

255. *μικρολόγον* δὲ Ὑπ. μὲν τὸν εἰς ἀργύριον 282
ἀνελεύθερον, Ἰσοκράτης δὲ τὸν μεμψίμοιρον. Poll. II, 123.

256. καὶ *ξενοτροφία* παρ' Ὑπ. Poll. III, 58. 283

257. *ὀρθὴν δ' ἐντυγχάνει* ἀντὶ τοῦ εὐθύς· Ὑπ. 284
Suid.; Phot. lex. 346, 12; Bachmann. anecd. p. 320, 17.

258. καὶ ἐποφθαλμιᾶν τὸ ἐπιθυμεῖν τινός, καὶ 286
ὠφθαλμίασε τὸ ἐπεθύμησεν Ὑπ. Poll. II, 62.

259. *ὀψαρτυτής* ὡς Ὑπ. Poll. VI, 37. 287

260. *παρεχείμασεν* Ὑπ. Phot. lex. p. 392, 19. 288

261. Ὑπ. δὲ καὶ *τοῦ παρωδίου τοίχου* εἴρηκεν. 289
Poll. VII, 121.

262. *πελαγίζειν* τὸ διὰ πελάγους πορεύεσθαι. 290
Antiatt. B. A. 111, 28; cf. Phot. p. 406, 10.

263. καὶ περιλωπίσαι, ὅπερ Ὑπ. *περιδῦσαι* εἴ- 291
ρηκεν. Poll. VII, 44.

264. *λείαν περιεσύραντο* ὡς Ὑπ. Poll. I, 162. 292

265. πίθος ἢ πιθάκνη· Ὑπ. δὲ καὶ *πιθάκνιον* εἴ- 293
ρηκεν. Poll. VI, 14.

266. *πολυπληθία* ὡς Δημοσθένης καὶ Ὑπ. Poll. 294
IV, 163.

267. καὶ *πολυφίλοις* Ὑπ. Poll. III, 63. 295

268. τὴν *πομπείαν* αὐτὸς ὁ τεχνικὸς (Hermog.) 296
ἡρμήνευσε —· εἴληπται δὲ αὐτῷ τὸ τοιόνδε ὄνομα ἀπὸ τῶν λόγων Λυσίου καὶ Ὑπ. καὶ Δεινάρχου· πολὺ γὰρ παρ' αὐτοῖς τὸ ὄνομα. Greg. Corinth. ad Hermog. VII, p. 1118 W.

269. *προσμετροῦντας* Ὑπ. Poll. IV, 166. 297

270. *πωλητήριον* τὸ πρατήριον· οὕτως Ὑπ. 22
Phot. Suid. s. v. Cf. supra ad frg. 22.

κοκκύζειν. — γαλεάγρα v. supra frg. 37a, ἐπήβολος fr. 81. — 253 Ὑπερ. καὶ add. Dind. ex epitome. — 258 ἐνοφθαλμιᾶσαι — ἐπιθυμῆσαι cod. V. apud Lederlinum; ἐποφθαλμιᾶσθαι cod. apud Dorvil. ad Charit. p. 252. ἐπωφθαλμίασε ci. S. — 263 εὐριπίδης C. —

298 271. καὶ *σηκώματα* ὡς Ὑπ. Poll. IV, 172 (de sacomatis).

271a. *σιτομέτραι* ὡς Ὑπ. Poll. VII, 18.

299 272. καὶ τὸ *συγκαταδουλώσασθαι* παρ' Ὑπ. — σύνδουλοι δὲ λέγει Λυσίας καὶ Εὐριπίδης, Ὑπ. δὲ καὶ Εὐκλείδης *ὁμόδουλον* λέγουσιν. Poll. III, 81 sq.

300 273. *τοκίζεται αὐτῷ ἀργύριον* παρ' Ὑπ. Poll. III, 85.

301 274. *φιλοτησία*· Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου. ἡ κύλιξ ἣν κατὰ φιλίαν τοῖς φίλοις προὔπινον φιλοτησία ἐκαλεῖτο, ὡς Ὑπ. φησὶ καὶ Ἄλεξις. Harp.

302 275. *φρονηματισθῆναι.* οὕτως Ὑπ. ἀντὶ τοῦ φρονήματος καὶ οἰήσεως πληρωθῆναι. „οἱ δὲ φρονηματισθέντες ὑπὸ τῶν δεδηλωμένων ἕτοιμοι ἦσαν." Suid. s. v.; cf. E. M. 800, 43.

303 276. *λόγου χάριν φησὶν* Ὑπ. — Phot. p. 229, 22.

---

274 apud Harp. add. Dind. ex epitome. — χάριν ἔχειν (fr. 304 S. ap. Poll. V, 142) nunc legitur in or. fun. col. 6, 4.

INDEX NOMINUM ET RERUM MEMORABILIUM.

A

